

Project Madurai

மதுரை தமிழ் இலக்கிய
மின்மொழித் திட்டம்

ponniyin celvan of kalki (in tamil script, TSCII format)

அமரர் கல்கி அவர்களின்
பொன்னியின் செல்வன்

ஐந்தாம் பாகம் - தியாகச் சிகரம்

நூலடக்கம்

முதலாவது பாகம் - புது வெள்ளம்

இரண்டாம் பாகம் - சுழர்காற்று

மூன்றாம் பாகம் - கொலை வாள்

நான்காம் பாகம் - மணிமகுடம்

ஐந்தாம் பாகம் - தியாகச் சிகரம்

முடிவுரை

Acknowledgements:

Etext preparation : AU-KBC Research Center (Mr. Baskaran), Anna University, Chennai, India

Proof-reading: Mr. S. Anbumani, Mr. N.D. Logasundaram, Mr. Narayanan

Govindarajan, Ms. Pavithra Srinivasan, Mr. Ramachandran Mahadevan, Ms.

Sathya, Mr. Sreeram Krishnamoorthy, Dr. Sridhar Rathinam, Mrs. Srilatha Rajagopal, Mr. Vinoth Jagannathan

Web version: Mr. S. Anbumani, Blacksburg, Virginia, USA

This Etext file has the verses in tamil script in **TSCII-encoding (version 1.7)**. So you need to have a TSCII-conformant tamil font to view the Tamil part properly. Several TSCII conformant fonts are available free for use on Macintosh, Unix and Windows (95/98/2000/XP/ME) platforms at the following websites:

<http://www.tamil.net/tscii/>

<http://www.geocities.com/Athens/5180/ts>

In case of difficulties send an email request to kalyan@geocities.com or kumar@vt.edu

© Project Madurai 1999 - 2003

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet. Details of Project Madurai are available at the website

<http://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

ஐந்தாம் பாகம் - தியாகச் சிகரம்

எழுபத்தொன்றாம் அத்தியாயம் - 'திருவயிறு
உதித்த தேவர்'

எழுபத்திரண்டாம் அத்தியாயம் - தியாகப்
போட்டி

எழுபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம் - வானதியின்
திருட்டுத்தனம்

எழுபத்துநான்காம் அத்தியாயம் - "நானே
முடிசூடுவேன்!"

எழுபத்தைந்தாம் அத்தியாயம் - விபரீத
விளைவுகள்

எழுபத்தாறாம் அத்தியாயம் - வடவாறு
திரும்பியது!

எழுபத்தேழாம் அத்தியாயம் - நெடுமரம்
சாய்ந்தது!

எழுபத்தெட்டாம் அத்தியாயம் - நண்பர்கள்
பிரிவு

எழுபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் - சாலையில்
சந்திப்பு

எண்பதாம் அத்தியாயம் - நிலமகள் காதலன்

எழுபத்தொன்றாம் அத்தியாயம்

'திருவயிறு உதித்த தேவர்'

செம்பியன் மாதேவியைப்
பார்க்கவேண்டுமென்று சுந்தர சோழர் பலமுறை
சொல்லி அனுப்பிய பின்னர், அம்முதாட்டி
சக்கரவர்த்தியைக் காண்பதற்கு வந்தார்.
சக்கரவர்த்தி அவர் வரும் செய்தி அறிந்து
வாசற்படி வரையில் நடந்து சென்று காத்திருந்து
வரவேற்று அழைத்துச் சென்றார். தம் பக்கத்தில்
சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கும்படி கேட்டுக்
கொண்டார். "அரசர்க்கரசே! அடுத்தடுத்துத்
துயரமான செய்திகளே கேட்டு நொந்திருக்கும்
என் உள்ளம் தாங்கள் உடல் நலம்
பெற்றிருப்பதைப் பார்த்துத் திருப்தி அடைகிறது.
இறைவன் அருளால் நெடுங்காலம் தாங்கள்
சிரஞ்சீவியாக வாழ்ந்திருந்து இந்த உலகத்தைப்
பரிபாலித்து வர வேண்டும்" என்று முதிய
பிராட்டியார் கூறினார்.

"அன்னையே! என் கால்கள் மீண்டும் நடக்கும்

சக்தி பெற்றிருப்பதைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்;
அதைப் பற்றி எனக்கும் திருப்திதான்! இந்தச்
சோழ நாடெல்லாம் போற்றி வணங்கும் தாங்கள்
வரும்போதும் எழுந்து வரவேற்க
முடியாதவனாயிருந்தேன். ஊமையும்
செவிடுமான ஒரு தெய்வப் பெண்மணியின்
அன்பின் சக்தியால் என் கால்கள் இழந்திருந்த
இயல்பை மீண்டும் பெற்றன. எழுந்து நின்றும்,
நடந்து வந்தும் தங்களை வரவேற்கும் பாக்கியம்
பெற்றவனானேன். ஆயினும் தேவி, நான் உயிர்
வாழ்ந்திருப்பது பற்றித் திருப்தி அடையவும்
இல்லை; இனி நெடுங்காலம் உயிர் வாழ
விரும்பவும் இல்லை. தாங்கள் அத்தகைய ஆசி
எனக்குக் கூறவேண்டாம். விரைவில் சிவபதம்
கிடைக்க வேண்டுமென்று வாழ்த்துங்கள்!"
என்றார் சுந்தரசோழர்.

"சக்கரவர்த்தி! தங்கள் குலத்து மூதாதையர்
எல்லாரும் வீர சொர்க்கத்தையோ,
சிவபதத்தையோ அடைந்தார்கள். தங்களுக்கும்
பரலோகத்தில் அவர்கள் இடந்தேடி
வைத்திருப்பார்கள். உரிய காலம் வரும்போது

சிவ கணங்கள் வந்து தங்களை அழைத்துப் போவார்கள். ஆனால் அத்தகைய பதத்தை அடைவதற்குத் தாங்கள் அவசரப்படுதல் ஆகாது. இந்த உலகில் தங்களுக்கு இன்னும் கடமை எவ்வளவோ இருக்கிறது. நேர்மை நெறி பிறழாத தங்கள் ஆட்சியின் கீழ் மக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்கிறார்கள். சிவாலய கைங்கரியங்கள் நாடெங்கும் நடைபெற்று வருகின்றன. சைவர்கள், வைணவர்கள், புத்தர்கள், சமணர்கள் முதலான பல மதத்தினரும் தங்கள் ஆயுள் நீடிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்து வருகிறார்கள்..."

"தாயே! அவர்கள் யாரும் இனி அத்தகைய பிரார்த்தனை செய்யலாகாது. என் ஆயுள் நீடிக்கப் பிரார்த்திப்பது என் மனவேதனையை நீடிக்கச் செய்யும் பிரார்த்தனையாகும். சோழ நாடு அளித்த வீரர்களுக்குள்ளே வீராதி வீரனான ஆதித்த கரிகாலனைப் பறிகொடுத்துவிட்டு, நான் இவ்வுலகில் நெடுங்காலம் உயிரோடு இருக்க வேண்டுமா?"

அவன் இறப்பதற்கு முன்னதாக என் உயிர்
போயிருக்கக் கூடாதா?..."

"சக்கரவர்த்தி! புத்திர சோகம் மிகக்
கொடியதுதான். ஆனாலும் விதியின்
வலிமையைப் பற்றிப் பேதையாகிய நான்
தங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.
கிருஷ்ண பகவான் அர்ச்சுனனுடன்
இணைபிரியாத் தோழராயிருந்தார். காக்கும்
கடவுளாகிய திருமாலின் அவதாரம் கிருஷ்ண
பரமாத்மா. அவராலேகூட அரவானையும்,
அபிமன்யுவையும் காப்பாற்றிக் கொடுக்க
முடியவில்லை. அத்தகைய வீரப் புதல்வர்கள்
இறந்த பிறகும் அர்ச்சுனன் உயிர்
வாழ்ந்திருக்கவில்லையா? பெற்ற பிள்ளைகளின்
மீது ஆசை இல்லாதவன் அல்லவே அர்ச்சுனன்?
'மன்னுயிரைக் காக்கும் பொருட்டு நீ உன்
உயிரைக் காத்துக் கொள்ளவேண்டும்' என்று
கிருஷ்ண பரமாத்மா போதித்ததை ஏற்றுக்
கொண்டு அர்ச்சுனன் உயிர் வாழ்ந்தான்.
சக்கரவர்த்தி! கிருஷ்ண பகவான்
அர்ச்சுனனுக்குச் செய்த போதனை தங்களுக்கும்

பொருத்தமானது."

"தாயே! அபிமன்யு போர்க்களத்தில் வீரப்போர் புரிந்து மரணமடைந்தான்; வீர சொர்க்கம் எய்தினான்!" "தங்கள் குமாரன் வீரத்தில் அபிமன்யுவுக்குக் குறைந்தவன் அல்லவே! பன்னிரண்டாம் வயதில் சேஷூர்ப் போர்க்களத்திலும், பதினெட்டாம் பிராயத்தில் வீரபாண்டியன் இறுதிப் போரிலும் ஆதித்த கரிகாலன் புரிந்த வீரச் செயல்களை இந்த உலகம் என்றும் மறக்காதே! அபிமன்யுவைக் கடைசியில் பலர் சூழ்ந்து கொண்டு அவனை நிராயுதபாணியாக்கி அதர்ம யுத்தம் செய்து கொன்றார்கள். அதுபோலவே ஆதித்த கரிகாலனையும் தந்திரத்தால் தனிமைப்படுத்திச் சதிகாரர்கள் பலர் சூழ்ந்து நின்று திடீரென்று தாக்கிக் கொன்றார்கள்..."

"தாயே! அவன் இறந்தது எப்படி என்பதை மட்டும் நான் நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியுமானால் என் மனம் ஓரளவு நிம்மதி அடையும்." "சென்று போனதைப்பற்றி எதற்காக

மனத்தைப் புண்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்?
கரிகாலனுடைய விதி முடிந்தது; வால்
நட்சத்திரம் விழுந்தது; சோழ நாடு ஒரு மகா
வீரனை இழந்தது. ஏன் எப்படி என்று விசாரித்து
என்ன ஆகப்போகிறது?" "உண்மை
தெளிவாகாதபடியால், யார் யார் பேரிலோ
சந்தேகம் உண்டாகிறது. தாயே! பூமியை
ஆதிசேஷன் தாங்குவது போல் சோழ
சாம்ராஜ்யத்தையே தாங்கி வந்தவரான பெரிய
பழுவேட்டரையர் மேலேயே சிலர்
சந்தேகத்தைக் கிளப்புகிறார்கள்; வீண்பழி
சுமத்துகிறார்கள்." "அவரையே கேட்டு
உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்
அல்லவா?"

"பெரிய பழுவேட்டரையரைக் கேட்க யாருக்குத்
தேரியம் உண்டு? எனக்கு இல்லை, தாயே!
எப்படியோ அவர் இதில் சிக்கிக் கொண்டு மனம்
நொந்து போயிருக்கிறார். என்ன நடந்தது என்று
அவராகச் சொல்லாத வரையில், அவரை யார்
கேட்க முடியும்? அம்மா! தக்கோலம்
போர்க்களத்தில் என் பெரிய தந்தை

இராஜாதித்தர் யானை மேல் துஞ்சி வீர
சொர்க்கம் புகுந்த பின்னர், சோழ சைன்யம்
சின்னாபின்னப்பட்டுச் சிதறி ஓடத்
தொடங்கியது. ஓடிய வீரர்களை வழிமறித்து
நிறுத்தி மறுபடியும் ஒரு சைன்யமாக்கிக்
கன்னரதேவன் படைகளை விரட்டியடித்த மகா
வீரர் பெரிய பழுவேட்டரையர். அன்று அவர்
அவ்விதம் செய்திராவிட்டால், இன்றைக்குச்
சோழ ராஜ்யமே இருந்திராது. தக்கோலத்துப்
போரில் அவருடைய திருமேனியில் அறுபத்து
நாலு காயங்கள் பட்டன. அப்படியும் அவர்
சோர்ந்துவிடாமல் போர்க்களத்தில் நின்று
வெற்றி கண்டார். அதற்குப் பிறகு அவர்
போர்க்களத்துக்கே போகக்கூடாதென்று
கட்டுப்பாடு செய்து தனாதிகாரியாக்கினோம்.
அத்தகையவரை, என் தந்தைக்குச்
சமமானவரை, நான் என்ன கேட்க முடியும்?"

"உண்மை வெளியாவதற்கு வேறு வழி ஒன்றும்
இல்லையா?" "வாணர் குலத்து வந்தியத்தேவன்
கரிகாலனுடைய உடலின் அருகில் இருந்தான்
என்று சொல்கிறார்கள். அவனைக் கேட்டு

உண்மை அறியலாம் என்று எண்ணினேன்.
அவனும் பாதாளச் சிறையிலிருந்து தப்பி
ஓடிவிட்டான். இதைப் பற்றிச் சின்னப்
பழுவேட்டரையர் முதன்மந்திரி மேல் குறை
சொல்லுவதற்கு நியாயம் இருக்கிறது."

இதுவரையில் மௌனமாக இருந்த குந்தவை
இப்போது குறுக்கிட்டு, "தந்தையே! அந்த
வீரரை எப்படியும் கொண்டு வந்து
ஒப்புவிப்பதாக முதன்மந்திரி பொறுப்பு ஒப்புக்
கொண்டிருக்கிறாரே?" என்றாள். "குழந்தாய்!
இம்மாதிரி முதன்மந்திரி பல தடவை பொறுப்பு
ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்; ஆனால்
நிறைவேற்றுவது நிச்சயமில்லை. சம்புவரையர்
மகன் கந்தமாறன் ஓடியவனைத்
துரத்திக்கொண்டு போயிருப்பதாக அறிகிறேன்.
கந்தமாறன் அவ்வளவு முன்யோசனைக்காரன்
அல்ல; அவசர புத்தி படைத்தவன். அதிலும்
சம்புவரையர் குலத்துக்குக் களங்கம் உண்டாகக்
கூடாது என்ற ஆத்திரமுள்ளவன். அவன்
வந்தியத்தேவனைத் தொடர்ந்து போயிருப்பது
என் கவலையை அதிகமாக்குகிறது."

"ஐயா! சென்று போனதை மறந்துவிடுவதே நல்லது. இனி நடக்கவேண்டியதைப் பற்றி யோசியுங்கள்!" "அன்னையே! அதற்காகவே தங்களை அழைத்துவரச் சொன்னேன். ஆளுக்கு மேல் ஆள் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன். மேலே நடக்கவேண்டியது பற்றி எனக்கு யோசனை கூறி உதவ வேண்டும்." "சக்கரவர்த்தி! அறிவிற் சிறந்த அமைச்சர்கள் பலர் தங்களுக்கு யோசனை சொல்ல இருக்கிறார்கள். இந்தப் பேதை ஸ்திரீ என்ன யோசனை சொல்லப் போகிறேன்? என்னைக் கரம்பிடித்து என் ஜீவியத்தைப் புனிதப்படுத்திய மகா புருஷர் இவ்வுலகில் வாழ்ந்திருந்த காலத்திலும் நான் அரசாங்கக் காரியங்களில் கவனம் செலுத்தியதில்லை. அவர் தேவருலகம் சென்ற பிறகு சிவ கைங்கரியத்திலேயே ஈடுபட்டிருக்கிறேன். என்னால் என்ன யோசனை சொல்ல முடியும்?"

"தேவி! கோபித்துக்கொள்ளக் கூடாது; எங்கள் சோழ குலத்தில் தோன்றிய பெண்கள் எல்லாரும்

பேதைகளாயிருக்கவில்லை, இதோ இருக்கிறாளே, என் அருமை மகள் குந்தவை அவளுக்கு நிகரான அறிவு படைத்தவர்களை நான் கண்டதில்லை..." "மன்னிக்க வேண்டும், சோழ சக்கரவர்த்தி! நான் சோழ குலத்தில் பிறந்தவள் அல்லவே? மழுவரையர் குலத்தில் பிறந்தவள் தானே?" என்றார் முதிய பிராட்டியார். "எந்தக் குலத்தில் பிறந்தாலும், பெண்கள் அறிவுடையவர்களாக இருக்கலாம்; பிறந்த குலம், புகுந்த குலம் இரண்டுக்கும் நன்மை உண்டாக்கலாம். பெண்கள் வெறும் பிடிவாதம் பிடித்துப் பிறந்த குலமும், புகுந்த குலமும் அழிந்து போவதற்குக் காரணம் ஆவதும் உண்டு. தாயே! தாங்கள் அத்தகைய குல நாசத்துக்குக் காரணமாகப் போகிறீர்களா?" இவ்விதம் சுந்தர சோழர் கேட்டதும், செம்பியன் மாதேவி நெருப்பை மிதித்தவர்போல் துடித்து, "சக்கரவர்த்தி! இது என்ன வார்த்தை? என்னால் ஏன் சோழ குலம் நாசம் அடைய வேண்டும்? நான் அவ்வளவு சக்தி படைத்தவள் அல்லவே?" என்று கண்களில் நீர் மல்க விம்மிக்கொண்டே கூறினார்.

"தேவி! சிறிது கடுமையாகப் பேசுவதற்காக என்னை மன்னிக்க வேண்டும். என் மூத்த குமாரன் இறந்து நான் உயிரோடிருக்கிறேன் என்னும் எண்ணம் என் நெஞ்சத்தைப் பிளந்து கொண்டேயிருக்கிறது. ஆனால் இதைக் காட்டிலும் எனக்கு ஏற்படக்கூடிய துன்பம் ஒன்றும் உண்டு. என் மூதாதையர் காலத்திலிருந்து வலுப்பெற்றுப் பரவி வரும் இந்தச் சோழ ராஜ்யம் என் காலத்தில் சின்னாபின்னப்பட்டு அழிந்தது என்றால், அதைக் காட்டிலும் கொடிய தண்டனை எனக்கு வேறொன்றும் இல்லை. மூன்று வருஷங்களாக என் அருமைக் குமாரன் கரிகாலனை நான் பார்க்காமலே இருந்தேன். எனக்காகக் காஞ்சி நகரில் அவன் பொன் மாளிகை கட்டினான். அங்கு வந்து தங்கும்படி என்னை அடிக்கடி கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் நான் போகவில்லை. என் உடல்நிலையைக் காரணமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். உண்மையான காரணம் அதுவல்ல; நான் காஞ்சிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றால்,

பழுவேட்டரையர்களின் சிநேகத்தில்
அவநம்பிக்கை கொண்டு நான் போய்விட்டதாக
அவர்களும் நினைக்கலாம். மற்ற சிற்றரசர்களும்
பெருந்தர அரசாங்க அதிகாரிகளும் கருதலாம்.
அதிலிருந்து என்ன விபரீதம் இந்தச் சோழ
ராஜ்யத்துக்கு ஏற்படுமோ என்று எண்ணித்தான்
நான் காஞ்சிக்குப் போகவில்லை. நான்
போயிருந்தால் ஒருவேளை என் அருமைக்
குமாரன் கரிகாலன் இன்று உயிரோடு
இருந்திருப்பான்..." "மன்னர் மன்னா! தாங்கள்
எவ்வளவோ அறிவாளி; ஆற்றல் மிகப்
படைத்தவர். ஆயினும் விதியை மாற்றி எழுதத்
தங்களால் கூட முடியாது!..."

"ஆம், அன்னையே! விதியை என்னால்
மாற்றியிருக்க முடியாது. ஆனால் என்
குமாரனை அந்திய காலத்தில் பார்க்க
முடியாமலேயே போய்விட்டதே! அவன்
மனத்தில் குடிக்கொண்டிருந்த வேதனையை
அறியாமல் போய்விட்டேனே என்று
இன்றைக்கு நான் படும் பச்சாத்தாபம் இல்லாமற்
போயிருக்கும். இதையெல்லாம் எதற்காகச்

சொல்கிறேன்? விஜயாலய சோழரும், அவர் வழியில் வந்த வீராதி வீரர்களும் இரத்தம் சிந்தி உயிரைக் கொடுத்து ஸ்தாபித்த இந்தச் சோழ ராஜ்யத்தின் நலத்தைக் கருதி என் சொந்த ஆசாபாசங்களையெல்லாம் நான் வேரோடு களைந்து விட்டிருந்ததைத் தங்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காகத்தான். ஆதித்த கரிகாலனை என்ன காரணத்தினாலோ பழுவேட்டரையர்களும், அவர்களைச் சேர்ந்த சிற்றரசர்களுக்கும் பிடிக்காமல் போய்விட்டது. தங்கள் குமாரனும், என் சகோதரனுமான மதுராந்தகனை எனக்குப் பிறகு சோழ சிங்காதனத்தில் ஏற்றி வைக்கவேண்டும் என்று பிரயத்தனம் செய்தார்கள். அவர்கள் அப்படிப் பிரயத்தனம் செய்ததில் தவறு ஒன்றுமில்லை. மகா புருஷரும், சிவஞான சித்தருமான கண்டராதித்தருடைய புதல்வன் சோழ சிங்காதனத்தில் ஏற எல்லா விதத்திலும் தகுதி வாய்ந்தவன். உண்மையில் நான் முடிசூட்டிக் கொண்டதே தவறான காரியம். அப்போது பெரியவர்கள் எல்லாரும் சொன்னார்களே என்று, மறுத்துப் பேச முடியாமல்,

இசைந்துவிட்டேன். அதன் பலன்களை இன்று
அனுபவிக்கிறேன். என் அருமைக் குமாரனைப்
பறிகொடுத்துவிட்டு நான் உயிரோடிருக்கிறேன்.
இவ்வளவு துன்பமே எனக்குப் போதும். இனி
இந்தப் பெரிய இராஜ்யம் உள்நாட்டுச்
சண்டையினால் அழிந்து போவதை என்
காண்ணால் பார்க்க விரும்பவில்லை. தேவி!
அத்தகைய அழிவு இந்தச் சோழ
சாம்ராஜ்யத்துக்கு நேராமல் தடுப்பதற்குத்
தாங்கள் உதவி செய்யவேண்டும்!" என்றார்
சுந்தர சோழர்.

செம்பியன் மாதேவி தம் கண்களில் துளித்த
கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு,
"அரசாக்கரசே! தாங்கள் கூறியது எதுவும் என்
சிற்றறிவுக்குச் சரியென்று தோன்றவில்லை.
என்னுடைய கணவருக்குப் பிறகு என்
மைத்துனரும் தங்கள் தந்தையுமான அரிஞ்சய
தேவர் சிங்காதனம் ஏறினார். என் கணவர்
விருப்பத்தின்படியே அது நடந்தது.
அரிஞ்சயருக்கும் பிறகு தாங்கள் சிங்காதனம்
ஏற வேண்டும் என்பதும் என் கணவரின்

விருப்பந்தான். மூன்று உலகையும் ஒரு குடையில் ஆண்ட தங்கள் பாட்டனர் பராந்தகத்தேவரும் அவ்வாறு ஏற்பாடு செய்து விட்டுச் சென்றார். ஆகையால், தாங்கள் சோழ சிங்காதனம் ஏறியதில் முறைத் தவறு எதுவும் இல்லை. என்னுடைய நாதர் சிவ பக்தியில் ஈடுபட்டு ஆத்மானுபூதி செல்வராக விளங்கினார். இராஜரீகக் காரியங்களில் அவருடைய மனம் ஈடுபடவில்லை. ஆகையால் அவருடைய காலத்தில் சோழ ராஜ்யம் சுருங்கிக் கொண்டு வந்தது. தாங்கள் பட்டத்துக்கு வந்த பிறகு மறுபடியும் இராஜ்யம் விஸ்தரித்தது. தெற்கேயும் வடக்கேயும் தோன்றியிருந்த பகைவர்கள் அழிக்கப்பட்டார்கள். இவ்விதம் இராஜ்யம் மேன்மையுறுவதற்கு முக்கிய காரணமாயிருந்தவன் தங்கள் அருமைச் செல்வன் ஆதித்த கரிகாலன். அவனுக்கு உலகம் அறிய இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பட்டது. அதை மாற்றி என் மகனுக்கு இராஜ்ய உரிமையை அளிக்க வேண்டும் என்பதற்கு நான் எப்படிச் சம்மதிக்க முடியும்? நான் சம்மதித்தாலும் உலகம் சம்மதிக்குமா? இராஜ்யத்தின் மக்கள்

சம்மதிப்பார்களா? சக்கரவர்த்தி! உள்நாட்டுச் சண்டையினால் இராஜ்யம் அழிவதைத் தடுக்க விரும்புவதாகச் சற்று முன்னால் சொன்னீர்கள். ஆதித்த கரிகாலனைப் புறக்கணித்துவிட்டு என் புதல்வனுக்குப் பட்டம் கட்டியிருந்தால், அதே உள்நாட்டுச் சண்டை நேர்ந்திராதா? இராஜ்யம் அழிந்திராதா?" என்று கேட்டார்.

"ஆம், தாயே! அதனாலேதான் நானும் தயங்கிக் கொண்டிருந்தேன். எல்லாரையும் சமரசப்படுத்தி அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய ஏற்பாடு செய்யப் பிரயத்தனப்பட்டேன். அது கைக்கூடுவதற்குள்ளே, விதி குறுக்கிட்டுவிட்டது; கரிகாலனுடைய ஆயுள் முடிந்துவிட்டது. தாயே! அடுத்தாற்போல் நான் செய்யவேண்டியது என்ன? தாங்களே சொல்லுங்கள்! இந்த இராஜ்யத்தின் பொறுப்பை என்னால் இனித் தாங்க முடியாது. யாரிடமாவது ஒப்புவித்துவிட்டுக் கரிகாலனுடைய கடைசி விருப்பத்தை நிறைவேற்ற விரும்புகிறேன். காஞ்சியில் எனக்காகவென்று கரிகாலன் கட்டியுள்ள பொன் மாளிகையில் தங்கி என்

அந்தியக் காலத்தைக் கழிக்க விரும்புகிறேன்.
இப்போது யாருக்குப் பட்டம் கட்டுவது என்று
சொல்லுங்கள். அருள்மொழியைக் காட்டிலும்
மதுராந்தகன் பிராயத்தில் மூத்தவன்.
என்னைவிட இளையவன் ஆனாலும்,
அவனுக்குச் சிறிய தந்தை முறையில் உள்ளவன்.
கொடும்பாளூர் வேளாரும், திருக்கோவலூர்
மலையமானும் அருள்மொழிக்குப் பட்டம் கட்ட
வேண்டும் என்கிறார்கள். தர்மத்துக்கும்
நியாயத்துக்கும் குல முறைக்கும் விரோதமான
இந்தக் காரியத்துக்கு நான் எப்படி உடன்பட
முடியும்? அல்லது தாங்கள்தான் எப்படி
உடன்பட முடியும்? அன்னையே! எனக்கு
உதவி செய்யுங்கள்! மதுராந்தகனுக்கு
முடிசூட்டத் தங்கள் சம்மதத்தைத்
தெரிவியுங்கள். அதை வைத்துக்கொண்டு, நான்
சேனாதிபதி பெரிய வேளாரையும்
திருக்கோவலூர் மலையமானையும் சம்மதிக்கச்
செய்வேன்! தங்கள் சம்மதத்தையும்,
அனுமதியையும் தெரிவித்து இந்தச் சோழ
சாம்ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றிய புண்ணியத்தைக்
கட்டிக்கொள்ளுங்கள்!" என்றார் சுந்தர சோழ

சக்கரவர்த்தி.

செம்பியன் மாதேவி, "ஐயா! என் சம்மதத்தைக் கேட்க வேண்டாம். சிவபதம் அடைந்த என் இறைவர் எனக்கு இட்ட கட்டளைக்கு மாறாக நான் நடக்க முடியாது. ஆனால், இராஜ்ய விவகாரங்களில் நான் இனிக் குறுக்கிடுவதில்லை. மதுராந்தகனை அழைத்து அவன் சம்மதத்தைக் கேட்டு எப்படி உசிதமோ அப்படிச் செய்யுங்கள்!" என்றார். "ஆம், ஆம்! மதுராந்தகனை அழைத்து அவனுடைய சம்மதத்தைக் கேட்டுக் கொண்டுதான் எதுவும் தீர்மானிக்க வேண்டும். அதற்கும் தங்கள் உதவி வேண்டும்; தேவி! மதுராந்தகன் எங்கே?" என்றார் சக்கரவர்த்தி.

செம்பியன் மாதேவி தம் தொண்டை அடைக்க, நாத் தழுதழுக்க, "மதுராந்தகன் எங்கே? சென்ற மூன்று தினங்களாக அந்தக் கேள்வியைத்தான் நானும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன் யாரும் மறுமொழி சொல்லவில்லை. அரசே! என் புதல்வன் எங்கே? கோட்டைத் தளபதி சின்னப்

பழுவேட்டரையரைக் கூப்பிட்டுக் கேளுங்கள்!" என்றார். "சின்னப் பழுவேட்டரையர் தங்களை கேட்கவேண்டும் என்கிறார். தாங்களும், முதன்மந்திரி அநிருத்தரும் ஏதோ சூழ்ச்சி செய்து மதுராந்தகனை மறைத்து வைத்திருப்பதாகக் குற்றம் சாட்டுகிறார். அன்னையே! இப்போது சின்னப் பழுவேட்டரையரையும், முதன்மந்திரியையும் அழைத்துவரச் செய்கிறேன் அனுமதி கொடுங்கள்!" என்றார் சக்கரவர்த்தி.

"அப்படியே அழைத்துவரச் செய்யுங்கள்; நானும் அவர்களைக் கேட்கிறேன்!" என்றார் செம்பியன் மாதேவி. குந்தவை உடனே வாசற்பக்கம் சென்று அங்கிருந்த காவலர்களிடம் சொல்லி அனுப்பினாள். சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் முதன்மந்திரியும் சின்னப் பழுவேட்டரையரும் வந்தார்கள். சக்கரவர்த்தி சின்னப் பழுவேட்டரையர் நோக்கி, "தளபதி! சோழ நாடு போற்றி வணங்கும் மூதாட்டியார், நீர் கேட்ட அதே கேள்வியைக் கேட்கிறார். 'மதுராந்தகன் எங்கே?' என்று வினாவுகிறார்.

மதுராந்தகத் தேவரைப் பற்றி தாங்கள் அறிந்ததைச் சொல்லுங்கள். தங்கள் சந்தேகத்தையும் ஒளிவுமறைவின்றிக் கூறுங்கள்!" என்றார்.

சின்னப் பழுவேட்டரையர் கூறினார்:

"தேவியாரின் சிவ பக்தியும் சீலமும் உலகம் அறிந்தவை. சோழ நாட்டு மக்கள் அவரை நடமாடும் தெய்வமாகக் கருதிப் போற்றுகிறது போல் நானும் போற்றுகிறேன். நான் இப்போது தெரிவித்துக் கொள்வதைக் குற்றம் கூறுவதாக எண்ணக் கூடாது. எந்தக் காரணத்தாலோ தேவியார் தமது குமாரர் சோழ சிங்காதனம் ஏறுவதை விரும்பவில்லை; இதுவும் எல்லாரும் அறிந்தது. மூத்த பிராட்டியாரைக் காட்டிலும், எனக்காவது மற்றவர்களுக்காவது அவருடைய புதல்வர் விஷயத்தில் அதிக அன்பு இருக்க முடியாது. ஆயினும் மர்மமாயிருக்கிற சிவ விஷயங்களை விளக்குதல் அவசியமாயிருக்கிறது. அதிலும் சக்கரவர்த்தி 'மதுராந்தகரைக் கொண்டு வருக!' என்று அடியேனுக்குக் கட்டளை இட்டிருப்பதால்,

என்னுடைய சில சந்தேகங்களையும் வெளியிட வேண்டி வருகிறது. மூன்று நாளைக்கு முன்னால் மூத்த எம்பெருமாட்டியும், மதுராந்தகத் தேவரும் கோட்டைக்கு வெளியே சென்றார்கள். புஷ்பத் திருப்பணி செய்யும் சேந்தன் அமுதனுடைய குடிசைக்குச் சென்று க்ஷேமம் விசாரித்தார்கள். பின்னர் தேவியார் மட்டும் கோட்டைக்குத் திரும்பினார். சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு நானும் என் தமையனாரும் கோட்டை வாசலுக்குச் சற்று தூரத்தில் நின்று கொடும்பாளூர் வேளாருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். மதுராந்தகத் தேவரைப்பற்றி நான் விசாரித்துக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் யானை பல்லக்கு பரிவாரத்துடன் சிலர் கோட்டைக்குள் நுழைந்தார்கள். 'மதுராந்தகத்தேவர் வாழ்க!' என்ற கோஷமும் கேட்டது. முதன்மந்திரி அவர்கள்தான் அப்போது அதைச் சுட்டிக் காட்டினார். யானை மேலிருந்தவர் மதுராந்தகத் தேவர் என்று கூறினார். எனக்கு அதைப் பற்றிச் சிறிது சந்தேகம் ஏற்பட்டது. பின்னர், சக்கரவர்த்தியின் கட்டளைப்படி கோட்டைக் காவல் என் வசத்தில் வந்தது. என் அரண்மனையில்தான் மதுராந்தகர்

தங்குவது வழக்கம். அன்றிரவு அதைப்பற்றி நான் விசாரிக்கவில்லை. மறுநாள் விசாரித்த போது என் அரண்மனைக்கு வரவில்லை என்று தெரிந்தது. பின்னர் கோட்டை முழுவதும் தேடிப் பார்த்தும், யார் யாரையோ விசாரித்துப் பார்த்தும், மதுராந்தகத் தேவரைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை! கோட்டைக்குள் பிரவேசித்தவர் எப்படி மாயமாய் மறைந்தார்? தேவியாரும் முதன்மந்திரியும் இப்பொழுதுதான் நான் சொல்லப் போவதற்காக மன்னிக்க வேண்டும். அவர்கள் இருவரும் ஏதோ சூழ்ச்சி செய்து, மதுராந்தகர் பீதி கொள்ளும்படியான செய்தி எதையோ அவரிடம் சொல்லி, இந்த நகரை விட்டும், நாட்டை விட்டுமே ஓடிப் போகும்படி செய்து விட்டார்கள் என்று ஐயுகிறேன். நான் சொல்வது தவறாயிருந்தால் மீண்டும் பெரிய பிராட்டியாரின் மன்னிப்பைக் கோருகிறேன்."

செம்பியன் மாதேவி தழுதழுத்த குரலில், "தளபதி! தாங்கள் இப்போது கூறியது முற்றும் தவறு. சிவபெருமானுடைய பாத கமலங்கள் சாட்சியாகச் சொல்லுகிறேன். முதன்மந்திரி

அநிருத்தரிடம் சமீபத்தில் என் குமாரனைப் பற்றிப் பேசியதுமில்லை; சூழ்ச்சி செய்ததும் இல்லை. அன்று மாலை நானும் மதுராந்தகனும் சேந்தன் அமுதன் குடிசைக்குப் போனது உண்மைதான். நான் அங்கிருந்து புறப்பட்டபோது மதுராந்தகன் சிறிது நேரம் கழித்து வருவதாகச் சொன்னான். அதற்குப் பிறகு நான் அவனைப் பார்க்கவில்லை. மூன்று நாட்களாக நானும் அவனைத் தேடிக் கொண்டு தானிருக்கிறேன்!" என்றார்.

"தேவியார் கூறுவதை ஒப்புக்கொள்கிறேன் அப்படியானால், முதன்மந்திரிதான் இந்த மர்மத்தை விடுவிக்க வேண்டும்!" என்றார் காலாந்தகர். "எந்த மர்மத்தை?" என்று முதன்மந்திரி அநிருத்தர் கேட்டார். "தேவியின் புதல்வர் காணாமற்போன மர்மத்தைப் பற்றித்தான்!" "தளபதி! இந்தக் கோட்டை முழுவதும் தாங்கள் நன்றாகத் தேடிப் பார்த்ததாகக் கூறியது உண்மைதானா?" "ஆம், தங்கள் அரண்மனையைத் தவிர மற்ற எல்லா இடங்களையும் தேடித் துருவிப்

பார்த்தாகிவிட்டது." "என் அரண்மனையை
மட்டும் விட்டு விட்ட காரணம் என்ன?"

"தாங்கள் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் முதன்மந்திரி
என்கிற மரியாதை காரணமாகத்தான்!"

"ஆகா! அப்படியானால் தங்கள் கடமையைத்
தாங்கள் சரியாகச் செய்யவில்லை என்று
ஏற்படுகிறது. போனது போகட்டும்;
சக்கரவர்த்தி! தங்களுடைய பெரிய அன்னையும்
சோழ நாடு போற்றும் சிவபக்த
சிரோமணியுமான மூத்த எம்பிராட்டியார் தமது
புதல்வரைப் பற்றி என்னிடம் ஒன்றும்
சொல்லவில்லை. நான் அவருடன் சூழ்ச்சி
எதுவும் செய்யவில்லை. ஆனால் ஒன்று
சொல்கிறேன்; தேவியாரின் திருவயிற்றில்
உதித்த தேவர் என்னுடைய மாளிகையிலேதான்
மூன்று நாளாக இருந்தார். இப்போது இந்த
அறையின் வாசலிலே வந்து தங்களையும்
அன்னையையும் தரிசிப்பதற்காகக்
காத்திருக்கிறார்; அனுமதி கொடுத்தால்,
அழைத்து வருகிறேன்!"

இவ்வாறு முதன்மந்திரி கூறியதும் அங்கிருந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அடைந்த வியப்பைச் சொல்லி முடியாது. சக்கரவர்த்தி, "முதன்மந்திரி! இது என்ன வேடிக்கை! தேவியின் புதல்வரை அழைத்து வருவதற்கு அனுமதி கேட்பானேன்! சீக்கிரமே வரவழையுங்கள்!" என்றார். முதன்மந்திரி அந்நிருத்தர் வாசற்படியண்படை சென்று கை தட்டிவிட்டு மறுபடியும் உள்ளே வந்தார். அடுத்த கணம் சேந்தன் அமுதனை முன்னால் விட்டுக்கொண்டு ஆழ்வார்க்கடியான் நம்பி வந்தான். சின்னப் பழுவேட்டரையர் மிக்க ஆத்திரத்துடன், "முதன்மந்திரியின் பரிகாசத்துக்கு ஓர் எல்லை வேண்டாமா?" என்று கேட்டார்.

ஆனால் செம்பியன்மாதேவி இருகரங்களையும் நீட்டித் தம் திருமுகத்தில் அன்பும் ஆர்வமும் ததும்ப "மகனே!" என்று அழைத்ததும், தளபதிக்கு மனக் குழப்பம் உண்டாகி விட்டது. சேந்தன் அமுதன், "தாயே! என்னை அழைக்க இப்போதேனும் தங்களுக்கு உள்ளம்

உவந்ததோ? அது நான் செய்த தவத்தின் பயன்தான்!" என்று கண்களில் நீர் ததும்பச் சொல்லிக்கொண்டு செம்பியன்மாதேவியை நெருங்கினான். மதுராந்தக உத்தமச் சோழன் என்று சரித்திரத்தில் புகழ்பெற்ற சிவ பக்திச் செல்வனைத் திருவயிறு வாய்த்த தேவி அன்புடன் அணைத்துக்கொண்டு மெய்மறந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பொழிந்தார்.

பக்க தலைப்பு

எழுபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்
தியாகப் போட்டி

மழவர் குலத்தில் உதித்தவரும் சிவஞான கண்டராதித்த சோழரின் வாழ்க்கைத் துணைவியுமான செம்பியன்மாதேவியை, 'பூநீ மதுராந்தகத் தேவரான உத்தம சோழ தேவரைத்

திருவயிறு வாய்த்த உடைய பிராட்டியார்' என்று அவர் காலத்திய கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்றன. சாதாரணமாகத் தாய்மார்கள் தம் குழந்தையைப் பத்து மாதம் வயிற்றில் வைத்துச் சுமந்தே பெறுவார்கள். சில தாய்மார்கள் வேறு பெண்மணிகளின் வயிற்றில் பிறந்த குழந்தைகளைத் தங்கள் குழந்தைகளைப் போலவே வளர்ப்பதும் உண்டு. செம்பியன்மாதேவி வேறொரு பிள்ளையை வெகு காலமாகத் தம் பிள்ளையென வளர்த்து வந்த காரணத்தினால், அந்த உண்மையை அறிந்திருந்த ஒருவர் மேற்கண்டவாறு 'உத்தம சோழரைத் திருவயிறு வாய்த்தவர்' என்று கல்வெட்டிலே குறிப்பிட்டார் போலும்!

உத்தம சோழர் ஐந்து பிராயத்துச் சிறுவனாயிருந்த போதே செம்பியன்மாதேவி அவனையும், வாணி அம்மையையும் பார்க்கும்படி நேர்ந்தது. பல ஆண்டுகள் கழித்து வாணி அம்மையைச் சந்தித்ததும், அவளுடைய கேடும் லாபங்களைப் பற்றிச் செம்பியன்மாதேவி அன்புடன் விசாரித்தார்.

வாணியின் குழந்தை என்று எண்ணிய சேந்தன் அமுதனிடம் இயற்கையாகவே அம்முதாட்டிக்கு அன்பு சுரந்தது. குழந்தையைப் பற்றி விசாரித்த போது வாணி அம்மையின் முகத்தில் திகைப்பும், அச்சமும் உண்டானதைக் கண்டார். முதலில், அதற்கு வேறு காரணங்கள் இருக்கக்கூடும் என்று எண்ணினார். வாணி பேசத் தெரியாதவளாய் இருந்தபடியால் திட்டமாக அவளிடமிருந்து ஒன்றும் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆயினும் வாணி அம்மை ஒரு காலத்தில் தமக்குச் செய்த உதவியைக் கருதியும், அவளுடைய குழந்தையிடம் ஏற்பட்ட பாசம் காரணமாகவும்; தாயும், பிள்ளையும் கவலையின்றி வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தார். தஞ்சை நகருக்கு அருகில் குடியிருந்து, தளிக்குளத்தார் கோயிலுக்குப் புஷ்பக் கைங்கரியம் செய்து வருவதற்காக மானியங்களும் அளித்தார்.

சேந்தன் அமுதன் கல்வியிலும், ஒழுக்கத்திலும் சிவ பக்தியிலும் சிறந்து வளர்ந்து வந்தான். அன்னைக்கு உதவியாகப் புஷ்பத் திருப்பணி

செய்வதிலும் மிக்க ஊக்கம் காட்டி வந்தான்.
இதைக் காணக் காணச் செம்பியன்மாதேவிக்கு
அவனிடம் இயற்கையாகச் சுரந்த அன்பு
வளர்ந்து வந்தது. ஒருநாள் அவருடைய
மனத்தில் விசித்திரமான ஐயம் ஒன்று
தோன்றியது. அது அவருக்கு ஒரே சமயத்தில்
இன்பத்தையும் வேதனையையும்,
இனந்தெரியாத பீதியையும்
உண்டாக்கியது. எத்தனையோ விதமாக அந்த
ஐயத்தைப் போக்கிக் கொள்ள முயன்றும்
இயலவில்லை. பிறந்து சில தினங்களில்
இறந்துபோன தம் குழந்தையைப் பற்றிய
நினைவு அடிக்கடி எழுந்த
வண்ணமிருந்தபடியால் அவர் உள்ளம் அமைதி
கொள்ளவில்லை.

கடைசியாக ஒருநாள் வாணி அம்மையிடம்
தெளிவாகக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்வது என்று
தீர்மானித்தார். வாணியைத் தனியாக அழைத்து
வரும்படி செய்தார். இறந்துபோன தம்
குழந்தையை வாணியிடம் கொடுத்து ஒருவரும்
அறியாமல் புதைத்துவிட்டு வரச்சொன்னார்

அல்லவா? அவ்வாறு புதைத்த இடத்தில் அதன்
ஞாபகார்த்தமாகப் பள்ளிப்படைக் கோயில்
ஒன்று எழுப்ப வேண்டும் என்று சொல்லி,
புதைத்த இடத்தைச் சொல்லும்படிக் கேட்டார்.
இந்தப் பழைய நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிய
ஞாபகமே அவருக்குத் துன்பம் அளித்தது.
செவிடும் ஊமையுமான வாணியிடம்
இதையெல்லாம் சமிக்ஞை பாஷையினால்
கேட்க வேண்டியதாக இருந்தது. அது அவருக்கு
மேலும் சொல்ல முடியாத வேதனையை
அளித்தது.

அவருடைய கேள்விகளுக்கு விடை கூற வாணி
மிகவும் தயங்கினாள். கடைசியாக, பேரரசியின்
கட்டளையை மீற முடியாமல் உண்மையைச்
சொல்லி விட்டாள். புதைப்பதற்காகத் தன்னிடம்
கொடுக்கப்பட்ட குழந்தை உண்மையில்
இறக்கவில்லை என்பதையும், அதைத் தனக்குக்
கருத்திருமன் என்பவன்
எடுத்துக்காட்டியதையும், பின்னர் அரசியிடம்
திரும்பி வந்தால் என்ன நேரிடுமோ என்று
அஞ்சிக் கருத்திருமனுடன் திரும்பரைக்காடு

சென்றதையும், சில காலத்துக்கெல்லாம்
கருத்திருமன் தன்னை விட்டுவிட்டுப் போய்
விட்டபடியால், தான் திரும்பிப் பழையாறைக்கு
வந்ததையும் விவரமாகக் கூறினாள்.

சேந்தன் அமுதன் உண்மையிலேயே தன்
வயிற்றில் பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற
பிள்ளைதான் என்பதை அறிந்ததும்
செம்பியன்மாதேவி ஒரு புறத்தில் எல்லையற்ற
ஆனந்தம் அடைந்தார். அவர் உடம்பெல்லாம்
சிலிர்த்துப் பூரித்தது. கண்களிலிருந்து தாரை
தாரையாகக் கண்ணீர் பொழிந்தது. "மகனே!"
என்று கூவிச் சேந்தன் அமுதனைக் கட்டித்
தழுவிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம்
எழுந்தது. ஆயினும், அந்த ஆர்வத்தைக்
கட்டுப்படுத்திக் கொண்டார். அந்த உண்மை
வெளியானால், அதிலிருந்து ஏற்படக் கூடிய
குழப்பங்களை எண்ணி ஒரு புறம் பீதி
கொண்டார். "உலகில் பிறக்கும் எல்லாக்
குழந்தைகளும் இறைவனுடைய குழந்தைகளே"
என்று கருதக்கூடிய உயர் ஞான பரிபக்குவத்தை
அவருடைய உள்ளம் அடைந்திருந்தபடியால்,

பெற்ற பிள்ளையிடம் தாய்க்கு ஏற்படக்கூடிய பாசத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள அவரால் முடிந்தது." அரண்மனையில் வளர்ந்தால் என்ன? குடிசையில் வளர்ந்தால் என்ன? இந்த நிலையில்லா மனித வாழ்வின் சுக போகங்கள் எல்லாம் வெறும் மாயை அல்லவா? உலக வாழ்வை நீத்த பிறகு அடைய வேண்டிய கதி அல்லவோ முக்கியமானது? என் பதி அரசு போகங்களை வெறுத்துச் சிவபெருமானுடைய இணையடி நிழலில் திளைத்து வாழ்க்கை நடத்தியபடியால் அவருக்குப் பிறந்த பிள்ளை இவ்விதம் குடிசையில் வாழ்ந்து இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்யும் பேறு பெற்றான் போலும்!" என்றெல்லாம் அடிக்கடி எண்ணி மனத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார்.

ஆயினும், சேந்தன் அமுதன் தமது வயிற்றில் பிறந்த மகன் என்று அறிந்ததினால், தாம் வளர்த்த குமாரனாகிய மதுராந்தகனைச் சோழ சிங்காதனத்தில் ஏற்றி வைக்கக்கூடாது என்ற எண்ணம் அவர் உள்ளத்தில் வலுப்பட்டது. முன்னமேயே கண்டராதித்தரிடம் தாம் செய்த

குற்றதை அவர் ஒப்புக் கொண்டு மன்னிப்பும் பெற்றிருந்தார். "உன் வயிற்றில் பிறந்த குழந்தையானால் என்ன? அனாதைப் பெண்மணிக்குப் பிறந்த குழந்தையாய் இருந்தால் என்ன? இறைவனுடைய திருக்கண்ணோட்டத்தில் இருவரும் சமமானவர்கள்தான். ஆகையால் மதுராந்தகனை உன் மகனைப் போலவே வளர்த்து வா! ஆனால் சோழ சிங்காதனத்தில் அவன் ஏற வேண்டும் என்று ஆசைப்படாதே! அதற்கு இணங்கவும் இணங்காதே! அது நான் பிறந்த சோழ குலத்துக்குத் துரோகம் செய்ததாகும். அப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏற்படுவதாயிருந்தால் நீ உண்மையை ஒப்புக்கொள்வதற்கும் தயங்காதே! என்று கண்டராதித்தர் தேவியிடம் சொல்லி அவ்வாறு வாக்குறுதியும் பெற்றிருந்தார். அந்த வாக்குறுதியை எப்படியும் நிறைவேற்றி வைக்கப் பெரிய பிராட்டி செம்பியன்மாதேவி நிச்சயித்திருந்தார்.

ஆனால் தங்களுடைய சொந்தக் குமாரன் வாணி அம்மையின் மகனாகக் குடிசையில் வளர்ந்து

வருவதை அறியாமலேயே அந்த மகான் சிவபதம் அடைந்து விட்டார். இது தெரிந்திருந்தால், அவர் என்ன செய்திருப்பார்? சேந்தன் அமுதன் விஷயத்தில் எவ்வாறு நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டிருப்பார்! இதைக் குறித்து செம்பியன்மாதேவி எவ்வளவோ முறை சிந்தனை செய்தார். "இறைவனுடைய சித்தத்தினால் இவ்விதம் நேர்ந்து விட்டது. ஊமையின் மகன் அரண்மனையில் வளரவேண்டும் என்பதும் பேரரசரின் மகன் குடிசையில் வளரவேண்டும் என்பதும் இறைவனுடைய திருவுள்ளம், அதில் நாம் குறுக்கிடக்கூடாது. அதை மாற்ற முயல்வதால் பல குழப்பங்கள் விளையும். தம் வளர்ப்புக் குமாரனின் மனம் அதனால் பெரிதும் புண்படும். அத்தகைய பாவத்தைச் செய்யக்கூடாது!" என்று முடிவாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டார்.

இறைவனுடைய திருவருளில் அவர் கொண்டிருந்த இணையில்லாத நம்பிக்கையின் துணையினாலேயேதான் மேற்கூறிய

தீர்மானத்தை அவர் காரியத்தில்
நிறைவேற்றுவதும் சாத்தியமாயிற்று. ஆயினும்
அடிக்கடி சேந்தன் அமுதனைப்பற்றி அவரால்
நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.
அவனுடைய நினைவு வரும்போதெல்லாம்
இயற்கையான தாய்ப் பாசம் அவருடைய
உள்ளத்தில் பொங்கிப் பெருகாமலும்
இருப்பதில்லை. இந்தப் போராட்டமானது
அவருடைய இதய ஆழத்திலே பல ஆண்டு
காலமாக நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

நெடுங்காலமாக அணைபோட்டுத் தடுத்து
வைக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளம் திடீரென்று
ஒருநாள் அணையை உடைத்துக் கொண்டு
கிளம்புவது உண்டு அல்லவா? அப்போது
வெள்ளம் எவ்வளவு சக்தியுடனும்,
வேகத்துடனும் பாய்ந்து செல்லும் என்பதைப்
பலர் பார்த்தும் அனுபவித்துமிருப்பார்கள்.
செம்பியன்மாதேவியின் உள்ளத்தில்
அணைபோட்டுத் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த
தாய்ப் பாசமாகிய உணர்ச்சி வெள்ளமும்
இப்பொழுது கரையை உடைத்துக் கொண்டு

பாய்ந்தது.

முதன்மந்திரி அநிருத்தர் "தேவியின் திரு வயிற்றில் உதித்த தேவர்" என்று குறிப்பிட்டதுதான் அவ்வாறு செம்பியன்மாதேவி உள்ளத்தின் அணை உடைவதற்குக் காரணமாயிற்று. அந்த வார்த்தைகளை அநிருத்தர் கூறியவுடன் செம்பியன்மாதேவி பத்து மாத காலம் குழந்தையைத் தம் வயிற்றில் வைத்து வளர்த்த அனுபவம் அவ்வளவையும் ஒரு வினாடிப் பொழுதில் மறுபடியும் அனுபவித்தார். தம்மை மறந்து, தாம் செய்து கொண்டிருந்த சங்கல்பத்தை மறந்து, சேந்தன் அமுதனை "என் மகனே!" என்று அழைக்கவும், அவனைத் தழுவிக் கொண்டு கண்ணீர் வெள்ளம் பெருக்கவும் நேர்ந்தது.

இவ்விதம் செம்பியன்மாதேவி உணர்ச்சிப்பெருக்கினால் மெய்மறந்த நிலையில் இருந்தபோதிலும், அமுதன் கூறிய வார்த்தைகள் அவருடைய மனத்தில் நன்கு பதிந்திருந்தன.

"தாயே! என்னை 'மகனே!' என்று அழைக்க இப்போதேனும் தங்களுக்கு உள்ளம் உவந்ததோ?" என்று கூறினான் அல்லவா? அவ்வார்த்தைகளின் கருத்து என்ன? அமுதனுக்கு அவனைப் பெற்ற அன்னை யார் என்பது முன்னமேயே தெரியுமா? தெரிந்தும் இத்தனை காலம் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் இருந்தானா?

சற்று நேரம் வார்த்தை சொல்ல முடியாத பரவச நிலையில் இருந்த பிறகு, செம்பியன்மாதேவி தம் மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, "மகனே! உனக்கு முன்னமே தெரியுமா, நான் உன்னைப் பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற பாவி என்று? தெரிந்து என் பேரில் கோபம் கொண்டிருந்தாயா? அதனால் என்னிடம் அதைப்பற்றிக் கேளாமல் இருந்தாயா?" என்று தழுதழுத்த குரலில் கூறினார். அப்போது சேந்தன் அமுதன் கடல் மடை திறந்தது போல் பின்வருமாறு உணர்ச்சி நிறைந்த வார்த்தைகளைப் பொழிந்து தள்ளினான்:

"தாயே! நான் தங்கள் வயிற்றில் பிறந்த பாக்கியசாலி என்பதைச் சில காலமாக அறிந்திருந்தேன். உலகம் போற்றும் புண்ணியவதியாகிய தாங்கள் ஒருநாள் என்னை 'மகனே!' என்று அழைக்கவேண்டும் என்று தவம் செய்துகொண்டிருந்தேன். தங்களுடைய மகன் என்ற சொல்லுக்குத் தகுதியாவதற்குப் பிரயத்தனம் செய்து வந்தேன். அல்லும் பகலும் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தேன். தாங்களே என்னை அழைக்காவிட்டாலும் நானே தங்களிடம் வருவதாகத்தானிருந்தேன். ஆனால் இந்த இராஜ்யத்தின் உரிமை விஷயம் தீரட்டும் என்று காத்திருந்தேன். தங்களை 'அன்னை' என்று அழைக்கும் உரிமையைத்தான் நான் வேண்டினேன். இராஜ்யத்துக்கு உரியவர் யார் என்று நிச்சயமான பிறகு தங்களிடம் வந்து 'தாய்' உரிமை கோர விரும்பினேன். அம்மணி! தங்களுடைய மனங்கோணாமல் நடப்பதற்காக என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட பூங்குழலியைத் தியாகம் செய்யவும் சித்தமாயிருந்தேன். நல்லவேளையாக அவளும்

தன்னுடைய மனத்தை மாற்றிக்கொண்டாள்.
தாயே! மூன்று நாளைக்கு முன்பு என்
உயிருக்குப் பெரும் அபாயம் வந்ததுத்
தங்களிடம் நானும் பூங்குழலியும் வணங்கி ஆசி
பெற்றுக் கொண்ட சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம்
அந்த அபாயம் வந்தது. அந்த
அபாயத்திலிருந்து உத்தம நண்பன் ஒருவன்
என்னைக் காப்பாற்றினான். அதைப் பற்றி நான்
அப்போது அவ்வளவு மகிழ்ச்சி
அடையவில்லை. அவனிடம் அவ்வளவாக
நன்றி செலுத்தவும் இல்லை. இப்போது
அவனுக்கு நான் எவ்வளவு நன்றிக்கடன்
பட்டவன் என்பதை உணர்கிறேன். தாங்கள்
என்னை 'மகனே' என்று தங்கள் திருவாயினால்
அழைத்தீர்கள் அல்லவா? இந்த நாளைக் காண
நான் உயிரோடு இருந்தேன் அல்லவா? இதுவே
போதும்! நான் பாக்கியசாலி ஆகிவிட்டேன்.
இனி ஒன்றும் எனக்கு வேண்டாம். இங்கு
இப்போது நடந்தது இங்கு உள்ளவர்களுக்கு
மட்டும் தெரிந்திருக்கட்டும்; வேறு யாருக்கும்
தெரிய வேண்டாம். இராஜ்யத்தில் மேலும்
குழப்பம் விளைய வேண்டாம்! கோடிக்கரைக்கு

உடனே புறப்பட்டுப் போவதற்கு எனக்கும்
பூங்குழலிக்கும் விடை கொடுத்து
அனுப்புங்கள்!"

இந்த வார்த்தைகள் பெரிய பிராட்டி செம்பியன்
மாதேவியின் உள்ளத்தில் உண்டாக்கிய
உணர்ச்சிப் புயலைச் சொற்களினால் விவரிக்க
முடியாது. விம்மலும், கண்ணீரும் கலந்த
மெல்லிய குரலில், "குழந்தாய்! நீயே என்
உத்தமப் புதல்வன்! நீயே தெய்வாம்சம்
பொருந்திய, என் கணவரின் உத்தமக் குமாரன்!"
என்று கூறினார். இவ்வளவு நேரமும் சுந்தர
சோழர், சின்னப் பழுவேட்டரையர்,
இளையபிராட்டி குந்தவைதேவி ஆகியவர்கள்
பிரமித்துப் போயிருந்தார்கள். அங்கே
வெளியான இரகசியமும், அதனால்
விளையக்கூடிய பலாபலன்களும்
அவர்களுடைய உள்ளங்களில் பெரும்
கொந்தளிப்பை உண்டாக்கின.

அவர்களில் குந்தவைதான் முதலில் பேசும் சக்தி
பெற்றாள். "தந்தையே! பெரிய பிராட்டியார்

மதுராந்தகருக்குப் பட்டம் கட்டக் கூடாது என்று
பிடிவாதம் பிடித்ததின் காரணம் இப்போது தான்
தெரிகிறது!" சுந்தர சோழரும், அப்போது
பிரமிப்பும் திகைப்பும் நீங்கி, "ஆமாம், குமாரி!
ஆனால் அந்தக் காரணம் இப்போது நீங்கி
விட்டது. என் பெரிய அன்னையின்
திருவயிற்றில் உதித்த உத்தமப் புதல்வனுக்கு
முடிசூட்டுவதில் இனிமேல் அவருக்கு
ஆட்சேபம் இருக்க முடியாது அல்லவா?"
என்றார்.

செம்பியன்மாதேவி சிறிது பரபரப்புடன் சுந்தர
சோழரைப் பார்த்து, "சக்கரவர்த்தி! என் குமாரன்
சற்று முன் கூறிய வார்த்தைகளைக்
கேட்கவில்லையா? இந்தச் செய்தி இங்கே
உள்ளவர்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும்
தெரியவே வேண்டாம்! என் மகன் இராஜ்ய
உரிமை கோரவில்லை. அதைத் தங்கள்
முன்னால் அவன் வாயினாலேயே
தெரிவித்துவிட்டானே!" என்றார். "ஆம் பிரபு!
இந்தச் சோழ இராஜ்யத்தில் ஏற்கெனவே உள்ள
சிக்கல்கள் போதும்! என்னால் வேறு புதிய

சிக்கல் உண்டாக வேண்டாம். எனக்கு விடை கொடுங்கள்! என்னையும் என்னை மணந்துகொள்ள உவந்த பூங்குழலியையும் ஆசீர்வதித்து அனுப்புங்கள்!... பூங்குழலி! இங்கே வா!" என்றான் அமுதன்.

வாசற்படியின் அருகில் நின்று கொண்டிருந்த பூங்குழலி உள்ளே வந்தாள். சேந்தன் அமுதனும், பூங்குழலியும் முதலில் செம்பியன்மாதேவிக்கு நமஸ்காரம் செய்தார்கள்; பின்னர், சக்கரவர்த்தியை வணங்கினார்கள். எழுந்து நின்றதும் சேந்தன் அமுதன், "பிரபு! நாங்கள் உடனே கோடிக்கரை போக விடை கொடுங்கள்! தாயே! விடை கொடுங்கள்!" என்றான். செம்பியன்மாதேவி சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்து, "ஆம் ஐயா! இவர்களுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்புவோம். எனக்கு விருப்பமானபோது நான் கோடிக்கரை சென்று இவர்களைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்!" என்றார். சுந்தர சோழர், "அது ஒருநாளும் இயலாத காரியம் நான் விடை கொடுக்கமாட்டேன்!" என்றார்.

முதன்மந்திரி குறுக்கிட்டு, "சக்கரவர்த்தி! எதுவும் இப்போது தீர்மானம் செய்ய வேண்டாம். இன்னும் சில தினங்கள் இவர்கள் என் இல்லத்திலேயே இருக்கட்டும். பெரிய பிராட்டியின் மகன் கிடைத்து விட்டார். ஆனால் சின்னப் பழுவேட்டரையரின் மருகர் கிடைக்கவில்லை. அவரைப் பற்றிய செய்தி வரும் வரையில் இவர்கள் இங்கு இருக்கட்டும். அதுவரை இங்குள்ளவர்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் இந்த இரகசியம் தெரிய வேண்டாம்!" என்றார்.

"அருள்மொழியிடமாவது அவசியம் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்!" என்றாள் இளைய பிராட்டி குந்தவை தேவி. "வேண்டாம், வேண்டாம்! அது மட்டும் செய்ய வேண்டாம்" என்று கேட்டுக் கொண்டான் சேந்தன் அமுதன்.

கடைசியாகச் சக்கரவர்த்தி, "தேவி! எது எப்படியானாலும் ஆகட்டும்,. இத்தனை தினங்கள் கழித்து இன்றைக்குத் தங்கள் திருவயிற்றில் உதித்த மகன் உங்களிடம்

வந்திருக்கிறான். உங்களை உடனே பிரிப்பதற்கு நான் சம்மதிக்க மாட்டேன். சில தினங்களாவது இங்கே நீங்கள் சேர்ந்திருங்கள். என் அரண்மனையிலோ, முதன்மந்திரியின் மாளிகையிலோ தங்கியிருங்கள். இராஜ்ய உரிமையைப் பற்றி முடிவான தீர்மானம் ஆன பிறகு இவர்களைக் கோடிக்கரை அனுப்புவது பற்றி யோசிக்கலாம். அது வரையில் இங்குள்ளவர்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் இச்செய்தி தெரியவேண்டாம்!" என்றார்.

பக்க தலைப்பு

எழுபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம்
வானதியின் திருட்டுத்தனம்

அருள்மொழிவர்மரின் மனம் பெரிதும் கலக்கம் அடைந்திருந்தது. இராஜ்ய உரிமை

சம்பந்தமாகச் சோழ நாட்டில் எழுந்த
கொந்தளிப்பின் வேகம் நாளுக்கு நாள்
அதிகமாகிக் கொண்டிருந்ததே அதற்கு முக்கிய
காரணமாகும். அவர் மக்களை
அமைதிப்படுத்துவதற்காகப் போன
இடங்களிலெல்லாம் மக்களின் ஆவேசந்தான்
அதிகமாயிற்று. "பொன்னியின் செல்வரே
எங்கள் மன்னர்!" "அருள்மொழிவர்மரே
திருமுடி சூடவேண்டும்!" என்பவை போன்ற
கோஷங்கள் எங்கெங்கும் எழுந்து நாலாபுறமும்
முழங்கி எதிரொலி செய்தன.

இவற்றுடன் போட்டியிட்டுக்கொண்டு,
"பழங்குடி மக்களானபழுவேட்டரையர்கள்
வாழ்க!" "கொடுங்கோலரான கொடும்பாளூர்
வேளார் வீழ்க!" என்பவை போன்ற
கோஷங்களும் சிற்சில இடங்களில்
கேட்கும்.அத்தகைய இடங்களில் அதிக பலம்
தேடலாம் என்று இளவரசர் நெருங்கிச்
சென்றால், உடனே அங்குள்ளவர்களும்,
"பொன்னியின் செல்வர் வாழ்க!" என்று
முழங்கத் தொடங்கினார்கள். ஏன்? கோட்டைக்

காவலுக்காக மாற்றி நியமிக்கப்பட்டிருந்த
பழுவூர் வீரர்கள் கூடப் பொன்னியின்
செல்வரைக் கண்டதும் தங்கள் பழைய
கோஷங்களைக் கைவிட்டு,
"அருள்மொழிவர்மரே திருமுடி
புனையவேண்டும்!" "ஈழங்கொண்ட வீராதி
வீரர், பொன்னியின் செல்வர் நீடுழி வாழ
வேண்டும்!" என்று முழங்கலானார்கள்.

இவ்வாறு தம்முடைய முயற்சி பொது
மக்களிடையிலும் போர் வீரர்களிடத்திலும்
வெற்றி பெறாமல் போனது மட்டுமன்றி, தம்
கருத்துக்கு மாறான சூழ்நிலை பலப்பட்டு
வருவதைக் கண்டு பொன்னியின் செல்வர்
சங்கடம் அடைந்தார். சில தினங்களாக
மதுராந்தகத்தேவர் காணப்படாமல் இருந்தது
வேறு அவருடைய கவலையை அதிகமாக்கிற்று.
இதன் பொருட்டுச் சின்னப் பழுவேட்டரையர்
கொடும்பாளூர் வேளார் மீது குற்றம் கூறிக்
கொண்டிருந்தது அவருக்குத் தெரிந்திருந்தது.
அதற்குக் காரணம் இல்லையென்று
சொல்லமுடியாது. அருள்மொழிவர்மருக்கே

அதைப் பற்றிச் சிறிது சந்தேகம் இல்லாமற்
போகவில்லை. தமக்குப் பட்டம்
சூட்டிவிடவேண்டும் என்று கொடும்பாளூர்
வேளார், திருக்கோவலூர் மலையமான்
ஆகியவர்கள் உறுதி கொண்டிருந்தார்கள்.
அவர்களுடன் முதன்மந்திரி அநிருத்தரும்
கலந்து சதி செய்வது போலத் தோன்றியது.
இவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து தான்
மதுராந்தகத்தேவரை எங்கேனும் மறைத்து
வைத்து விட்டார்களோ, என்னமோ? அல்லது
ஒருவேளை மதுராந்தகத்தேவரின் உயிருக்கே
அபாயம் விளைவித்து விட்டார்களோ?

அவருடைய அருமைத் தமையனாரான ஆதித்த
கரிகாலரின் மரணத்துக்குப்
பழுவேட்டரையர்களும், சம்புவரையர்களுமே
பொறுப்பாளிகள் என்று வேளாரும்,
மலையமானும் கருதினார்கள். அதற்குப்
பழிக்குப் பழிவாங்குவதாக எண்ணிக் கொண்டு
மதுராந்தகருக்கு ஏதேனும் தீங்கு
செய்துவிட்டார்களோ? ஆகா! இவர்களுக்கு
என்ன? யோசனையின்றி ஏதோ செய்து

விடுகிறார்கள்.கடைசியாகப் பழி எல்லாம் தம்
தலையில் அல்லவோ சார்ந்து விடும்?

இன்றைக்கு சோழ நாட்டு மக்கள் இவர்
பெயரைக் கூறி வாழ்த்துகிறார்கள். இவரைச்
சிங்காதனம் ஏற வேண்டும் என்று
வற்புறுத்துகிறார்கள். பொது ஜனங்களின் மனம்
இப்படியே என்றுமிருக்குமா? மக்களின் உள்ளம்
அடிக்கடி சலிக்கும் இயல்புடையதல்லவா? இதே
ஜனங்கள் நாளைக்கு இவர் பேரிலேயே பழி
கூறினாலும் கூறுவார்கள். சிங்காதனம்
ஏறுவதற்காகச் சித்தப்பன் மதுராந்தகனைக்
கொலை செய்வித்த பாதகன் என்று
சொன்னாலும் சொல்வார்கள். ஏன்? கடம்பூர்
மாளிகையில் ஆதித்த கரிகாலர் இறந்ததற்குக்
கூடத் தம் பேரில் பழி சுமத்தினாலும்
சுமத்துவார்கள்.தெய்வமே! இத்தகைய
பயங்கரமான பழிகளைச் சுமப்பதற்காகவா
என்னைக் காவேரியில் முழுகிச் சாகாமல்
மந்தாகினி தேவி காப்பாற்றினாள்? இன்று
தெய்வமாகியிருக்கும் அந்தப் பெண்ணரசிதான்
இந்த இக்கட்டான நிலையிலிருந்து என்னைக்

காப்பாற்ற வேண்டும். வாழ்க்கையில் ஒருவன் அடையக்கூடிய அபகீர்த்திகளில் மிகக் கொடிய அபகீர்த்தி என்னைச் சாராமல் தடுத்து அருள் புரிய வேண்டும்.

ஈழநாட்டு இராஜ வம்சத்தில் நெருங்கிய உறவினர் ஒருவரையொருவர் கொன்று விட்டுச் சிங்காதனம் ஏறிய வரலாறுகள் அருள்மொழிவர்மனின் உள்ளத்தில் பதிந்திருந்தன. ஆகையால் அம்மாதிரியான இழிவைத் தரும் அபகீர்த்தி தன்னை யும் அடையலாம் என்ற எண்ணமே அவருக்குச் சகிக்க முடியாத வேதனையை உண்டாக்கிற்று. யாரிடமாவது தம் அந்தரங்கத்தைச் சொல்லி யோசனை கேட்கலாம் என்றால், அதற்கும் தகுதியுள்ளவராக யாரும் தென்படவில்லை. அவரைச் சுற்றியுள்ளவர்கள் அனைவருமே அவருக்கு விரோதமாகச் சதி செய்கிறார்கள் என்று தோன்றியது. அவர்களில் சிலர் உண்மையாகவே அவரிடம் விரோத பாவம் கொண்டிருந்தார்கள். மற்றும் சிலர் அவருக்கு நன்மை செய்வதாக எண்ணிக் கொண்டு

பயங்கரமான பழியை அவர் தலையில்
சுமத்திவிடுவதற்குப் பிரயத்தனம் செய்து
கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த நிலைமையில் யாரை நம்புவது, தம்
அந்தரங்கத்தை யாரிடம் வெளியிட்டு
ஆலோசனை கேட்பது என்று அவரால்
நிர்ணயம் செய்யமுடியவில்லை. ஏன்?
அவரிடம் இணையில்லா அன்பு கொண்டவரும்
அவருடைய பக்திக்கு உரியவருமான தமக்கை
குந்தவைப் பிராட்டியிடங்கூட அவருக்கு
நம்பிக்கை குன்றிவிட்டது. அவரும் தனக்குத்
தெரியாமல் ஏதோ காரியம் செய்து
கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றியது. ஏன்!
அவருடைய உயிருக்கு உயிரான வானதிகூட
அல்லவா அவருக்குத் தெரியாமல் எதையோ
மறைத்து வைக்கப் பார்க்கிறாள்?
திருட்டுத்தனமாக எங்கேயோ போய்விட்டு
மர்மமான முகபாவத்துடன் திரும்பி
வருகிறாள்?....

வேறு எதைப் பொறுத்தாலும் பொறுக்கலாம்,

வானதியின் மர்மமான நடத்தையை இனிப் பொறுக்க முடியாது; என்று அருள்மொழிவர்மர் தீர்மானித்தார். வானதி சுற்று முற்றும் பார்த்துக் கொண்டு எங்கேயோ தனியாகப் புறப்பட்டுப் போவதை அவர் கவனித்தார். உடனே அவளை அறியாமல் பின்தொடர்ந்து செல்லலானார்.

அரண்மனையின் மேல் மாடங்களின் தாழ்வாரங்களின் வழியாகச் சென்று, பின்னர்க் கீழ் மாடங்களில் இறங்கிச் சென்று, இருபுறமும் நெடிய சுவர்கள் அமைந்த இரகசியப் பாதை வழியாக வானதி மேலும் மேலும் சென்றாள். மதுராந்தகரை இரகசியமாகச் சிறைப்படுத்தி வைத்திருக்கும் இடத்துக்குத்தான் அவள் போகிறாள் என்று கருதி அருள்மொழிவர்மர் மிக்க ஆர்வத்துடனும், ஆத்திரத்துடனும் அவளைப் பின்தொடர்ந்து சென்றார்.

கடைசியாக, வானதி மற்றொரு பெரிய அரண்மனைப் பகுதியை அடைந்து அங்கு ஓர் அறைக்குள் பிரவேசித்துக் கதவைச் சாத்த முயன்றாள். அப்போது அருள்மொழிவர்மர் பாய்ந்து சென்று வானதியால் கதவைச் சாத்த

முடியாமல் ஒரு காலை அறைக்குள்ளே வைத்தார். கதவைச் சாத்த முயன்ற அவளுடைய கரத்தை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு, "வானதி! உன் திருட்டுத்தனம் என்னிடம் பலிக்காது! இந்த அறையில் நீங்கள் ஒளித்து வைத்திருப்பது யார்?" என்று கோபமாக வினவினார்.

வானதியோ புன்னகை மலர்ந்த முகத்துடன், "ஐயா, உண்மையில் என் திருட்டுத்தனம் பலித்துவிட்டது! நான் அழைத்திருந்தால் தாங்கள் வந்திருக்க மாட்டீர்கள். உள்ளே வந்து இங்கு இருப்பது யார் என்று நீங்களே பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்!" என்றாள்.

மதுராந்தகத்தேவரை எதிர்பார்த்துச் சென்ற அருள்மொழிவர்மர், அங்கே வல்லவரையன் வந்தியத்தேவன் கட்டிலில் படுத்திருப்பது கண்டு வியப்பும், உவப்பும் அடைந்தார். அவரைப் பார்த்த வந்தியத்தேவன் படுக்கையில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து "ஐயா! வாருங்கள்! இரண்டு நாளாகத் தங்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்தப் பெண்களின் சிறையிலிருந்து என்னை எப்படியாவது

விடுதலை செய்யுங்கள்!" என்றான்.
பொன்னியின் செல்வர் விரைந்து சென்று
வந்தியத்தேவன் அருகில் அமர்ந்து, "நண்பா!
இது என்ன? இங்கு எப்படி வந்தாய்? பாதாளச்
சிறையிலிருந்து தப்பியவன் இந்தப் பெண்களின்
சிறையில் எப்படி அகப்பட்டுக் கொண்டாய்?
இத்தனை நேரம் நீ ஈழத்தில் இருப்பாய் என்று
அல்லவோ நினைத்தேன்? இன்னும் சில
நாளாகக்கெல்லாம் நானும் அங்கு வந்து
உன்னுடனே சேர்ந்து கொள்ளலாம் என்று
எண்ணியிருந்தேன்?" என்றார்.

"ஆம் இளவரசே! இவ்வளவு நேரம் நான் ஈழ
நாட்டில் இருக்கவேண்டியவன்தான்! அங்கே
பாண்டிய வம்சத்தாரின் மணிமுடியையும்,
அவர்களுக்கு இந்திரன் தந்த இரத்தின
ஹாரத்தையும் தேடிக் கொண்டிருக்க
வேண்டியவன். சைவப் பைத்தியமான சேந்தன்
அமுதனை வைத்தியர் மகன் கொல்லாமல்
தடுக்க முயன்று இந்தத் துர்க்கதிக்கு
உள்ளானேன். பினாகபாணியின் ஈட்டி என்
மேல் பாய்ந்ததும் நினைவிழந்து விழுந்தேன்.

கண்விழித்துப்பார்த்ததும் இங்கே இருக்கக் கண்டேன். இந்தப் பெண்மணிகளின் சிறைக்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தேன் என்பது தெரியாது. கருணைகூர்ந்து நான் இங்கிருந்து தப்பிச் செல்வதற்கு உதவ வேண்டும். இல்லாவிட்டால், தங்கள் அருமைச் சகோதரரும், என் அருமைத் தலைவருமான ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்றதாக என் பேரில் வீண் பழியைச் சுமத்திவிடுவார்கள்!" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

வானதி குறுக்கிட்டு, "ஐயா! இவர் கூறுவது தவறு. இவர் தப்பி ஓடிப்போனால்தான் அத்தகைய பழி இவர் மீது ஏற்படும். உண்மை வெளியாகும் வரையில் இவர் இங்கேயே இரகசியமாக இருக்கவேண்டும் என்பது தங்கள் திருத்தமக்கையின் விருப்பம்" என்றாள். "இவள் கூறுவதிலும் உண்மை இருக்கிறது; நீ தப்பி ஓட முயன்றால்தான் அந்தப் பழி உனக்கு ஏற்படும்; என்னையும் அது பீடிக்கலாம். அதைக் காட்டிலும் உண்மையில் நடந்ததை உலகம் அறிய நிரூபிப்பதுதான் நல்லது. முதலில், என்னிடம் சொல்லு! கடம்பூரில்

நடந்ததையெல்லாம் விவரமாகச் சொல்லு!"
என்றார் பொன்னியின் செல்வர்.
வந்தியத்தேவனும் தான் அறிந்தபடி
நடந்ததையெல்லாம் கூறினான்.
எல்லாவற்றையும் கேட்ட பின்னரும், ஆதித்த
கரிகாலரின் மரணம் நேர்ந்தது எப்படி என்பதை
இளவரசரால் நிர்ணயிக்க முடியவில்லை.

பக்க தலைப்பு

எழுபத்துநான்காம் அத்தியாயம்
"நானே முடிசூடுவேன்!"

வந்தியத்தேவன் கடைசியாகக் கூறினான்;
"இளவரசே! ஒரே ஒரு மனிதர் மனது வைத்தால்
உண்மையில் என்ன நடந்தது என்பதைச்
சொல்லி என்னைக் குற்றமற்றவன்
ஆக்கலாம். அந்த ஒருவர் பெரிய

பழுவேட்டரையார்தான்.கடம்பூர் மாளிகையில் யாழ்க் களஞ்சியத்தில் ஒளிந்திருந்த என்னைத் திடீரென்று கழுத்தைப் பிடித்து இறுக்கிக் கீழே தள்ளி மூர்ச்சை அடைந்து விழச் செய்தவர் அந்த வீரப் பெருமகனாராகவே இருக்க வேண்டும் என்று ஊகிக்கிறேன். வேறு யாரும் அங்கு அச்சமயம் வந்திருக்க முடியாது. நந்தினிதேவி பேரில் சந்தேகங்கொண்ட அந்தக் கிழவார்தான் அவ்வாறு காளாமுகச் சைவராக உருக்கொண்டு மறைவிடத்திலிருந்து அங்கு என்ன நடக்கிறது என்று பார்ப்பதற்காக வந்திருக்க வேண்டும். காளாமுகச் சைவக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்த இடும்பன்காரி அவருக்கு இரகசிய வழியில் வருவதற்கு உதவி செய்திருப்பான். ஆனால் அந்த மாபெரும் வீரருக்கு என்னை முதன் முதலாவது பார்த்தபோதே என்மீது வெறுப்பு உண்டாகிவிட்டது. அந்த வெறுப்பு பிறகு நாளுக்குநாள் அதிகமாகியே வந்தது. அவர் என் உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காக முன் வந்து அங்கு உண்மையில் நடந்ததைச் சொல்லப் போவதில்லை. நான் இந்தப் பயங்கரமான பழி பூண்டு இறந்தால் அவருக்கு ஒருவேளை

சந்தோஷமாகவே இருக்கும். ஆகையால்,
இளவரசே! எனக்குத் தப்பிச் செல்வதற்கு
அனுமதி கொடுங்கள்! முடிந்தால் நான் ஈழ நாடு
சென்று அங்கே பாண்டிய குலத்து
மணிமுடியையும், இரத்தின ஹாரத்தையும்,
தேடிக் கண்டுபிடிப்பேன். அல்லது இங்கேயே
உங்கள் கை வாளால் என்னைக்
கொன்றுவிடுங்கள். என்னிடம் அளவிலாத
அன்பு வைத்திருந்த தங்கள் தமையனாரைக்
கொன்ற பழியைச் சுமந்து நாற்சந்தியில் கழுவில்
ஏற்றப்படும் கதிக்கு என்னை ஆளாக்காதீர்கள்!
அதைக் காட்டிலும் தங்கள் கை வாளினால்
இறப்பது எனக்கு எவ்வளவோ ஆறுதல்
அளிக்கும்! அல்லது இந்தக் கொடும்பாளூர்க்
கோமகளின் கையினால் நஞ்சுண்டு இறந்தாலும்
பாதகமில்லை. இவரும் தங்கள்
திருத்தமக்கையுமே இந்த அனாதையின் பேரில்
கருணை கொண்டு யமலோகத்தின் வாசற்படி
வரைக்கும் சென்றிருந்தவனைத் திரும்பவும்
இவ்வுலகத்துக்கு கொண்டு வந்து
சேர்ந்திருக்கிறார்கள். இதற்காக இவர்களுக்கு
நான் நன்றி செலுத்தப் போவதில்லை!"

இவ்வாறு வந்தியத்தேவன் கூறியபோது வானதி
இளவரசரை நோக்கி, "கேளுங்கள் ஐயா!
நீங்களே கேளுங்கள்! இந்தச் சுத்த வீரருக்குப்
போர்க்களத்தில் எதிரிகளுக்கு முன்னால் நின்று
போரிட்டு வீர சொர்க்கம் அடையும் விருப்பம்
இல்லையாம்! பெண்களின் கையினால் விஷம்
அருந்திச் சாவதற்குத் தவம் கிடக்கிறாராம்!"
என்றாள். "இளவரசே! இவரும், தங்கள்
திருத்தமக்கையும் என் மீது சொல்லும் நிந்தை
மொழியினாலேயே என்னைக் கொன்று
விடுவார்கள் போலிருக்கிறது. அதைவிட
இவர்கள் கையினால் நஞ்சு அருந்தி இறப்பது
விசேஷம் அல்லவா?" என்றான் வாணர் குல
வீரன் வந்தியத்தேவன்.

அருள்மொழிவர்மர் இந்தப்
பேச்சுக்களையெல்லாம் பாதி
கவனத்துடனேதான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.
அவருடைய மனத்திற்குள் வேறு
எதைப்பற்றியோ தீவிரமாகச் சிந்தித்துக்
கொண்டிருந்ததாகத் தோன்றியது. சட்டென்று

ஒரு குதி குதித்து எழுந்து நின்று, "ஆகா! நான் முடிவு செய்துவிட்டேன். நானே சோழ நாட்டின் சக்கரவர்த்தியாக முடிசூட்டிக் கொள்வேன். நாடு நகரமெல்லாம் மக்கள் 'அருள்மொழிவர்மனே திருமுடி சூடவேண்டும்!' என்று கோஷம் செய்கிறார்கள். போர் வீரர்களின் விருப்பமும் அதுவே! அவர்கள் எல்லாருடைய விருப்பத்தையும் நிறைவேற்றுவேன். எதற்காகத் தெரியுமா? உன்னைக் குற்றம் அற்றவன் என்று விடுதலை செய்வதற்காகத்தான். அதனால் எனக்கு ஏதேனும் அபகீர்த்தி வருவதாக இருந்தால் வரட்டும்! அது என்னைப் பாதியாது! என் பேரில் விரோதப்பான்மை கொண்ட சிற்றரசர்கள் சிலர் ஒருவேளை அந்த அபகீர்த்தியைப் பரப்புவதற்கு முயலலாம். ஆனால் மக்கள் அதை நம்பமாட்டார்கள். சிற்றரசர்கள் என் பேரில் குற்றம் சுமத்தத் துணிந்தால், அது அவர்கள் பேரிலேயே திரும்பிப் போய்ச் சேரும்! கடம்பூர் மாளிகைக்குச் சிற்றரசர்கள் விருந்துக்கு அழைத்து அவரைக் கொன்று விட்டார்கள் என்று என்னால் திருப்பிச் சொல்ல முடியும். அத்தகைய

நம்பிக்கைத் துரோகத்துக்காகவும் இராஜ குலத் துரோகத்துக்காகவும் அவர்கள் எல்லாரையும் தண்டிக்கவும் என்னால் முடியும். எது எப்படியானாலும் நானே முடிசூட்டிக் கொள்ளப் போகிறேன். என் தந்தை, தமக்கை இவர்களின் விருப்பத்துக்கு விரோதமாக நடந்தாலும் நடப்பேன். ஆனால் உனக்கு எந்தவிதத் தீங்கும் நேருவதை என்னால் பார்த்துக் கொண்டு பொறுத்திருக்க முடியாது!" என்றார். வானதி ஒரு குதூகலத்துடன், "தங்களுடைய இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்பதற்கு இளைய பிராட்டி இங்கே இல்லாமற் போனாரே! அவர் முன்னிலையிலும் ஒரு தடவை இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லுங்கள்!" என்றாள். "ஒரு தடவை என்ன? பல தடவை சொல்லுகிறேன்! காரியத்திலும் இதைச் செய்து காட்டுகிறேன்!" என்றார் பொன்னியின் செல்வர்.

வந்தியத்தேவன் தன் கண்களில் துளித்த கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, "ஐயா! ஏழையும் அனாதையுமான என் காரணமாகத் தாங்கள் தங்களுடைய மன உறுதியை மாற்றிக்

கொண்டு முடிசூடுவதற்கு முன் வந்தால், அது சோழ நாடு செய்த பாக்கியமாகும். உண்மையைச் சொல்லுவதாக இருந்தால், மதுராந்தகத்தேவரை நான் அறிந்தவரையில் அவர் முடி சூடச் சிறிதும் தகுதியில்லாதவர். பெண்களைப் போல் மூடுபல்லக்கிலே பிரயாணம் செய்து இராஜ்யத்துக்காகச் சதி முயற்சிகளிலே ஈடுபடுகிறவர், ஒரு சாம்ராஜ்யத்தை ஆளத் தகுதியுடையவரா? விஜயாலய சோழரும், பராந்தக சோழரும் அலங்கரித்த சோழ சிங்காதனத்தில் இத்தகைய கோழைத்தனமே உருக்கொண்டவர் ஏறுவது நியாயமா? இதை இந்நாட்டு மக்கள் விரும்பாததில் வியப்பு ஒன்றுமில்லை!" என்று குரல் தழுதழுக்கக் கூறினான். "இதை உணர்ந்துதான் மதுராந்தகத் தேவரே மாயமாய் மறைந்து விட்டார் போலிருக்கிறது!" என்றாள் வானதி. "ஆம்; ஆம்! அவரைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும் பிரயத்தனத்தை இனி விட்டுவிடப் போகிறேன். நானே முடிசூட்டிக் கொள்ளப் போகிறேன்!" என்றார் அருள்மொழிவர்மர்.

இதைக் கேட்டுக் கொண்டே அச்சமயம்
அவ்வறையினுள் பிரவேசித்த குந்தவை, "தம்பி!
அந்த ஆசையை அடியோடு விட்டுவிடு!
உனக்குச் சிங்காதனமும் இல்லை;
மணிமகுடமும் இல்லை. என் அருமைத் தோழி
வானதி தஞ்சைச் சிங்காதனத்தில் ஏறுவதில்லை
என்று சபதம் செய்திருப்பதை மறந்து
விட்டாயா? அவள் இல்லாமல் வேறொரு
பெண்ணை உன் அருகில் வைத்துக் கொண்டு நீ
முடிசூட்டிக் கொள்வதை நான் ஒருநாளும் என்
கண்களால் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது!"
என்றாள். "அக்கா! அந்தச் சமயத்தில் மட்டும்
தாங்கள் தங்களுடைய கண்களை
மூடிக் கொண்டால் போகிறது. நான்
வேண்டுமானாலும் தங்கள் கண்களை
அச்சமயம் பொத்தி உதவுகிறேன்!" என்றாள்
வானதி.

பொன்னியின் செல்வர் குந்தவையைப் பார்த்து,
"சகோதரி, தங்கள் தோழியின் சபதத்துக்காகச்
சோழ ராஜ்யம் அரசன் இல்லாமலே நடக்க

முடியுமா? நம் தந்தையோ இராஜ்ய பாரத்தை இறக்கி வைத்து விட்டுக் காஞ்சிக்குப் போக வேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடிக்கிறார். மதுராந்தகத் தேவரோ, மாயமாக மறைந்து விட்டார், வேறு வழிதான் என்ன? எப்படையும் நான் முடிசூட்டிக் கொள்ளாமல் தீராதது போலிருக்கிறதே? இராஜ்ய உரிமை பற்றி நாடெங்கும் ஒரே கொந்தளிப்பாக இருப்பது தங்களுக்குத் தெரியாததல்லவே? இந்தக் கொந்தளிப்பை, எத்தனை காலம் விட்டு வைக்க முடியும்?" என்றார்.

"தம்பி! ஒரு சந்தோஷமான சமாசாரம்; அதைத் தெரிவிப்பதற்குத் தான் நான் விரைந்து ஓடி வந்தேன். மறைந்திருந்த மதுராந்தகத் தேவர் வெளிப்பட்டு விட்டார். சோழ குலத்து முன்னோர்கள் செய்த தவம் வீண் போகவில்லை! இராஜ்யம் என்ன ஆகுமோ என்று நீ கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. அவர் வேண்டாம் என்று சொன்னாலும் நாம் பிடிவாதம் பிடித்து அவருக்கு மகுடாபிஷேகம் செய்து வைக்கவேண்டும்!" என்றார்

இளையபிராட்டி. அவருடைய உற்சாகம் மற்ற மூவருக்கும் சிறிது வியப்பை அளித்தது. சில நாட்களாகவே குந்தவைப் பிராட்டி மதுராந்தகருக்கு முடிசூட்டுவதற்குச் சாதகமாயிருந்தது உண்மைதான். ஆனால் அதில் அவர் இவ்வளவு உற்சாகம் உடையவர் என்று இதுவரையில் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. பொன்னியின் செல்வர் அது சம்பந்தமான தம் வியப்பை அடக்கிக்கொண்டு, "தேவி! அவர் எங்கே மறைந்திருந்தார்? எதற்காக? எப்படி வெளிப்பட்டார்?" என்று கேட்டார்.

"நமக்கு அருகிலேயே அவர் இருந்து வந்தும் நம்மாலேதான் கண்டுகொள்ள முடியாமல் போயிற்று. தம்பி! செம்பியன்மாதேவியின் திருவயிற்றில் உதித்தவர்தான் சோழ சிங்காதனத்தில் ஏறத் தகுந்தவர். உன் சித்தப்பாவுக்குத்தான் இந்த ராஜ்யம் நியாயமாக உரியது. நீ மகுடம் புனையலாம் என்ற எண்ணத்தை அடியோடு விட்டுவிடு! ஓர் அதிசயத்தைக் கேள்! தம்பி! நாலு நாளைக்கு முன்னால் நம் சித்தப்பாவுக்கு ஒரு பெரிய

கண்டம் வந்தது. கொலைகாரன் ஒருவன் அவர் மீது குத்தீட்டியை வீசி எறியக் குறி பார்த்தான். அதை அவன் எறிந்திருந்தால் மதுராந்தகத்தேவரின் உயிர் போயிருக்கும். சோழ குலத்தில் இன்னொரு அகால மரணம் ஏற்பட்டிருக்கும். அப்படி நேராமல் தடுத்த வீராதி வீரர் யார் தெரியுமா? தம் உயிரைக் கொடுக்கத் துணிந்து நம் சித்தப்பாவைக் காப்பாற்றியவர் யார் தெரியுமா?" என்று கூறிக் கொண்டே இளையபிராட்டி தம் விசாலமான கண்களை வந்தியத்தேவன் பேரில் திரும்பினார். அந்தக் கண்களில் ததும்பிய அன்பும் ஆர்வமும், நன்றியும் நன்மதிப்பும், ஆதரவும் அனுதாபமும் வந்தியத்தேவனது நெஞ்சின் அடிவாரம் வரையில் சென்று அவனைத் திக்குமுக்காடச் செய்தன.

பொன்னியின் செல்வரோ வியப்புக் கடலில் ஆழ்ந்தவராக, "இது என்ன அக்கா! எனக்குப் புரியவில்லையே? என் தோழனும் இதுபற்றி எனக்குச் சொல்லவில்லையே?" என்றார். "அவர் சொல்லியிருக்க மாட்டார் ஏனெனில் அவர்

செய்த காரியத்தின் பெருமையை அவரே
உணர்ந்திருக்க மாட்டார். சோழ குலம் அவருக்கு
எவ்வளவு கடமைப்பட்டிருக்கிறது என்று
அவருக்கே தெரியாது!" "அக்கா!
புதிர்போடுவது போல் பேசுகிறீர்கள்? எல்லாம்
ஒரே மர்மமாயிருக்கிறதே? எங்களை வீண்
திகைப்புக்கு உள்ளாக்காமல் விளக்கமாகச்
சொன்னால் நல்லது! இந்த வாணர் குல வீரர்
மதுராந்தகரை எப்படி, எங்கே, எந்தவித
அபாயத்திலிருந்து காப்பாற்றினார்?
மதுராந்தகத்தேவர் இப்போது எங்கே?" என்று
இளவரசர் கேட்டார்.

"பொன்னியின் செல்வ! இதோ இன்னும் சில
வினாடிப் பொழுதில் அவரே இங்கு வந்து
விடுவார்! நீ இங்கே வந்திருக்கிறாய் என்பது
தெரிந்து, இவ்விடம் அழைத்து வரச்
சொல்லியிருக்கிறேன். அவர்
வாய்மொழியாகவே கேட்டுத் தெரிந்து கொள்.
அல்லது எல்லாவற்றையும் கண்ணால் பார்த்த
பூங்குழலியிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்...
இதோ அவர்கள் வருகிறார்கள்

போலிருக்கிறது!".ஆம்; அச்சமயம் அறைக்கு வெளியில் காலடிச் சப்தம் கேட்டது. சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் நாலு பேர் உள்ளே வந்தார்கள். முதன்மந்திரி அநிருத்தர், ஆழ்வார்க்கடியான், பூங்குழலி, சேந்தன் அமுதன் ஆகியவர்கள் வந்தார்கள். சேந்தன் அமுதன் மட்டும் வழக்கத்துக்கு மாறாக விசித்திரமாக உடை அணிந்திருந்தான். தலையில் இளவரசுக் கிரீடம் அணிந்து, பட்டுப் பீதாம்பரமும், அரச குலத்துக்குரிய ஆபரணங்களும் புனைந்திருந்தான்.

அறைக்குள் வந்த கோஷ்டியினரை உள்ளே இருந்தவர்கள் சிறிது வியப்புடன் பார்த்தார்கள். "சகோதரி! மதுராந்தகர் வருவார் என்றல்லவோ சொன்னீர்கள்? அவரைக் காணோமே?" என்றார் அருள்மொழி. "தம்பி! இதோ உன் முன்னால் இளவரசுக் கிரீடம் அணிந்து நிற்கிறாரே, இவர்தான் செம்பியன்மாதேவியின் திருவயிற்றில் உதித்த, சிவஞான கண்டராதித்தரின் புதல்வர். இவர்தான் நமக்கெல்லாம் சித்தப்பன் முறை பூண்ட

சிவபக்திச் செல்வர். இத்தனை காலமும் சேந்தன் அமுதன் என்ற பெயருடன் அஞ்ஞாத வாசம் செய்து வந்தார். சோழர் குலம் செய்த பாக்கியத்தினால் இன்றைக்கு வெளிப்பட்டு வந்தார். இவரைத் தான் நாலு நாளைக்கு முன்னால் கொடியோன் ஒருவன் ஈட்டியினால் குத்திக் கொல்ல முயன்றான். அதைத் தடுத்து இந்த வாணர் குல வீரர் சோழ குலத்துக்கு இணையில்லாத உதவி புரிந்தார். நமது முதன்மந்திரியின் சீடரான இந்த வீர வைஷ்ணவர் இவர் சைவர் என்பதையும் பொருட்படுத்தாமல் இவரைக் கோட்டைக்குள் கொண்டு வந்து சேர்த்தார்!...."

இச்சமயத்தில் திருமலை குறுக்கிட்டு, "தேவி! இச்சைவருக்கு நான் எந்தவித உதவியும் செய்யவும் இல்லை; செய்ய விரும்பவும் இல்லை. வல்லத்து இளவரசரைப் பல்லக்கில் கொண்டு வருவது சாத்தியமாகும் பொருட்டு இவருக்கு மாறுவேடம் புனைந்து யானையில் ஏற்றி வந்தேன்" என்றான். குந்தவை, "ஆம், ஆம்! திருமலை நம்பி இரு வகையில் பேருதவி

புரிந்திருக்கிறார். மதுராந்தகத் தேவருக்கு
இளவரசுக் கிரீடம் அணிவித்து யானை மீது
ஏற்றிக் கொண்டு வந்தபோது உண்மையிலேயே
இந்த நாட்டின் சிங்காதனத்துக்குரியவரை
அழைத்து வருகிறோம் என்று
தெரிந்திராது. அல்லது தெரிந்து தான் செய்தாரோ,
அதை நான் அறியேன்! எப்படியேனும்
இருக்கட்டும்! தம்பி! இத்தனை காலமும்
மதுராந்தகத்தேவர் என்று நாம் எல்லோரும்
எண்ணியிருந்தவர் உண்மையில்
மதுராந்தகத்தேவர் அல்ல. இவர்தான் சோழ
குலத்தின் தவப்பயனாக மூத்த எம்பிராட்டியின்
வயிற்றில் உதித்தவர். நாம் அறிய முடியாத
இறைவன் திருவிளையாடல் இவரை இத்தனை
காலமும் குடிசையில் வாழ்ந்திருக்கச் செய்தது.
ஆயினும் சோழர் தொல்குடியில் பிறந்ததனால்
வந்த குணாதிசயங்கள் இவரிடம்
குடிகொண்டிருந்ததை நாம் எல்லோரும்
ஒவ்வொரு சமயம் பார்த்து வியந்திருக்கிறோம்.
முன்னொரு சமயம் இவர் இந்த வாணர் குலத்து
வீரரைத் தப்ப வைப்பதற்காகச் செய்த
முயற்சியை நாம் அறியோமா? தம்பி! உன்னை

இவரும், பூங்குழலியும் கோடிக்கரையிலிருந்து
நாகப்பட்டினம் வரையில் கொண்டு போய்ச்
சேர்த்ததைத்தான் மறக்க முடியுமா? இவர்தான்
உண்மையில் நம் சித்தப்பா என்பதை இன்று
செம்பியன் மாதேவியின் வாய்மொழியாகவும்
அறிந்தோம்; இவரும் ஒப்புக்கொண்டார். தம்பி!
இந்தப் புண்ணிய தினத்தில் இவரை நம்
அரண்மனைக்கு வரவேற்கிறேன். இல்லை
இல்லை! இவருடைய சொந்த அரண்மனைக்கு
வரவேற்கிறேன். இத்தனை காலமும்
நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து வாழ்ந்தவரை இன்று நம்
குடும்பத்தோடு ஒன்று சேர்ந்துவிடும்படி
அழைக்கிறேன். இத்தனை நாளும்தான்
பிரிந்திருந்தவர் நம்மோடு வந்து சேர்ந்த
வைபவத்தை எவ்வளவோ விமரிசையாகக்
கொண்டாட வேண்டும். அதற்குத் தகுதியான
காலம் இதுவன்று. இந்தச் செய்தியை எவ்வளவு
தூரம் வெளியில் தெரியாமல் நமக்குள் வைத்துக்
கொள்கிறோமோ, அவ்வளவுக்கு நல்லது.
ஆகையால் நமக்குள்ளேயே இந்த வைபவத்தை
நடத்திக் கொள்ளலாம். சித்தப்பா! இப்படி
வாருங்கள்! நெடு நாளைய பிரிவுக்குப் பின்னர்

இன்று சோழர் குலத்தில் வந்து சேர்ந்ததற்காக எங்கள் மகிழ்ச்சியை வேறு விதத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. என் அருமைச் சகோதரர்கள் வெளியூர்களுக்குப் போகும்போதும் சரி, திரும்பி வரும்போதும் சரி, அவர்கள் நெற்றியில் நான் திருநீறு பூசிக் குங்குமத் திலகம் இடுவது வழக்கம். அதுபோலவே இன்று திரும்பி வந்து சேர்ந்த தங்கள் நெற்றியில் திருநீறும் குங்குமமும் இடுகிறேன்!"

இவ்விதம் கூறிவிட்டு இளையபிராட்டி குந்தவை தேவி சேந்தன் அமுதன் என்று இத்தனை காலமும் பெயர் வழங்கிய மதுராந்தகன் நெற்றியில் திருநீறும் குங்குமமும் இட்டார். அப்போது முதன்மந்திரி அநிருத்தர் "சோழர் குலத் தோன்றல் இளங்கோ மதுராந்தகத்தேவர் நீடுழி வாழ்க!" என்று ஆசி கூறினார். "வாழ்க! வாழ்க!" என்று ஆழ்வார்க்கடியான் நம்பி எதிரொலி செய்தான்.

குந்தவை முதலில் பேச ஆரம்பித்தபோது

அருள்மொழிவர்மர் உள்ளத்தில் வியப்புத்தான்
அதிகமாக இருந்தது. அதில் சிறிது சந்தேகமும்
கலந்திருந்தது. இதெல்லாம் தம்
திருத்தமக்கையாரின் விளையாட்டோ, ஏதேனும்
ஒரு முக்கிய காரணம் பற்றி இவ்விதம்
பேசுகிறாரோ என்று கூட எண்ணினார். போகப்
போக அவருடைய ஐயம் தீர்ந்துவிட்டது.
குந்தவை தேவியின் வார்த்தைகள் இதய
அந்தரங்கத்திலிருந்து வந்த அன்புணர்ச்சி
ததும்பிய வார்த்தைகள் என்பதை அறிந்தார்.
அவர் பெரிதும் போற்றிய தமக்கையின்
உள்ளத்தில் பொங்கிய உணர்ச்சி வெள்ளம்
அவரையும் ஆட்கொண்டு விட்டது. குந்தவை
தேவி திலகமிட்டதும் அருள்மொழித்தேவர்
சேந்தன் அமுதன் அருகில் சென்று "சித்தப்பா!
முன்னமே தங்களிடம் நான் அன்பு
கொண்டிருந்தேன். தாங்கள் என்
சகோதரராயிருக்கக் கூடாதா என்று
எண்ணியதுமுண்டு. நமக்குள் இருக்கும் இரத்தத்
தொடர்புதான் அத்தகைய உணர்ச்சியை எனக்கு
அளித்தது போலும்!" என்று கூறிச் சேந்தன்
அமுதனை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு

கண்ணீர் பெருக்கினார்.

வந்தியத்தேவன், "ஆகா! நான் முன்னமே கொஞ்சம் சந்தேகித்தேன். சேந்தன் அமுதன் என்கிற சிவபக்தருக்குள்ளே பரம்பரையான வீர இராஜகுலம் எங்கேயோ ஒளிந்து கொண்டிருக்கத்தான் வேண்டும் என்று எண்ணினேன். இல்லாவிட்டால் ஊரும் பேரும் இல்லாதவனாக வந்த எனக்கு அடைக்கலம் தந்து ஆதரித்து ஊரை விட்டு ஓடவும் உதவி செய்திருப்பாரா? பேரரசர் மகனே, முன்னொரு தடவை எனக்குச் செய்த உதவியை எனக்கு மறுபடியும் செய்து அருள் புரியுங்கள். தங்களுடைய மகுடாபிஷேக வைபவத்தைப் பார்க்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே என்று வருத்தமாய்த் தானிருக்கிறது. என்ன செய்யலாம்! ஒரு விஷயத்தில் எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. சேந்தன் அமுதனாருக்குச் சோழ சாம்ராஜ்யம் சொந்தமாவதிலே கூட எனக்கு அவ்வளவு திருப்தி இல்லை. எனக்குக் கடல் கடக்க உதவி செய்த பூங்குழலி அம்மை மகாராணி ஆகப் போவதிலேதான் எனக்குப்

பூரிப்பு! சமுத்திர குமாரியின் ஆசைக் கனவு
இவ்வளவு விரைவில் நிறைவேறப் போகிறது
என்று அவரே எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார்!"
என்றான்.

குந்தவை குறுக்கிட்டு, "ஐயா! தாங்கள் இன்னும்
சில நாள் இவ்வளவு அதிகமாகப்
பேசாமலிருந்தால் நல்லது. அப்போது உடம்பு
குணப்பட்டுத் தப்பி ஓடுவதாயிருந்தாலும்
விரைவாக ஓட முடியும்!" என்றாள். பின்னர்,
தம்பி! அருள்மொழி! இத்தனை காலமும் நமது
அருமைப் பாட்டியார் தமது திருமகனுக்கு
மகுடம் சூட்டுவதை ஏன் ஆட்சேபித்தார்
என்பதை இப்போது நாம் அறிந்து
கொண்டோம். நமக்குக்கூட பழைய மதுராந்தகர்
முடிசூடுவதில் அவ்வளவு
திருப்தியில்லாமலிருந்தது. வீர சோழ குலத்தில்
பிறந்தவர்களிடம் இருக்கவேண்டிய
குணாதிசயங்கள் அவரிடம் இல்லை. நமது
பாட்டியார் எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தும்,
சிவபக்தி அவருடைய உள்ளத்தில்
ஒட்டவில்லை. வீரம் என்பது அவரிடம்

மருந்துக்குக்கூட இல்லை. அப்படியிருந்தும் ஒருவாறு நாம் அவருக்கே முடிசூட்டுவதற்கு மனத்தைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டோம். இந்தப் புதிய மதுராந்தகருக்குப் பட்டம் கட்டுவதில் நமக்கெல்லாம் திருப்தி என்பது மட்டுமில்லை; குதூகலமும் பூரிப்பும் அடைகிறோம். உன்னையும் வல்லத்து இளவரசரையும் நடுக்கடலில் மூழ்காமல் கரையேற்றிக் காப்பாற்றிய பூங்குழலி சிங்காதனம் ஏறுவதைப் பார்க்கவும் எனக்கு ஆசையாக இருக்கிறது. அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை நம் முதன்மந்திரி உடனே செய்ய வேண்டும்!" என்றாள்.

"தேவி! பெரிய பழுவேட்டரையர் மனசு வைத்துக் கடம்பூர் மாளிகையிலே என்ன நடந்தது என்பதைச் சொல்ல வேண்டும். பழைய மதுராந்தகத்தேவர் என்ன ஆனார் என்பது தெரிய வேண்டும். இந்த இரண்டு காரியமும் ஆவதற்கு முன்னால் மகுடாபிஷேகத்துக்கு நாள் வைப்பது எப்படி?" என்றார் அநிருத்தர்.

"பெரிய பழுவேட்டரையரிடம் நான் கேட்டுக்

கொள்கிறேன். பழைய மதுராந்தகரைக் கண்டுபிடிப்பது உங்கள் பொறுப்பு!" என்றாள் குந்தவை.

அப்போது சேந்தன் அமுதன் என்று நாம் அதுவரையில் அழைத்து வந்த இளவரசர் மதுராந்தகத்தேவர் பொன்னியின் செல்வரைப் பார்த்துக் கூறினார்: "இளவரசே! தாங்கள் என்னைச் சித்தப்பா முறை வைத்து மரியாதையாக அழைத்தீர்கள். இவர்களும் என்னை 'இளவரசர்' என்று அழைக்கிறார்கள். ஆனால் தங்களை நான் 'மகனே' என்று அழைப்பது சாத்தியமில்லை. இருபத்திரண்டு ஆண்டு எளிய குடிசையில் காலம் கழித்தவன் திடீரென்று இன்றைக்கு என்னைப் பேரரசர் குலத்தில் பிறந்த இளங்கோவாகக் கருதிக்கொள்ளவும் முடியவில்லை. உங்கள் எல்லாருக்கும் ஒரு விண்ணப்பம் செய்து கொள்கிறேன். வந்தியத்தேவர் தப்பி ஓடக் காரணமாக இருந்ததற்காக என்னைச் சில நாள் பாதாளச் சிறையில் அடைத்திருந்தார்கள். அப்போது பக்கத்து அறையிலிருந்தவன் மூலம்

இன்று வெளியான செய்தியை நான் அறிந்தேன். ஊமைத் தாயின் பிள்ளை அரண்மனையில் அரச குமாரனாக வளர்கிறான் என்றும், இராஜ குலத்துக் குழந்தை ஊமைத் தாயின் வீட்டில் வளர்ந்து வருகிறான் என்றும் அவன் கூறினான். அப்போதே எனக்கு உண்மை தெரிந்து விட்டது. உலகம் போற்றும் செம்பியன் மாதேவி என்னிடம் காட்டிய அன்பின் காரணத்தை ஊகித்து அறிந்து கொண்டேன். அவர் என்றாவது ஒருநாள் என்னை 'மகனே! என்று அழைக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டேன். அந்த ஆசை இன்று நிறைவேறி விட்டது இதற்கு மேல் நான் ஒன்றும் விரும்பவில்லை!..."

முதல்மந்திரி குறுக்கிட்டு, "இளங்கோவே! தாங்கள் விரும்புகிறீர்களா, இல்லையா என்பது கேள்வி அல்லவே? எது நியாயம், எது முறைமை என்றுதானே யோசிக்கவேண்டும்?" என்றார். "ஆகா! நன்றாக யோசியுங்கள், என்னைப் பற்றிய வரையில் யோசனை அவசியமே இல்லை. ஏற்கனவே தீர்க்கமாக

யோசித்து முடிவு செய்துவிட்டேன். பூங்குழலி பலமுறை என்னிடம் 'அரசகுமாரனை மணந்து அரியாசனம் ஏறப்போகிறேன்' என்று கூறினாள். அதனாலேயே என் அந்தரங்கக் காதலை நிராகரிப்பதாகவும் சொன்னாள். அப்போதெல்லாம் 'பெண்ணே! உண்மையில் நான் அரசகுமாரன் தான்! நான் விரும்பினால் இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யம் என்னுடையதாகும்!' என்று கூற என் உள்ளமும் நாவும் துடிதுடித்தன. அந்த ஆர்வத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டேன். நாடாளுமன்ற ஆசை என் உள்ளத்தில் என்றும் புகலாகாதென்று இறைவனை வேண்டிக்கொண்டேன். அந்த வைராக்கியத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டுப் பூங்குழலியைத் தியாகம் செய்யவும் உறுதி கொண்டிருந்தேன். நல்லவேளையாக, இந்தச் சமுத்திர குமாரி தனக்குத் தகுதியில்லாத ஆசையை விட்டுவிட்டு, இந்த ஏழைச் சிவாலயத் தொண்டனை மணந்து கொள்ள முன்வந்தாள்."

பூங்குழலி இங்கே குறுக்கிட்டு, "ஐயா! எனக்குத்

தகுதியில்லாத ஆசை என்று எப்படிக் கூறினீர்கள்? மூன்று உலகம் ஆளும் சக்கரவர்த்தினி ஆவதற்கும் நான் தகுதி உடையவளே. அப்படியிருந்தும் தங்களை மணந்து பூமாலை கட்டிப் பிழைப்பதற்கும் ஓடம் தள்ளி வாழ்நாளைக் கழிப்பதற்கும் இசைந்தேன்!" என்றாள். "அப்படிச் சொல், பூங்குழலி! உன் தகுதியை நிலைநாட்ட இதுவே போதுமே! தகுதியும் தகுதியின்மையும் எப்படி ஏற்படுகின்றன? 'பிறப்பு ஒக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்' என்று தெய்வப் புலவரின் தமிழ் மறை கூறுகிறதே! ஆகையால், உன்னுடைய பழைய மனோரதத்தை நீ இப்போது கை விட்டுவிட வேண்டாம். உன்னைக் கைப்பிடிக்கப் போகும் இந்தப் பேரரசன் மகனுக்கும் எங்களுடன் சேர்ந்து சொல்லு! சித்தப்பா! தாங்கள் தங்கள் பிறப்பின் உண்மையை அறிந்த பிறகும் இந்த ராஜ்யம் வேண்டாம் என்று வைராக்கியம் கொண்டிருந்தது நியாயந்தான். அது தங்கள் பிறவிக் குணத்தின் பெருந்தன்மையைக் காட்டுகிறது. இப்போது நாங்கள் எல்லாரும்

சொல்லுகிறோம்; சக்கரவர்த்தி சொல்லுகிறார்; முதன்மந்திரி சொல்லுகிறார். நானும் என் சகோதரனும் சொல்லுகிறோம். என் தோழி வானதி சொல்வதுடன் அவளுடைய பெரிய தகப்பனாருடைய மனத்தையும் மாற்றி விடுவதற்கு ஒப்புக்கொள்கிறாள். இப்போது ஏன் தாங்கள் மறுக்க வேண்டும்?" என்றாள் இளைய பிராட்டி குந்தவை தேவி.

"தேவி! நீங்கள் எல்லாரும் சொல்லுகிறீர்கள் ஆனால் இந்த ராஜ்யத்தில் குடிமக்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள்? அது உங்களுக்கு ஒருவேளை தெரிந்திராது. நாட்டு மக்களோடு பழகியுள்ள எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். இந்தத் தஞ்சையிலும், பழையாறையிலும், குடந்தையிலும், கோடிக்கரையிலும், நாகைப்பட்டினத்திலும் ஜனங்களின் விருப்பம் என்ன என்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். பாண்டிய நாட்டிலும், பல்லவ நாட்டிலும், கொங்கு நாட்டிலும், ஈழ நாட்டிலும் உள்ள மக்களின் விருப்பத்தையும் நான் கேள்வியினால்

அறிந்திருக்கிறேன்.' அருள்மொழிவர்மரே
திருமுடி சூடவேண்டும்' என்பதுதான் ஏகோபித்த
மக்களின் வாக்கு. இவ்வளவு பெரிய பிரளய
வெள்ளத்தை எதிர்த்து என்னால் நீந்த முடியுமா?
நான் ஆசைப்பட்டாலும் இந்தப் பெரிய சோழ
சாம்ராஜ்யத்தை என்னால் ஆள முடியுமா?
கடவுளே! நீங்கள் எல்லாரும் 'பழைய
மதுராந்தகர்' என்று சொல்கிறவர் மீது ஜனங்கள்
எவ்வளவு வெறுப்புக் கொண்டிருந்தார்கள்
என்பதை நான் அறிவேன். அந்த
வெறுப்புக்கெல்லாம் என்னை
உரிமையாளனாக்கி விடப் பார்க்கிறீர்களா?
வேண்டாம்! வேண்டாம்! அவ்வளவு பெரிய
தீங்கை எனக்குச் செய்ய வேண்டாம். நான்
உங்களில் யாருக்கும் எந்த விதத் தீங்கும்
செய்யவில்லையே?"

மற்றவர்களில் யாரும் இதற்கு மறுமொழி
சொல்வதற்குள் பொன்னியின்செல்வர்
கம்பீரமாகத் தலை நிமிர்ந்து நின்று, "இந்தப்
பேச்சு இத்துடன் நிற்கட்டும்! நீங்கள் இந்த
அறைக்குள் வரும் சமயத்தில் நான் "சோழ

ராஜ்யத்துக்கு முடிசூட்டிக் கொள்ளப் போகிறேன்" என்று வந்தியத்தேவனிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். அதை நிறைவேற்றியே தீருவேன். முதிய எம்பிராட்டியின் திருவயிற்றில் உதித்த இந்த உத்தமத் தோழரின் கருத்தையும் அறிந்து கொண்டேன். இராஜ்ய உரிமை பற்றி இனிப் பேச்சு எதுவும் வேண்டாம்!" என்றார்.

பக்க தலைப்பு

எழுபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்
விபரீதவிளைவுகள்

தஞ்சைபுரி அரண்மனையின் அந்தரங்க மந்திராலோசனை மண்டபத்தில் பராந்தக சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி தர்ம சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தார். அரண்மனைப் பெண்டிர்களில்

முக்கியமானவர்கள் அவருக்கு இருமருங்கிலும்
அமர்ந்திருந்தார்கள். சோழ நாட்டு
அமைச்சர்களும், தளபதிகளும்,
அரசினங்குமாரர்களும் சக்கரவர்த்தியின்
முன்னிலையில் வணக்கமான பாவனையில்
நின்று கொண்டிருந்தார்கள். பெண்டிர்களிலே
மூத்த எம்பிராட்டியான செம்பியன் மாதேவியும்
உடைய பிராட்டி வானமாதேவியும், இளைய
பிராட்டி குந்தவையும், கொடும்பாளூர் இளவரசி
வானதியும் காணப்பட்டனர். அவர்களுடன்
கலந்து நிற்பதற்குத் தயங்கிய பூங்குழலியும்
சற்றுத் தூரத்தில் காணப்பட்டாள். ஆடவர்களிலே
பெரிய பழுவேட்டரையரும், சின்னப்
பழுவேட்டரையரும், முதன்மந்திரி
அநிருத்தரும், சேனாதிபதி பெரிய வேளாரும்,
மிலாடுடையார் மலையமானும், இளவரசர்
அருள்மொழிவர்மரும், புனர் ஜன்மம் பெற்ற
மதுராந்தகத் தேவரும், பார்த்திபேந்திரப்
பல்லவனும் முதன்மந்திரிக்குப் பின்னால் சற்று
ஒதுங்கித் திருமலையும் இருந்தனர். சக்கரவர்த்தி
சபையில் கூடியிருந்தவர்களைக்
கண்ணோட்டமாகப் பார்த்துவிட்டு,

"அழைத்தவர்கள் எல்லாரும் வந்திருக்கிறார்களா? கடம்பூர் மன்னரைக் காணாமே?" என்றார்.

"சம்புவரையரின் மகன் இப்போதுதான் திரும்பி வந்தான். தந்தையும் மகனும் விரைவில் இங்கு வந்து சேருவார்கள்!" என்றான் பார்த்திபேந்திரன். "ஓ! கந்தமாறன் திரும்பி வந்துவிட்டானா? என்ன செய்தி கொண்டு வந்தான்? தப்பி ஓடியவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து விட்டானா?" என்று சுந்தர சோழர் வினாவினார். "இல்லை, பிரபு! அவர்களை பிடிக்க முடியவில்லை. ஆனால் வந்தியத்தேவனைக் கொன்று விட்டதாகச் சொல்லுகிறான். இன்னொரு பைத்தியக்காரன் அகப்படவில்லையாம்; தப்பிப் போய் விட்டானாம்!" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

பெரிய பழுவேட்டரையர் இப்போது ஒரு ஹூங்காரம் செய்தார். அவர் ஏதோ சொல்லப் போகிறார் என்று மற்றவர்கள் எதிர்பார்த்தார்கள் ஆனால் அவர் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

சக்கரவர்த்தி, "நான் செய்த தவறினால் இன்னும்
என்னென்ன விளைவுகள் நேருமோ,
தெரியவில்லை! முதல்மந்திரி! என் மனத்தில்
உள்ள எண்ணங்களை நன்கு அறிந்திருக்கிறீர்.
எனக்கும் என் குலத்துக்கும் மிகவும்
வேண்டியவர்களை இங்கே இப்போது
அழைத்திருக்கிறேன். எதற்காக அழைத்தேன்
என்பதையும், என் கருத்தையும் நீர்தான்
இவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும்.
என்னைக் காட்டிலும் தெளிவாக உம்மால்
சொல்ல முடியும் அல்லவா?" என்றார்.

"ஆக்ரை, சக்கரவர்த்தி!" என்று முதலாவது
அமைச்சர் கூறிவிட்டுச் சபையோரைப் பார்த்துச்
சொன்னார்: "பல காரணங்களினால்
சக்கரவர்த்தியின் உள்ளம் புண்பட்டிருப்பதை
நீங்கள் அனைவரும் அறிவீர்கள்.
அபிமன்யுவையும் அரவானையும் ஒத்த வீராதி
வீரனான மூத்த மகனைச் சமீபத்தில் நம் மன்னர்
பறி கொடுக்க நேர்ந்தது. இளவரசர் இறந்த
காரணமோ இன்னமும் மர்மமாக இருந்து
வருகிறது. மூன்று ஆண்டுக் காலமாக அந்த வீரத்

திருமகனை நம் அரசர் பார்க்கவில்லை.
காஞ்சியில் பொன்மாளிகை கட்டிவிட்டுத்
தந்தையை அங்கே வந்து தங்கியிருக்க
வேண்டும் என்று கரிகாலர் செய்திக்கு மேல்
செய்தி விடுத்தார் ஆயினும் சக்கரவர்த்தி
போகவில்லை. அதன் காரணம் நீங்கள்
எல்லாரும் அறிந்ததே. இந்தத் தஞ்சைமா நகரில்
சக்கரவர்த்தி சின்னப் பழுவேட்டரையரின்
பாதுகாப்பில் இருந்து வந்தார். நாடு நகரங்களில்
பலவித வதந்திகள் உலாவி வந்தன. அத்தகைய
சந்தர்ப்பங்களில் சக்கரவர்த்தி தஞ்சையை
விட்டுச் சென்றால், பழுவேட்டரையர்களிடம்
அவருக்கு நம்பிக்கை குன்றி விட்டதாக
யாரேனும் எண்ணக்கூடும் அல்லவா?
அத்தகைய எண்ணத்துக்கு இடம் கொடுக்க
சக்கரவர்த்தி விரும்பவில்லை. நம் அரசர்
சொல்வதற்கு தயங்கக்கூடிய ஒரு செய்தியை
நான் வெளிப்படையாகச் சொல்கிறேன்.
அதற்காக இங்கே கூடியுள்ள மன்னர் குலத்
தலைவர்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். நம்
அரசர் சில காலமாக உடல் நோயுற்றுக்
கால்களின் சக்தியை இழந்திருந்தார். அதனால்

அவர் உள்ளம் நலிவுற்றிருந்தது. ஆனால் அதைக் காட்டிலும் அதிகமாக அவர் உள்ளத்தைப் புண்படுத்திய மன நோய் ஒன்றும் இருந்தது. சோழர் பெருங்குலத்துக்கு உற்ற துணைவர்களாயும், பரம்பரையாக அக்குலத்துடன் உறவு பூண்டவர்களாயும், இந்தப் பெரிய சோழ சாம்ராஜ்யத்தைத் தாங்கும் வைரத் தூண்களாயும் இருந்த நீங்கள் ஒருவரோடொருவர் வேற்றுமைப்பட்டுப் பகைமை பூண்டிருந்தது நம் சக்கரவர்த்தியின் உள்ளத்தைப் புண்படுத்தி உடல் நோயையும் வளர்த்து வந்தது. யானை மேல் துஞ்சி வீர சொர்க்கம் அடைந்த இராஜாதித்தரின் தலைமையில் நீங்கள் அனைவரும் ஒருமுகமாகத் தக்கோலப் போர்க்களத்தில் சண்டையிட்டீர்கள். அந்தப் போர்க்களத்தில், இராஜாதித்தர் எதிர்பாராத வீர மரணம் அடைந்தபடியால் சோழ சைன்யம் தோல்வியுற்றது. ஆனால் உங்களுடைய வீரத்தினாலும், உறுதியினாலும் ஒற்றுமையினாலும் அத்தோல்வியையே வெற்றியாக மாற்றினீர்கள். இழந்த தொண்டை

மண்டலத்தையும், கங்க மண்டலத்தையும்
திரும்பக் கைப்பற்றினீர்கள். சேஷூர்ப்
போர்க்களத்தில் பாண்டியர்களை முறியடித்துப்
பாண்டிய நாட்டைக் கைப்பற்றி நமது நேர்
ஆளுகைக்குள் கொண்டு வந்தீர்கள். ஈழ நாட்டில்
மகிந்தனைப் புறங்கண்டு புலிக்கொடியை
உயர்த்தினீர்கள். இவ்வளவு அரும் பெரும்
காரியங்களை, நீங்கள் அனைவரும்
ஒருமைப்பட்டுச் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் நலமே
உங்கள் நலம் என்று கருதி வந்ததினாலே சாதிக்க
முடிந்தது.

"அத்தகைய நன்னிலைமை சில ஆண்டுகளாக
மாறிவிட்டது. எக்காரணத்தினாலோ
உங்களுக்குள் மன வேற்றுமை ஏற்பட்டு
விட்டது. இரண்டு கட்சியாகப் பிரிந்து
விட்டீர்கள். இந்தப் பிளவை நீக்க வேண்டும்
என்று நம் அரசர் பெருமான் எவ்வளவோ
பாடுபட்டார். தமக்குப் பிறகு அரசரிமை
யாருக்கு என்பது பற்றித்தான் உங்களுக்கு
வேற்றுமை என்பதை அறிந்தார். நீங்கள் யாரும்
அதை நேர்முகமாகச் சக்கரவர்த்தியிடம்

சொல்லவில்லை. ஆனாலும் இணையற்ற அறிவாளியான நம் பேரரசர் அதை ஊகித்து அறிந்தார். அரசரிமை விஷயத்தை உங்கள் எல்லாருடனும் கலந்து மனம் விட்டுப் பேசி சமரசமாகத் தீர்த்து வைக்க விரும்பினார். அவ்விதம் அதைத் தீர்த்து வைத்த பின்னரே காஞ்சிக்குச் செல்வது என்று எண்ணியிருந்தார். சிவஞான கண்டராதித்த பெருமானின் திருக்குமாரருக்கே இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யத்தை உரிமையாக்க எண்ணியிருந்தார். இதை ஆதித்த கரிகாலரையும் ஒப்புக்கொள்ளச் செய்யலாம் என்று நம்பியிருந்தார். அதற்காகவே கரிகாலரை இங்கு வரும்படி சொல்லி அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார். அதற்கிடையில் எதிர்பாராத துயர சம்பவம் நிகழ்ந்து விட்டது. கரிகாலர் கடம்பூர் மன்னரின் மாளிகைக்கு வருகிறார் என்று அறிந்தபோது சக்கரவர்த்தி மனம் பூரித்தார். இதன் மூலம் உங்களுக்குள் ஏற்பட்டிருந்த வேற்றுமை நீங்கிவிடும் என்று எண்ணினார். கரிகாலர் சம்புவரையரின் திருக்குமாரியை மணந்து கொண்டால் முன்போல் நீங்கள் அனைவரும் ஒருமனப்படுவீர்கள்

என்றும் இராஜ்ய உரிமை விஷயத்தையும்
சுலபமாகத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம் என்றும்
எண்ணினார். நானும் அவ்விதமே நினைத்தேன்.
உங்களில் பலரும் அவ்விதமே
எண்ணியிருப்பீர்கள். நம் திருக்கோவலூர்
மன்னர் கூட அதனாலேதான் ஆதித்த கரிகாலர்
கடம்பூர் செல்வதற்குத் தடை சொல்லவில்லை.
ஆனால் நம் எல்லாருடைய ஆசையும் பங்கம்
உற்றது. கடம்பூர் அரண்மனையில் இளவரசர்
கரிகாலர் அகால மரணம் அடைந்தார்..."

"அது எப்படி நேர்ந்தது என்பதைக் கண்டறிய
போகிறோமா, இல்லையா? இதைத்
தெரிந்துகொண்டு மேலே நீங்கள் பேசுவது
உசிதமாயிருக்கும்" என்றார் திருக்கோவலூர்
மலையமான். "ஆமாம்; அதைத் தெரிந்து
கொள்ளாமல் மேலே எந்த யோசனையும்
செய்வது சாத்தியமில்லை!" என்றார்
சேனாதிபதி. "வீரப் பெருமக்களே! நடந்தது
நடந்துவிட்டது. போனதைப் பற்றிக் கிளறிக்
கொண்டிருக்க வேண்டாம் என்று சக்கரவர்த்தி
கருதுகிறார்!" என்றார் முதன்மந்திரி அநிருத்தர்.

"அது எப்படி முறையாகும்? சோழ குலத்தின் நீதி பரிபாலனம் உலகப் பிரசித்தியானது இந்த ராஜ்யத்தில் ஒரு திக்கற்ற அனாதை உயிரிழந்தாலும், அது எப்படி நேர்ந்தது என்று விசாரிக்கப்படுகிறது. அதற்கு யாராவது காரணம் என்று ஏற்பட்டபின் தக்க தண்டனை விதிக்கப்படுகிறது. அப்படியிருக்க பட்டத்து இளவரசர் என்று முடிசூடிய இளங்கோவின் அகால மரணத்தை எவ்வாறு விசாரிக்காமல் விடுவது?" என்றார் சேனாதிபதி பெரிய வேளார்.

சுந்தர சோழர் பெருமூச்சு விட்டு,
"கொடும்பாளூர் மாமா! கேளுங்கள்! என் அருமை மகன் அகால மரணம் அடைந்ததில் என்னைவிடத் துயரம் வேறு யாருக்காவது இருக்க முடியுமா? நானே விசாரணை வேண்டாம் என்கிறேன். ஏன்? இங்குள்ள யாரும் அதற்குப் பொறுப்பாளி அல்ல என்று நிச்சயமாக அறிந்துள்ளேன். நான் செய்த பாவத்தின் பயனாக என் மகனைப் பறி கொடுத்தேன்.

அதற்குப் பிராயச்சித்தம் என்ன உண்டோ சொல்லுங்கள்! செய்து விடுகிறேன் வேறு காரணம் தேட வேண்டாம்!" என்றார்.

"பிரபு! தாங்கள் இப்படிச் சொல்லுவதினால், குற்றத்துக்குப் பொறுப்பாளியான யாரையோ காப்பாற்ற விரும்புகிறீர்கள் என்று ஏற்படும். நாட்டு மக்கள் ஏற்கெனவே இளவரசரது மரணத்தின் காரணம் பற்றிப் பலவாறு பேசிக் கொள்கிறார்கள். உண்மையைக் கண்டுபிடித்து வெட்ட வெளிச்சமாக்கி விடுவதுதான் நல்லது. குற்றவாளி யாராயிருந்தாலும் உரிய தண்டனைக்கு ஆளாக வேண்டியதுதான்!" என்றார் சின்னப் பழுவேட்டரையர். "நூற்றில் ஒரு வார்த்தை! அதுதான் நேர்மையான இராஜரீக முறை. இந்தப் பெருங்குற்றத்தை விசாரித்துத் தண்டிக்காவிட்டால், நாட்டு மக்களுக்கு நீதி பரிபாலனத்திலேயே நம்பிக்கை குன்றிப்போய் விடும்!" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

"பெரியோர்களே! இதைப்பற்றி ஏன் இவ்வளவு

யோசனையும், வாதப்பிரதிவாதமும்? இந்தச் சிறுவன் கூறுவது அதிகப் பிரசங்கமாக இருந்தால் மன்னித்து அருளுங்கள். குற்றவாளி தண்டிக்கப்பட்டு விட்டான்! இளவரசர் கரிகாலனைக் கொன்றவனும், என் சகோதரியின் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கி அவளைப் பைத்தியமாக அடித்தவனுமான பாதகன் வந்தியத்தேவனை நானே என் கை வேலால் கொன்றுவிட்டுத் திரும்பினேன்; இன்னும் என்னத்திற்கு விசாரணை?" என்றான் கந்தமாறன்.

முதன்மந்திரி முதலில் பேசிக் கொண்டிருந்த போது கந்தமாறன் அங்கே வந்து விட்டான். அவன் வந்திருந்ததை அவன் குரலைக் கேட்ட பிறகுதான் மற்றவர்கள் கவனித்தார்கள். அவர்களில் பெரிய பழுவேட்டரையர் மெல்லிய குரலில், "மூடன்! கடம்பூர் சம்புவரையருக்கு இப்படிப்பட்ட பிள்ளை வந்து பிறந்தானே" என்று முணுமுணுத்தார். முதன்மந்திரி அந்நிருத்தர், "கந்தமாறா! வந்தியத்தேவனை நீ வேல் எறிந்து கொன்றது உண்மைதானா?"

அவனை நீ பார்த்தாயா? இரவு நேரத்தில்
அல்லவா அவனை நீ துரத்திச் சென்றாய்?"
என்றார்.

"முதன்மந்திரி! உங்களுக்கு என் பேரில்
எப்போதும் நம்பிக்கை இல்லையென்பதை
அறிவேன். இரவாக இருந்ததினால் ஆளைத்
தெரியாமல் போகுமா?" "அவனும்
வீரனாயிற்றே! உன்னுடன் சண்டை
போடவில்லையா?" "ஆமாம், என்னுடைய
வீரத்திலும் தங்களுக்கு நம்பிக்கை
கிடையாதுதான். ஆகையால் சக்கரவர்த்தியிடம்
விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறேன். ஓடியவர்கள்
இரண்டு பேர்; ஒருவன் சில வருஷங்களாக நம்
பாதாளச் சிறையிலிருந்த பைத்தியக்காரன்.
அவன் என்னைத் தடுக்க யத்தனித்தபோது
இன்னொருவன் ஆற்றின் அக்கரையை
நெருங்கிக் கொண்டிருந்தான். வேல் எறிந்து
அவனைக் கொன்றேன். அவன் வாணர் குலத்து
வந்தியத்தேவனாகவே இருக்கவேண்டும்."

"இறந்து போனவனுடைய உடலை நீ

உன்னுடன் எடுத்து வரவில்லையா?" "நீர் இப்படிச் சந்தேகிப்பீர் என்று தெரிந்திருந்தால் வடவாற்று வெள்ளத்தில் இன்னும் கொஞ்ச தூரம் தேடிப் போயிருப்பேன். ஆனால் இந்த மந்திராலோசனை சபைக்கு வந்திருக்க முடியாது!" என்றான் கந்தமாறன். "ஆமாம், நீ வராமலிருந்தால் பெரு நஷ்டமாயிருக்கும்!" என்றார் தளபதி சின்னப் பழுவேட்டரையர். "தம்பி! வந்தியத்தேவனைத் தேடிப் பிடிப்பதில் உனக்கு என்ன அவ்வளவு சிரத்தை?" என்று பெரிய வேளார் பூதி விக்கிரம கேசரி கேட்டார். "இதைக் கேட்கவும் வேண்டுமா? என்னுடைய வீட்டில் அந்தத் துயர சம்பவம் நிகழ்ந்தது. உண்மைக் குற்றவாளி அகப்படாவிட்டால், என் பேரிலும், என் தந்தையின் பேரிலும் நீங்கள் சந்தேகப்பட மாட்டீர்களா?"

சுந்தர சோழர் தலையிட்டு, "பிள்ளாய்! கந்தமாறா! அப்படியெல்லாம் வேறு யார் சந்தேகப்பட்டாலும் நான் சந்தேகப்பட மாட்டேன். உன் தந்தைக்கு என்னிடமுள்ள பக்தி விசுவாசத்தை நான் அறியேனா? போகட்டும்!

பெரிய சம்புவரையர் எங்கே?"

என்றார்."சக்கரவர்த்தி! எங்கள் குடும்பத்தின் அவமானத்தை நானே சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. நான் வந்தியத்தேவனைக் கொன்றுவிட்டுத் திரும்பியதாக என் தந்தையிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். அதை என் தங்கை மணிமேகலை கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். நான் கூறியதைக் கேட்டதும் அவள் என்னையே கத்தியால் குத்திக் கொல்ல வந்துவிட்டாள். அவளைச் சாந்தப்படுத்தி, அவளுடைய வெறியைத் தணிக்க என் தந்தை முயன்று கொண்டிருக்கிறார் விரைவில் வந்து விடுவார். இந்த மந்திராலோசனை சபையில் என்ன முடிவாகிறதோ, அதைத் தாமும் ஏற்றுக் கொள்வதாக என்னிடம் சொல்லி அனுப்பினார்!" என்றான் கந்தமாறன்.

"அப்பனே! உன் சகோதரி முன்னமேயே 'இளவரசரை நான் தான் கொன்றேன்!' என்று பித்துப்பிடித்தவள் போலச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள் அல்லவா?" என்றார் கிழவர் மலையமான். "ஆம், ஆம்! வந்தியத்தேவன்

செய்த குற்றத்தை மறைத்து அவனைத் தப்பிவிட்பதற்காகவே அவ்வாறு அவள் சொன்னாள். அப்போது அவள் முழுப் பைத்தியமாகியிருக்கவில்லை. இப்போது பைத்தியம் முற்றிப் போயிருக்கிறது. எங்கள் குலத்தில் துரதிர்ஷ்டம்!" என்றான் கந்தமாறன். "இளஞ் சம்புவரையரே! வந்தியத்தேவர் தான் இளவரசர் கரிகாலரைக் கொன்றதாக அவ்வளவு தீர்மானமாய்ச் சொல்கிறீர்? அது எப்படி? நீரே உம் கண்ணால் பார்த்தீரா? அல்லது பார்த்தவர்கள் யாரேனும் சொன்னார்களா?" என்று முதன்மந்திரி கேட்டார்.

"அமைச்சர் ஐயா! கைப் புண்ணுக்குக் கண்ணாடி வேண்டுமா? இளவரசர் இறந்து கிடந்த இடத்தில் அந்த வாணர் குல வீரன்தான் இருந்தான். அவன் முகத்தைப் பார்த்தாலே குற்றவாளி என்று எழுதி ஒட்டியிருந்தது போல் தெரிந்தது. அதுவோ பழுஷூர் இளைய ராணியின் அந்தப்புரம். அங்கே இவன் வேறு எதற்காகப் போனான்? குற்றவாளியில்லாவிட்டால், பாதாளச் சிறையிலிருந்து ஏன் தப்பித்து

ஓடியிருக்க வேண்டும்?" என்றான் கந்தமாறன். "பாதாளச் சிறையிலிருந்து தப்பி ஓடியவனைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து ஒப்புவிக்கும் பொறுப்பை முதன்மந்திரி ஏற்றுக் கொண்டார். அதை இந்தச் சமயத்தில் ஞாபகப்படுத்துகிறேன்" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

"பல்லவர் குலக் கோமகனே! நான் அவ்வாறு ஏற்றுக் கொண்டது உண்மைதான். ஆனால் இளம் சம்புவரையர் இவ்விதம் தாமே நீதிபதியாகி விசாரித்து முடிவு செய்து தண்டனையையும் நிறைவேற்றி விடுவார் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. வந்தியத்தேவரும் பழமையான வாணர் குலத்தில் தோன்றியவர். அவருடைய மூதாதையர் ஒரு சமயம் பெரிய இராஜ்யத்தையே ஆண்டார்கள். சோழர் குலத்துக்குப் பெண் கொடுத்து உறவு பூண்டார்கள். குறுநில மன்னர் குலத்தில் வந்தவர்கள் மீது குற்றம் ஏற்பட்டால் சக்கரவர்த்தியே தர்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து விசாரித்து முடிவு செய்வதுதான் மரபு!" என்றார்

முதன்மந்திரி அநிருத்தப்பிரம்மராயர்.

"ஐயா! சிறையிலிருந்து தப்பி ஓடியவனை உயிருள்ளவனாகப் பிடித்து வரலாம். அல்லது உயிரற்றவனாகவும் பிடித்து வரலாம் என்பதும் மரபுதான்!" என்றான் பல்லவர் குல வீரன் பார்த்திபேந்திரன். "வந்தியத்தேவனை உயிரற்றவனாகவும் இளஞ் சம்புவரையர் கொண்டுவரவில்லையே? வடவாற்று வெள்ளத்தில் விட்டு விட்டல்லவா வந்துவிட்டார்?" என்றார் முதன்மந்திரி அநிருத்தர்.

அச்சமயத்தில் பெரிய சம்புவரையர் அந்த மந்திராலோசனை மண்டபத்தில் பிரவேசிக்கவே எல்லாருடைய கண்களும் அவர்பால் திரும்பின. அவர் முகத்தில் குடிகொண்டிருந்த வேதனையை அனைவரும் கவனித்தார்கள். கந்தமாறன் அவர் அருகில் சென்று மெல்லிய குரலில் "மணிமேகலை எப்படி இருக்கிறாள்?" என்று கேட்டான். சம்புவரையர் "அப்படியேதான் இருக்கிறாள்; உன்

அன்னையை அவளுக்குக் காவல் வைத்துவிட்டு வந்தேன்!" என்று உரத்த குரலில், சற்றுக் கடுமையாகவே கூறினார்.

சக்கரவர்த்தி சம்புவரையரைப் பார்த்து, "ஐயா! தாங்கள் தங்கள் செல்வக்குமாரியின் அருகில் இருப்பது அவசியமானால் அவ்வாறே செய்யலாம். நம்முடைய ஆலோசனையை நாளை வைத்துக் கொள்ளலாம்" என்றார். "இல்லை, பிரபு! அவள் அருகில் நான் இருந்து பயன் ஒன்றுமில்லை. என் குமாரன் கை வேலினால் உயிர் துறந்த வாணர் குல வீரன் வந்தியத்தேவன் மீண்டும் உயிர் பெற்று வந்தால் ஒருவேளை பயன்படலாம்!" என்றார் சம்புவரையர். அவர் பேச்சில் தொனித்த வேதனை நிறைந்த துயரமும் மனக் கசப்பும் அந்தச் சபையில் சிறிது நேரம் மௌனம் குடிகொள்ளும்படி செய்தது.

முதன்மந்திரி அநிருத்தர், "ஐயா! தங்கள் மாளிகையில் நடந்த விபரீத சம்பவத்தைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். இளவரசர்

தங்கள் மாளிகையில் அகால மரணம் அடைய நேர்ந்ததினால் தங்கள் உள்ளம் எவ்வளவு புண்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாங்கள் எல்லாரும் உணர்ந்திருக்கிறோம். அதற்குத் தங்களை எந்த விதத்திலும் பொறுப்பாக்கச் சக்கரவர்த்தி விரும்பவில்லை. ஆனாலும் நாடு நகரங்களில் நானாவிதமான வதந்திகள் பரவாமலிருக்கும் பொருட்டு இளவரசரின் மரணம் எவ்விதம் நேர்ந்தது என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்தால் நல்லது அல்லவா? இந்தச் சபையில் கூடியுள்ளவர்கள் அவ்வாறு கருதுகிறார்கள். அதைப்பற்றித் தாங்கள் ஏதாவது தெரியப்படுத்துவதற்கு இருக்கிறதா? வாணர் குலத்து வந்தியத்தேவனால்தான் இளவரசரின் மரணம் நேர்ந்தது என்று இளஞ் சம்புவரையர் சாதிக்கிறார் தங்களுடைய கருத்து என்ன?" என்று கேட்டார்.

சம்புவரையர் சிறிதுநேரம் திகைத்து நின்றார்; பின்னர் நாலாபுறமும் பார்த்தார். அவருடைய பார்வை கந்தமாறன் பேரில் விழுந்ததும், "ஆம், ஆம்! இந்த மூடன் அவ்வாறு தான்

அன்றைக்கும் சொன்னான் அதை நான் நம்பவில்லை; இன்றும் நம்பவில்லை. இவன் வார்த்தையைக் கேட்டு இளவரசர் கரிகாலரைக் கடம்பூர் மாளிகைக்கு வரும்படி அழைத்தேன். அதனால் இத்தனை விபரீத விளைவுகள் நேர்ந்துவிட்டன. எனக்கும் என் குலத்துக்கும் என்றும் அழியாத அபகீர்த்தி ஏற்பட்டு விட்டது!" என்றார்.

கிழவர் மலையமான் இரங்கிய குரலில், "சம்புவரையரே! பதற வேண்டாம்! நடந்தது நடந்து விட்டது! நல்ல எண்ணத்துடனே தான் தாங்கள் என் பேரப் பிள்ளையைத் தங்கள் மாளிகைக்கு அழைத்தீர்கள். கரிகாலனுடைய மரணத்துக்குத் தங்களைப் பொறுப்பாக்க இங்கே யாரும் எண்ணவில்லை. ஆகையினால்தான் உண்மையை அறிய விரும்புகிறோம். அதற்குத் தாங்கள் உதவி செய்தால் நலமாயிருக்கலாம்!" என்றார்.

"நான் என்ன உதவி செய்ய முடியும்? என் மகன் ஒன்று சொல்லுகிறான், அதற்கு நேர்மாறாக என்

மகள் இன்னொன்று சொல்லுகிறாள். இருவர் பேச்சையும் என்னால் நம்பமுடியவில்லை. எனக்கும் உண்மை தெரியவில்லை. கண்களைக் கட்டிக் காட்டிலே விட்டதுபோல் இருக்கிறது. உண்மையில் நடந்ததை அறிவதற்கு என்னைக் காட்டிலும் தனாதிகாரி பெரிய பழுவேட்டரையர் உதவி செய்யக்கூடும் அவரைக் கேளுங்கள். அவர்தான் எல்லாவற்றுக்கும் மூலகாரணம். அவர்தான் முதன் முதலில் மதுராந்தகத் தேவரை ரகசியமாகக் கடம்பூருக்கு அழைத்து வந்தார். என் மகளை அவருக்கு மணம் செய்து கொடுக்கும்படியும் சொன்னார். அதிலிருந்து என் குடும்பத்துக்குச் சனியன் பிடித்தது. அந்த மதுராந்தகத் தேவரே இப்போது மாயமாய் மறைந்துவிட்டதாக அறிகிறேன். பின்னர், பெரிய பழுவேட்டரையர் தமது இளையராணியை அழைத்துக் கொண்டு வந்தார். காஞ்சியிலிருந்து இளவரசரையும் வரப் பண்ணினார். இரண்டு பேரையும் என் மாளிகையில் விட்டு விட்டுப் போய்விட்டார். ஏன் போனார் என்று கேளுங்கள். அவருடைய இளையராணி இப்போது எங்கே போனார்

என்று கேளுங்கள்...!"

இவ்விதம் சம்புவரையர் வெறி கொண்டவர் போல் எதையெல்லாமோ பேசிக் கொண்டே போனார். சக்கரவர்த்தி குறுக்கிட்டு, "போதும்! போதும்! நிறுத்துங்கள்! இதனாலேதான் நடந்துவிட்ட காரியத்தைப் பற்றி விசாரணை ஒன்றும் வேண்டாம் என்று நான் சொன்னேன் நீங்கள் கேட்கவில்லை. ஏற்கனவே உங்களுக்குள்ளே இருக்கும் வேற்றுமை போதாதா? புதிய பூசல்கள் வேறு வேண்டுமா? சம்புவரையரே! உங்கள் மாளிகையில் நடந்ததற்கு நீங்கள் பொறுப்பாளி அல்ல. அதனாலேதான் உங்களை உடனே பாதாளச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கச் சொன்னேன். என் வீரப் புதல்வன் அகால மரணம் அடைந்ததற்கு என்னுடைய பழைய பாவங்கள்தாம் காரணம். யார் பேரிலும் குற்றம் இல்லை. நீங்கள் அதைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம். பெரிய பழுவேட்டரையரும் எதுவும் சொல்ல வேண்டியதில்லை!" என்றார்.

அப்போது பெரிய பழுவேட்டரையர் சிம்ம
கர்ஜனையைப் போல் தொண்டையைக்
கனைத்துக் கொண்டு பெரும் குரலில் பேசினார்:
"சோழர் குலக் கோமானே! கருணை கூர்ந்து
மன்னிக்கவேண்டும். நான்
பேசாமலிருக்கலாகாது! என் மனத்தில்
உள்ளதைக் கூறியே ஆகவேண்டும்.
உண்மையை நான் அறிந்தபடி சொல்லியே
ஆகவேண்டும். ஆம், பெருமானே!
உண்மையை எதற்காகச் சொல்லவேண்டும்
என்றும், சொல்லாமலே என் பிரதிக்கையை
நிறைவேற்றி விடலாம் என்றும்
எண்ணியதுண்டு. சோழர் குலத்தைச்
சேர்ந்தவர்களுக்கு ஆபத்து வருங்காலத்தில்
காப்பாற்ற முடியாவிட்டால் என் தலையை
நானே வெட்டி க்கொண்டு உயிர் விடுவேன் என
பிரதிக்கை செய்திருந்தேன். ஆதித்த
கரிகாலரைக் காப்பாற்ற என்னால்
முடியவில்லை. ஆகையால் என் பிரதிக்கையை
நிறைவேற்றியே தீரவேண்டும். அதற்கு
முன்னால் எனக்குத் தெரிந்த உண்மையைச்
சொல்லிவிட விரும்புகிறேன். இல்லாவிட்டால்

வீணான பலப் பல சந்தேகங்கள் ஏற்பட்டு வீண் பழிகள் சுமத்தப்பட ஏதுவாகும்!"

இவ்வாறு பெரிய பழுவேட்டரையர் கூறி நிறுத்தியபோது அந்தச் சபையில் பரிபூரண மௌனம் குடிகொண்டிருந்தது. எல்லாருடைய உள்ளமும் ஒரு கணம் கனிந்து உருகி விட்டது. சக்கரவர்த்தி தழுதழுத்த குரலில், "மாமா! சற்று யோசியுங்கள்! எதற்காகத் தாங்கள் நடந்து போன காரியங்களைப் பற்றிப் பேச வேண்டும்? இறந்தவர்களின் உயிர் திரும்பி வரப்போவதில்லை. தாங்கள் மனமறிந்து சோழ குலத்துக்கு எந்தவிதத் துரோகமும் செய்திருக்க மாட்டீர்கள்! ஆகையால், நடந்து போனதை மறந்து விட்டு இனி நடக்க வேண்டியதைப் பற்றிப் பேசுவோம்!" என்றார்.

"இல்லை ஐயா! நடந்து விட்டதைப் பற்றி நான் பேசியே ஆகவேண்டும். சோழர் குலத்துக்கு நான் எவ்வளவு பெரிய துரோகம் செய்வதற்கிருந்தேன் என்று கூறியே தீரவேண்டும். தங்களுக்கும் எனக்கும்

குலதெய்வமான துர்க்கா தேவிதான் அவ்விதம்
நேராமல் தடுத்தாள். அந்த அன்னை
பரமேசுவரிக்கு என் காணிக்கையைச்
செலுத்தியே தீரவேண்டும். கருணை கூர்ந்து
நான் சொல்லப் போவதைச் செவிகொடுத்துக்
கேளுங்கள்!" என்றார் பெரிய
பழுவேட்டரையர். அவர் பேசுவதைத் தடை
செய்ய முடியாது என்று கண்ட சக்கரவர்த்தியும்
சும்மா இருந்தார்.

பின்னர், பெரிய பழுவேட்டரையர் தாம் மூன்று
ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் சாலையோரத்தில்
நந்தினியைச் சந்தித்து அவள் பேரில் மோகம்
கொண்டது முதலாவது நடந்ததையெல்லாம்
ஒன்றையும் மறைக்காமல் எடுத்துச்
சொன்னார்.தம் சகோதரர் சின்னப்
பழுவேட்டரையர் அடிக்கடி எச்சரிக்கை செய்தும்
தாம் பொருட்படுத்தாததைக்
கூறினார்.நந்தினியின் தூண்டுதலினால்
மதுராந்தகத்தேவருக்குச் சோழ சிங்காதனத்தை
உரிமையாக்க எண்ணியதையும் அதற்காக மற்ற
சிற்றரசர்களுடன் சேர்ந்து சதி செய்ததையும்

கூறினார். நந்தினியின் மூடுபல்லக்கில்
மதுராந்தகனை அழைத்துப் போனதைப்
பற்றியும் சம்புவரையர் மாளிகையில்
நள்ளிரவில் நடந்த கூட்டத்தைப் பற்றியும்
கூறினார். முதன் முதலில், வந்தியத்தேவன்
காரணமாகவே நந்தினியின் பேரில் தமக்குச்
சந்தேகம் உதித்தது என்றும், அதிலிருந்து
பாண்டிய நாட்டுச் சதிகாரர்களைப் பற்றி
யோசனை தோன்றியது என்றும் தெரிவித்தார்.
ஆனாலும் அவ்வப்போது நந்தினியின்
மோகமாகிய மாயை தம் அறிவை மறைத்து
வந்தது என்று துயரத்தோடு எடுத்துச் சொன்னார்.
கடைசியாக, கொள்ளிடத்து உடைப்பு
வெள்ளத்தில் சிக்கிக் கொண்டதனால் பாண்டிய
நாட்டுச் சதிகாரர்களின் திட்டம் இன்னதென்று
அறிந்து கொண்டதையும், விரைந்து திரும்பிக்
கடம்பூர் சென்றதையும் கூறினார். வழியில்
காளாமுக சைவரைப் போல வேஷம்
பூண்டதையும், இடும்பன்காரியின் உதவியினால்
இரகசிய வழியில் சென்று அந்தப்புரத்தை
அடைந்ததையும் யாழ்க் களஞ்சியத்தில்
ஒளிந்திருந்து நந்தினிக்கும், இளவரசருக்கும்

நடந்த சம்பாஷணையை ஒட்டுக் கேட்கும்
ஆர்வத்தினால் ஒரு நிமிடம் தாமதித்ததையும்,
அதற்குள் இளவரசர் மாண்டு விழுந்ததையும்
தெரிவித்தார். அவரைத் தாங்குவதற்காகத் தாம்
பாய்ந்து சென்றபோது விளக்கு
அணைந்ததையும், தம்மைப் பலர் சூழ்ந்து
தாக்கியதையும், தாம் மூர்ச்சையுற்றதையும்,
பச்சை மலைக் குகையில் தமக்கு பிரக்ஞை
வந்ததையும் பின்னர் திரும்பி வந்ததையும்
விவரித்தார்.

"சக்கரவர்த்தி! இவ்விதம் சோழர் குலத்துக்கு
நான் பெருந்துரோகம் செய்தவனாவேன்.
பாண்டிய நாட்டுச் சதிகாரர்களுக்கு என்னுடைய
அரண்மனையிலேயே இடம் கொடுத்தேன்.
நம்முடைய பொக்கிஷத்திலிருந்து அவர்கள்
சதிச் செயலுக்கு வேண்டிய பொருள் கொண்டு
போக அனுமதித்தேன். தங்களையும், தங்கள்
புதல்வர்கள் இருவரையும் ஒரே சமயத்தில்
கொன்று விடுவதற்கு அந்தச் சதிகாரர்கள்
திட்டமிட்டார்கள். தங்களை செவிடும்
ஊமையுமான ஒரு தெய்வப் பெண்மணி தன்

உயிரைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றினாள்.
பொன்னியின் செல்வரைக் கேவலம் அறிவற்ற
மிருகமாகிய ஒரு யானை காப்பாற்றியது. நான்
ஆதித்த கரிகாலரைக் காக்க முயன்று
தோல்வியுற்றேன். அவருடைய அகால
மரணத்துக்கு நானே ஆதியிலும், நடுவிலும்
முடிவிலும் காரணமானேன். ஐயா! துர்க்கா
பரமேசுவரியின் சந்நிதியில் நான்
எடுத்துக்கொண்ட பிரதிக்கொளையை இதோ
நிறைவேற்றுவேன்!" என்று கூறிவிட்டுத் தம்
நீண்ட கரத்தில் பிடித்திருந்த வாளை வீசினார்.
அவருடைய நோக்கத்தை அறிந்து கொண்ட
அனைவரும் திடுக்கிட்டுப் பிரமித்து
நின்றார்கள். சிறிது சிறிதாக அவர் அருகில்
வந்திருந்த பொன்னியின் செல்வர் மட்டும்
சட்டென்று பாய்ந்து பெரிய பழுவேட்டரையரின்
வாள் ஓங்கிய கரத்தை இறுக்கிப் பிடித்துக்
கொண்டார்.

"ஐயா! பொறுங்கள்! வழிவழியாகச் சோழர்
குலத்து மன்னர்களின் முடிசூட்டு விழாவின்
போது பழுவேட்டரையர்கள் தான் கிரீடத்தை

எடுத்துத் தலையில் வைப்பது வழக்கம். என்
பட்டாபிஷேகத்தின் போதும் தங்கள் ஆகிவந்த
கரத்தினால் தான் முடிசூட்ட வேண்டும்.
அதற்குப் பிறகு தங்கள் விருப்பம் போல்
செய்துகொள்ளலாம் அதுவரையில்
பொறுத்திருங்கள்!" என்றார். இந்த வார்த்தைகள்
சக்கரவர்த்தியையும், மற்றக் குறுநில
மன்னர்களையும் வியப்புக் கடலில் ஆழ்த்தின
என்று சொல்ல வேண்டியதில்லையல்லவா?

பக்க தலைப்பு

எழுபத்தாறாம் அத்தியாயம்
வடவாறு திரும்பியது!

இந்த நெடும் கதையில் வரும் பாத்திரங்களில்
சிலர் முன்னுக்குப் பின் முரணாகப் பேசியும்
நடந்தும் வருவதை வாசகர்கள்

கவனித்திருப்பார்கள். அதற்கு நாம் பொறுப்பாளிகள் அல்லவென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். மனித இயற்கை என்றைக்கும் ஒரே மாதிரி இருப்பதில்லை. சூழ்நிலையும் பல்வேறு சம்பவங்களும் அவர்களுடைய மனப் போக்கையும் நடத்தையையும் மாற்றுகின்றன. நேற்றைக்கு ஒருவிதமாகப் பேசி நடந்து கொள்கிறவர்கள் இன்றைக்கு முற்றும் முரணான முறையில் பேசுகிறார்கள்; நடந்து கொள்கிறார்கள். பெரிய பழுவேட்டரையர் இக்கதையின் ஆரம்பத்தில் ஒரு பெரிய இராஜரீகச் சதியாலோசனைக்குத் தலைவராயிருந்தார். இப்போது பலரறிய தாம் செய்த குற்றத்தை எடுத்துச் சொல்லி அதற்குப் பிராயச்சித்தமாகத் தம் சிரத்தைத் தாமே துணித்துக் கொண்டு உயிரை விட விரும்பினார்.

பெரிய சம்புவரையர் இளவரசர் கரிகாலரின் உயிரற்ற உடலைக் கண்டதும் அடைந்த திக்பிரமையில் எப்படியாவது அந்தப் படுகொலைப் பழி தம் குடும்பத்தின் மீது சாராமற் போக வேண்டுமென்னும்

கவலையினால், தமது பழைய மாளிகையையே எரிக்க முற்பட்டார். அந்தப் பழியை வேறு யார் தலையிலாவது சுமத்தி விடவேண்டும் என்ற ஆவல் கொண்டு தம் மகனையும் அந்த முயற்சியில் ஏவி விட்டார். இப்போது குற்றம் தம் பேரில் சாரவில்லை என்று அறிந்த பிறகு, தம் அருமைப் புதல்வி வந்தியத்தேவன் பேரில் கொண்டிருந்த அன்பின் ஆழத்தை அறிந்த பிறகு, வேறு விதமாகப் பேசலானார்.

இந்தக் கதையின் ஆரம்பத்தில் மூடுபல்லக்கில் மறைந்து வந்த போலி மதுராந்தகனையே உண்மை மதுராந்தகன் என்றும், அவனே பின்னால் உத்தம சோழ சக்கரவர்த்தியாகப் போகிறான் என்றும் வாசகர்கள் நம்பும்படியாக நாம் செய்திருந்தோம். கதைப் போக்குக்கு அது அவசியமாயிருந்தது. ஏன்? முதன்மந்திரி அநிருத்தருக்கு ஓரளவு பழைய இரகசியங்கள் தெரிந்திருந்த போதிலும், அவரும் மதுராந்தகரே முடிசூட்டப்பட வேண்டும் என்று கருதினார். அக்காலத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளின் முன்பின் விவரங்களை அவர் பூரணமாக

அறிந்திருக்கவில்லை. ஆகையால் போலி மதுராந்தகர் கண்டராதித்தரின் புதல்வர் அல்லவென்றாலும், சுந்தர சோழருக்கும் மந்தாகினிக்கும் பிறந்த புதல்வர் என்று எண்ணினார். அதனால் அவரும் தடுமாற்றம் அடைந்து முன்னுக்குப் பின் முரணாக நடந்துகொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

இந்தக் கதையிலேயே நேர்மையில் சிறந்தவர் என்றும், சத்திய சுந்தர் என்றும் நாம் கருதி வந்த அருள்மொழி தேவர் முன்னுக்குப் பின் முரணாகப் பேசியதை நாம் கடைசியாகப் பார்த்தோம். இத்தனை காலமும் தமக்கு அரசரிமை வேண்டவே வேண்டாம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர் இப்போது திடீரென்று தம் போக்கை மாற்றிக்கொண்டு 'நானே முடிசூட்டிக் கொள்வேன்' என்று பலர் அறியச் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார். சமய சுந்தர்ப்பங்கள் தான் அவருடைய இந்த மாறுதலுக்குக் காரணம் என்பதை நாம் எடுத்துக்காட்ட வேண்டிய அவசியம் இல்லை அல்லவா?

ஆம்; அருள்மொழித் தேவரின் வார்த்தைகள் அங்கிருந்தோர் அனைவரையும் வியப்பும் திகைப்பும் அடையச் செய்தன. அதே சமயத்தில், அவர்களுடைய மனத்தில் ஒரு நிம்மதியையும் உண்டாக்கின. சோழ சிங்காதனம் ஏறுவதற்கு எல்லா வகையிலும் தகுதியானவரும் உரிமையுள்ளவரும் பொன்னியின் செல்வர் தான் என்பதை அனைவரும் உள்ளத்தின் உள்ளே அந்தரங்கத்தில் உணர்ந்திருந்தார்கள். சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் வாழ்ந்த மிகப் பெரும்பாலான மக்களின் விருப்பமும் அதுவே என்பதை அறிந்திருந்தார்கள். மக்களின் பொது விருப்பத்துக்கு விரோதமாக வேறொருவரைச் சிங்காதனம் ஏறச் செய்தால் அதனால் நேரக்கூடிய பின் விளைவுகள் எப்படியிருக்குமோ என்ற கவலையும் அவர்கள் மனத்தில் இருந்தது. ஆனாலும் பல்வேறு காரணங்களினால் அங்கிருந்தவர்களில் யாரும் பொன்னியின் செல்வருக்கு முடிசூட்ட வேண்டும் என்று சொல்லத் துணியவில்லை.

இப்போது பொன்னியின் செல்வரே முன்வந்து, "நானே மகுடம் சூட்டிக்கொள்ளப் போகிறேன்; தங்கள் திருக்கரத்தினால் முடிசூட்ட வேண்டும்!" என்று பெரிய பழுவேட்டரையரைப் பார்த்துக் கூறியதும், அனைவருடைய உள்ளத்திலும் அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் உண்டாயின. "நல்ல முடிவு ஏற்பட்டு விட்டது; ஆனால் அந்த முடிவு செய்ய வேண்டிய தர்மசங்கடமான பொறுப்பு நம்மைவிட்டுப் போய் விட்டது!" என்று உவகையும் ஆறுதலும் அடைந்தார்கள். பொன்னியின் செல்வரிடம் குடிகொண்டு பிரகாசித்த அபூர்வமான காந்த சக்தியானது, அவர் எதிரில் அவருக்கு விரோதமாக யாரும் பேச முடியாமல் செய்தது என்பதை முன்னம் நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஏன்? வைர நெஞ்சம் படைத்த சின்னப் பழுவேட்டரையர் கூடப் பொன்னியின் செல்வரை நேரில் கண்டதும் தலை வணங்கி அவருக்கு முகமன் கூறி வரவேற்றதை நாம் பார்த்தோம் அல்லவா?

பெரிய பழுவேட்டரையர் தம் உயிரைத் தாமே

போக்கிக் கொள்ளும் முயற்சியைப்
பொன்னியின் செல்வர் தடுத்து நிறுத்தியதை
அறிந்தார். அவருடைய வார்த்தையின்
பொருளையும் உணர்ந்தார். இளவரசரின்
செயலும் சொற்களும் அவரது உள்ளத்தை
நெகிழ்ச்சி செய்தன. உணர்ச்சி மிகுதியினால்
அவருடைய உடலும் நடுங்கியது. கண்களில்
கண்ணீர் மல்கியது; நாத்தமுதமுத்தது.

ஒருவாறு மனத்தை விரைவில்
திடப்படுத்திக்கொண்டு அவர் கூறினார்: சோழ
குலத் தோன்றலே! பொன்னியின் செல்வா!
தங்களுடைய சொற்கள் எனக்கு அளவிலா
மகிழ்ச்சியை அளித்தன. தாங்களே முடிசூட்டிக்
கொள்ள வேண்டும் என்று நான் தங்களை
வேண்டிக் கொள்ள எண்ணினேன். சோழ
குலத்துக்கே துரோகியாய்ப் போய் விட்ட
எனக்கு அந்த வேண்டுகோள் விடுக்கவே
உரிமை இல்லை என்று பேசாதிருந்தேன்.
தங்களுடைய பெரிய பாட்டனாரும் மகா
புருஷருமான கண்டராதித்த சக்கரவர்த்தி ஓர்
ஏற்பாடு செய்து விட்டுப் போனார். தமது

சகோதரர் வம்சத்தில் வந்தவர் சிங்காதனம் ஏற வேண்டும் என்று அந்த மகான் வற்புறுத்திக் கூறினார். அவர் செய்திருந்த ஏற்பாட்டுக்கு விரோதமாக நாங்கள் சில காரியங்கள் செய்ய எண்ணினோம். எங்களுக்குள் ஏற்பட்டிருந்த மாற்சரியத்தினால் அந்தச் சிவ பக்தச் சிரோமணியின் விருப்பத்துக்கு மாறாக மதுராந்தகத்தேவருக்குப் பட்டம் சூட்ட எண்ணினோம். தங்கள் தந்தையும் அதற்கு உடன்பட்டு விட்டார். நாங்கள் கருதியது நிறைவேறியிருந்தால், எவ்வளவு பெரிய விபரீதம் ஆகியிருக்கும் என்று எண்ணும் போது என் குலை நடுங்குகிறது!. இளவரசே! தங்கள் தந்தை வீற்றிருக்கும் சோழ சிங்காதனத்துக்கு உரிமை பூண்டவர் தாங்கள் தான். சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் மணிமகுடத்தை அணிவதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவரும் தாங்கள்தான்! தாங்கள் சின்னஞ்சிறு பாலனாக இருந்த போது என் மார்பிலும் தோளிலும் ஏந்திச் சீராட்டியிருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் தங்கள் அங்க அடையாளங்களையும் தங்கள் கரங்களை அலங்கரிக்கும் ரேகைகளையும் பார்த்து, 'இந்தப்

பூ மண்டலத்தையே ஆளும் மன்னாதி மன்னர்
ஆகப் போகிறீர்கள்' என்று நானும் சொல்லிக்
கொண்டிருந்தேன். ஓடத்திலிருந்து காவேரியின்
வெள்ளத்தில் விழுந்து முழுகிப் போன
தங்களைக் காவேரி அன்னை கரங்களில் ஏந்தி
எடுத்ததைப் பற்றி எத்தனையோ நூறு தடவை
சொல்லி மகிழ்ந்திருக்கிறேன். இந்த மூன்று
வருஷ காலத்திலேதான் காமக் குரோத மத
மாற்சரியங்கள் என் மனத்தைக் கெடுத்துவிட
இடங்கொடுத்து துரோகியாய்ப்
போய்விட்டேன். பொன்னியின் செல்வ! தாங்கள்
சோழ சிங்காதனம் ஏறி மணிமகுடம் புனைவது
முறைமையானது; தகுதியானது. ஆனால் அந்த
மணிமகுடத்தை எடுத்துத் தங்கள் சிரசில் சூடும்
தகுதியை நான் இழந்து விட்டேன்! என்
கரங்களும் இழந்து விட்டன! இந்தக்
கரங்களினால் நான் இனி செய்யக்கூடிய
புனிதமான காரியம் என் குற்றத்துக்குப்
பரிகாரமாக என்னை நான் மாய்த்துக்
கொள்வதுதான்.

"இல்லை, இல்லை! கூடவே கூடாது!" என்று

அந்த மந்திராலோசனை சபையில் பல குரல்கள் எழுந்தன. சுந்தர சோழர் உருக்கம் நிறைந்த குரலில் கூறினார். "மாமா! இது என்ன வார்த்தை! இது என்ன காரியம்! தாங்கள் சோழ குலத்துக்கு அப்படி என்ன துரோகம் செய்து விட்டீர்கள்? ஒன்றுமில்லையே? என்னுடைய குமாரர்களுக்குப் பதிலாக என் பெரியப்பாவின் குமாரரைச் சிங்காசனத்தில் அமர்த்த எண்ணினீர்கள். அது சோழ குலத்துக்கு எப்படித் துரோகம் செய்வதாகும்? என் புதல்வர்களைக் காட்டிலும் என் பெரிய தந்தையின் குமாரனுக்குச் சோழ குலத்து மணிமகுடம் புனைய அதிக உரிமை உண்டல்லவா? இப்போதுகூட, என் மனத்தில் உள்ளதைச் சொல்ல நீங்கள் அனுமதி கொடுத்தால்..."

முதன்மந்திரி அநிருத்தர் குறுகிட்டு, "பிரபு! இந்த நாடெங்கும் 'அருள்மொழிவர்மரே திருமுடி சூடவேண்டும்' என்ற குரல்கள் ஒலிக்கின்றன. இத்தனை நாளாக அஞ்ஞாத வாசம் செய்து வந்த கண்டராதித்த தேவரின் திருக்குமாரரும் அதே உறுதி கொண்டிருக்கிறார். பொன்னியின்

செல்வரும் அதே முடிவுக்கு வந்து விட்டார். இனி, அதற்கு மாறாக யோசனை எதுவும் செய்வதில் பயன் ஒன்றுமில்லை!" என்றார்.

"நீங்கள் யாரேனும் அவ்வாறு யோசனை செய்தாலும் நான் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது!" என்றார் சேந்தன் அமுதனாகிய மதுராந்தகத்தேவர். "என் மகன் கூறுவதுதான் சரி; இனி வேறு யோசனை செய்ய வேண்டியதில்லை!" என்றார் செம்பியன் மாதேவியார். "அன்னையே! தங்கள் வார்த்தைக்கு எதிர் வார்த்தை கூறக் கூடியவர் இங்கு யாரும் இல்லை. கடவுளின் விருப்பத்தின்படி நடக்கட்டும். ஆனாலும் பழுலூர் மாமா நம் குலத்துக்குத் துரோகம் செய்து விட்டதாகக் கூறித் தம் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள விரும்புவது சரியில்லைதானே? தங்கள் திருக்குமாரருக்கு முடிசூட்ட வேண்டும் என்று அவர் பிரயத்தனப்பட்டது சோழ குலத்துக்குத் துரோகம் செய்தது ஆகாது அல்லவா?" என்றார் சக்கரவர்த்தி.

பெரிய பழுவேட்டரையர் தொண்டையைக்
கனைத்துக் கொண்டு கூறலுற்றார்: "ஐயா!
கேளுங்கள்! என்னுடைய முயற்சி
பலிதமாயிருந்தால் எவ்வளவு பயங்கரமான
விபரீதம் நடந்திருக்கும் என்பதைக் கேளுங்கள்!
இதை நான் சொல்லாமலே என் உயிரை
மாய்த்துக்கொள்ள விரும்பினேன். முக்கியமாக
சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் மேன்மையைத் தவிர
வேறு எதையும் கனவிலும் கருதாதவனான என்
சகோதரன் காலாந்தககண்டரின் மனத்தைப்
புண்படுத்தத் தயங்கினேன். ஆயினும் இப்போது
என் மனத்தைக் கல்லாக்கிக்கொண்டு
உண்மையைச் சொல்லிவிடத் தீர்மானித்து
விட்டேன். சக்கரவர்த்தி! நாங்கள் மகான்
கண்டராதித்தரின் குமாரர் என்று எண்ணிச் சோழ
சிங்காதனத்தில் ஏற்றி வைப்பதற்கு இருந்தவன்
சோழ குலத்துக்குப் பரம்பரைப் பகைவனான
வீர பாண்டியனுடைய மகன்!..." "ஐயையோ!"
"இல்லை!" "அப்படி இருக்க முடியாது!"
என்றெல்லாம் அச்சபையில் குரல்கள் எழுந்தன.

"உங்களுக்கு நம்புவது

கஷ்டமாகத்தானிருக்கும்.என் காதினாலேயே
நான் கேட்டிராவிட்டால் நானும்
நம்பியிருக்கமாட்டேன். அரசாக்கரசே!
என்னுடைய அவமானத்தை நான் மீண்டும்
சொல்லிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. மூன்று
ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நான் எந்தப்
பெண்ணின் முகலாவண்யத்தைக் கண்டு மயங்கி
மோக வலையில் வீழ்ந்து அவளை என்
அரண்மனையில் சர்வாதிகாரியாக்கி
வைத்திருந்தேனோ, அவள்
வீரபாண்டியனுடைய மகள்! அவள் வாயினால்
இதை ஆதித்த கரிகாலரிடம் சொல்லியதை நான்
என் காதினால் கேட்டேன். வீரபாண்டியனை
ஆதித்த கரிகாலர் கொன்றதற்குப் பழிக்குப்பழி
வாங்கவே பழுவூர் அரண்மனைக்கு அவள்
வந்திருந்தாள்.அதற்குத்தான் சமயம்
பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அந்தப் பாதகியும்
அவளுடன் சதி செய்தவர்களும் கரிகாலரைக்
கொன்று விட்டு வீரபாண்டியனுடைய
குமாரனையே சோழ சிங்காதனத்தில் ஏற்றி
வைக்கத் திட்டமிட்டிருந்தார்கள்.நம்
குலத்தெய்வமான துர்க்காதேவியின்

அருளினால் அத்தகைய கொடிய விபரீதம் நேராமல் போயிற்று. துர்க்கா பரமேசுவரி என்கண்களைத் திறப்பதற்காகவே அந்த வாணர் குலத்து வீரனை அனுப்பி வைத்தாள். அவன் மூலமாகவே இந்த பயங்கரமான இரகசியங்களை நான் அறியமுடிந்தது. இன்னும் சில செய்திகளை அவனிடம் நான் கேட்டறிய வேண்டுமென்று இருந்தேன். அவனை இந்த இளஞ் சம்புவரையன் கொன்று வடவாற்று வெள்ளத்தில் விட்டுவிட்டு வந்து விட்டான்! நிர்மூடன்!"

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு அங்கிருந்தோர் அனைவரும் திகைத்துப் போய் நிற்கையில், கந்தமாறன் மட்டும், "ஐயா! எப்படியும் அந்த வந்தியத்தேவனும் சதிகாரக் கும்பலுடன் சேர்ந்தவன்தானே, அவனை நான் வேலெறிந்து கொன்றதில் குற்றம் என்ன?" என்றான். பெரிய பழுவேட்டரையர் அவனைக் கோபமாகத் திரும்பிப் பார்த்தார். அச்சமயம் அநிருத்தர் குறுக்கிட்டு, "ஐயா! வாணர் குல வீரனைக் கொன்றுவிட்டதாக இவன் சொல்லுகிறான்

அவ்வளவுதானே? இவன் வேலெறிந்து
கொன்றவன் வந்தியத்தேவன் என்பது என்ன
நிச்சயம்?" என்று கேட்டார். பார்த்திபேந்திரன்
சிறிது தணிவான குரலில், "வடவாற்று வெள்ளம்
திரும்பி மேற்கு நோக்கிப் பாய்ந்து செத்தவனின்
உடலைக் கொண்டு வந்தால், ஒருவேளை
உண்மை வெளியாகும்!" என்றான். "யார்
கண்டது? வடவாற்று வெள்ளம் திரும்பிப்
பாய்ந்தாலும் பாயலாம்!" என்றார் முதன்மந்திரி
அநிருத்தர்.

அவருடைய வாக்கை மெய்ப்படுத்துவது போல்
அடுத்த கணத்தில் சொட்ட நனைந்திருந்த ஈரத்
துணிகளிலிருந்து தண்ணீர்த் துளிகளைச் சிந்த
விட்டுக் கொண்டு வந்தியத்தேவன் அந்த
மந்திராலோசனை மண்டபத்தில் பிரவேசித்தான்.
அவனுடைய முகத்தின் மிரண்ட தோற்றமும்
அவன் உள்ளே வந்த அலங்கோலமான
நிலையும், வெள்ளத்தில் மூழ்கி
இறந்தவனுடைய உடல் ஏதோ ஒரு ஜால
வித்தையினால் எழுந்து நடமாடுவது போன்ற

பிரமையைப் பார்த்தவர்களின் உள்ளத்தில்
உண்டாக்கின. ஆகா! வடவாற்றின் வெள்ளம்
திரும்பியே விட்டது! இறந்தவனையே
உயிர்ப்பித்துக் கொண்டு வந்து விட்டது!"
என்றார் முதன்மந்திரி அநிருத்தர்.

அச்சமயம் வந்தியத்தேவன் அங்கே அந்தக்
கோலத்தில் எவ்வாறு வந்து சேர்ந்தான் என்பதை
வாசகர்களுக்கு நாம் அறிவித்தாக
வேண்டும். பொன்னியின் செல்வர், குந்தவை
தேவி முதலியோர் தன்னைத் தனியே விட்டுச்
சென்ற பிறகு வந்தியத்தேவன் மிக்க மனச்
சோர்வு அடைந்திருந்தான். வீர தீரச் செயல்கள்
புரிந்து உலகத்தையே பிரமிக்க வைக்க
வேண்டும் என்னும் ஆர்வம்
கொண்டிருந்தவனுக்குப் பலரும் தன்னைப்
பார்த்துப் பரிதாபம் கொள்ளும்படியான
நிலையில் இருந்தது சிறிதும் பிடிக்கவில்லை.
பாதாளச் சிறையைக் காட்டிலும் இந்த
அரண்மனை அந்தபுரத்துச் சிறை கொடியதாக
அவனுக்குத் தோன்றியது. பொன்னியின்
செல்வரின் தயவினால் அவன் பேரில்

கரிகாலரைக் கொன்ற குற்றத்தைச் சுமத்தாமலும், அதற்காகத் தண்டனை அளிக்காமலும் ஒருவேளை விட்டு விடுவார்கள். ஆனால் அரண்மனையில் உள்ளவர்களுக்கெல்லாம் அவனைப் பற்றி ஒரு சந்தேகம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அவனைக் களங்கம் உள்ளவனாகவே கருதுவார்கள். இளைய பிராட்டி அவனிடம் காட்டும் இரக்கமும் அனுதாபமும் அவ்வளவுடன் நின்றுவிடும். சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் சக்கரவர்த்தியாக முடிசூட்டிக் கொள்ளப் போகும் பொன்னியின் செல்வரின் திருத்தமக்கையாரைக் கைப்பிடித்து மணந்து கொள்வது கனவிலும் நடவாத காரியம். அரண்மனைப் பெண்கள் அவனை ஏதோ குற்றம் செய்து மன்னிப்புப் பெற்ற சேவகனாகவே மதித்து நடத்துவார்கள். அமைச்சர்களும் தளபதிகளும் அவனை அருவருப்புடன் நோக்குவார்கள். அரச குலத்தினரின் சித்தம் அடிக்கடி மாறக் கூடியது. இளவரசர் அருள்மொழிவர்மர் தான் அவன் மீது எத்தனை நாள் அபிமானம் காட்டி வருவார் என்பது யாருக்குத் தெரியும்?

ஆகா! முதலில் அவன் உத்தேசித்திருந்தபடி
சேந்தன் அமுதன் குடிசைக்கு அருகில் குதிரை
மேல் ஏறியிருந்தால் இத்தனை நேரம்
கோடிக்கரையை அடைந்திருக்கலாம். ஏன்? ஈழத்
தீவுக்கே போய்ச் சேர்ந்திருக்கலாம். தான்
வைத்தியர் மகனால் தாக்கப்பட்ட சமயத்தில்
குதிரை மேல் ஏறிச் சென்றவர்கள்
யாராயிருக்கும்? ஒருவன் 'பைத்தியக்காரன்'
என்று பெயர் வாங்கிய கருத்திருமன்.
உண்மையில் அவன் பைத்தியக்காரனில்லை;
சூழ்ச்சித் திறமை மிக்கவன். அவனுடன்
சென்றவன் யார்? பழைய மதுராந்தகத்
தேவரைக் காணோம் என்கிறார்களே? அவராக
இருக்கலாம் அல்லவா? ஆம், ஆம்!
அப்படித்தான இருக்க வேண்டும்! அவர்கள்
இருவரும் சேர்ந்து தப்பிச் செல்வதில் ஏதோ
பொருள் இருக்கிறது. அந்த மதுராந்தகர்
உண்மையில் யார் என்பது
இங்குள்ளவர்களுக்குத் தெரிந்தால் எத்தனை
வியப்படைவார்கள்? அவர்கள் இருவரும்
பத்திரமாக ஈழ நாடு சேர்ந்து விட்டால், அதன்

விளைவு என்னவாகும்? ஏன்? பாண்டிய நாட்டு
மணிமகுடத்துக்கும், இரத்தின ஹாரத்துக்கும்
உரியவன் அவற்றை அடைந்து விடுவான்!
மகிந்தன் உதவியுடனே மறுபடியும் நாட்டை
அடையப் போர் துவங்குவான். அப்படி
நடவாமல் மட்டும் தடுக்க
முடியுமானால்...தடுக்கக் கூடிய ஆற்றல்
உடையவன் தான் ஒருவன்தான்! இங்கே இந்த
அரண்மனை அந்தப்புர அறையில் ஒளிந்து
உயிர் வாழ்வதில் என்ன பயன்?

இவ்வாறெல்லாம் எண்ணமிட்டுக் கொண்டு
வந்தியத்தேவன் அந்த அறையில்
அங்குமிங்கும் வட்டமிட்டு உலாவிக்க
கொண்டிருந்தான். அடிக்கடி அந்த அறையின்
ஒரு பக்கத்துச் சுவரில் இருந்த பலகணியின்
ஓரமாக வந்து நின்று ஆவலுடன் வெளியே
பார்த்தான். அரண்மனையின் ஒரு கோடியில்
இருந்த மேல் மாடத்து அறையில் அவன்
இருந்து வந்தான். அதையொட்டி வடவாறு
சென்று கொண்டிருந்தது. அங்கே
அரண்மனையின் வெளிச் சுவரே தஞ்சைபுரிக்

கோட்டையின் வெளிச் சுவராகவும்
அமைந்திருந்தது. அந்தப் பலகணி வழியாக
கீழே குதித்தால் வடவாறு வெள்ளத்தில் குதித்து
விடலாம். அல்லது செங்குத்தான சுவரின்
வழியே சிறிது பிரயத்தனத்துடன் இறங்கியும்
வடவாற்று வெள்ளத்தை அடையலாம். அந்த
மேன்மாடத்துக்குக் கீழே அரண்மனைப்
பெண்டிர் நதியில் இறங்கிக் குளிப்பதற்காக
வாசலும் படித்துறையும் இருந்ததாகத்
தோன்றியது. மேன்மாடத்திலிருந்து கீழே சென்று
அந்த வாசலை அடைவதற்கு வழி எப்படி என்று
தெரியவில்லை. அந்தப்புரத் தாதிமார்களுக்கும்
அரசிளங் குமரிகளுக்கும் அது தெரிந்திருக்கும்.
அவன் தப்பிச் செல்வதாயிருந்தால், அவர்கள்
அறியாமல் அல்லவா செல்ல வேண்டும்...?
பலகணி ஓரத்தில் நின்று அவன் இவ்வாறு
சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தபோது, சற்றுத் தூரத்தில்
தோன்றிய ஒரு காட்சி அவனைத் திடுக்கிடச்
செய்தது.

அவன் இருந்த அரண்மனைக்கு அடுத்த
அரண்மனைத் தோட்டத்தில் ஒரு பெண்

தலைவிரிகோலமாகப் பித்துப் பிடித்தவள்போல
ஓடிக்கொண்டிருந்தாள். ஆகா! அது பெரிய
பழுவேட்டரையரின் அரண்மனைத் தோட்டம்
போல் அல்லவா இருக்கிறது! ஆம், ஆம்!
அந்தத் தோட்டந்தான்! அதில் பித்துப்
பிடித்தவள் போல் ஓடுகிற பெண் யார்? ஈசுவரா!
மணிமேகலை போல் அல்லவா இருக்கிறது?
அவளுக்கு என்ன நேர்ந்து விட்டது? எதற்காக
அப்படி ஓடுகிறாள்? கரிகாலர் மரணம் அடைந்த
அன்றிரவு கடம்பூர் மாளிகையில் அவள்
அவனுக்குச் செய்த உதவிகள் எல்லாம்
நினைவுக்கு வந்து அவனுடைய நெஞ்சு
விம்மும்படிச் செய்தன! அவளுக்குப் பின்னால்,
அவளைத் தொடர்ந்து பிடிப்பதற்காக
ஓடுகிறவர்களைப் போல் இன்னும் இரு முதிய
ஸ்திரீகள் ஓடினார்கள். ஆனால் அவர்கள்
வரவரப் பின் தங்கி வந்தார்கள்.
மணிமேகலையை அவர்கள் பிடிப்பது இயலாத
காரியம்! அதோ அவள் வெளி மதில்
சுவரண்டை வந்து விட்டாள். சுவர் ஓரமாக
வளர்ந்திருந்த ஒரு மரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு
மதில் சுவரின் மேல் ஏறிவிட்டாள்! ஐயோ!

என்ன காரியம் செய்கிறாள்? அவள் கையிலே
ஒரு சிறிய கத்தி மின்னுகிறதே! அதனால் என்ன
செய்யப் போகிறாள்? கடவுளே! மதிள்
சுவரிலிருந்து தலை குப்புற நதியின்
வெள்ளத்தில் விழுந்து விட்டாளே!

முன்னொரு சமயம் வீர நாராயண ஏரியில்
மணிமேகலையும், நந்தினியும் தண்ணீரில்
முழுகும் தறுவாயிலிருந்ததும், அவன்
மணிமேகலையை எடுக்க முதலில் உத்தேசித்துப்
பிறகு நந்தினியைத் தூக்கிக் கரை ஏற்றியதும்,
அதனால் மணிமேகலை அடைந்த ஏமாற்றமும்,
அந்த ஒரு கணநேரத்தில் வந்தியத்தேவனுடைய
மனத்தில் குமுறிப் பாய்ந்து வந்தன. அதற்கு
மேலே அவனால் சும்மா நிற்க முடியவில்லை.
அரண்மனை மேல் மாடத்திலிருந்து
பலகணியின் வழியாக வெளி வந்து ஆற்று
வெள்ளத்தில் குதித்தான்.

சில கண நேரம் மூச்சுத் திணறிப் பின்னர்
சமாளித்துக் கொண்டு நாலாபுறமும்
பார்த்தான். ஆம்; அவன் குதித்த இடத்துக்கு

அருகில் படித்துறை மண்டபமும் அதற்கு
உள்ளிருந்து வரும் வாசலும் காணப்பட்டன.
அதற்கு எதிர்த் திசையிலேதான் சற்றுத் தூரத்தில்
மணிமேகலை மதிள் மேலிருந்து கீழே
குதித்தாள். நல்லவேளையாக, ஆற்று வெள்ளம்
அவனை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.
மணிமேகலையும் வெள்ளத்தில் மிதந்து
வந்தால், அவனை நோக்கித்தான் வரவேண்டும்.

தட்டுத்தடுமாறி நதியின் கரையோரத்தை
வந்தியத்தேவன் அடைந்தான். ஆற்று
வெள்ளத்தை எதிரிட்டுக் கொண்டு விரைவாக
நடந்து சென்றான். ஆகா! அதோ மணிமேகலை
மிதந்து வருகிறாள்? அவள் உடம்பில் உயிர்
இருக்கிறதா? அல்லது அது உயிரற்ற உடம்பா?
ஐயோ! மறுபடியும் தன்னிடம் அன்பு கொண்ட
ஒருவரின் உயிரற்ற உடம்பைச் சூமந்து செல்லும்
துர்ப்பாக்கியம் தனக்கு ஏற்பட்டுவிடுமோ?
அடடா! அந்தப் பெண் தன்னிடம் எவ்வளவு
அன்பு வைத்திருந்தாள்? வீர நாராயணபுரத்து
ஏரிக்கரை மண்டபத்தில் அவள் யாழ் வாசித்துக்
கொண்டு பாடிய பாட்டின் தொனி, வெள்ளத்தில்

அவள் உடல் மிதப்பது போலவே காற்றிலே
மிதந்து வந்தது. வந்தியத்தேவனுக்கு அது
அளவில்லாத வேதனையை அளித்தது.

அந்த வேதனையை எப்படியோ சகித்துக்
கொண்டு வெள்ளத்திலே பாய்ந்து சென்று
மணிமேகலையை இரு கரங்களினாலும் தூக்கி
எடுத்துக் கொண்டான். தெய்வங்களே! இந்தப்
பெண்ணின் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொடுங்கள்!
சோழ நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு ஆலயத்துக்கும்
சென்று ஒவ்வொரு சந்நிதியிலும் தரையில்
விழுந்து கும்பிடுகிறேன். சிவன் கோயில்,
விஷ்ணு கோயில், அம்மன் கோயில், அய்யனார்
கோயில் எல்லாவற்றுக்கும் சென்று ஒவ்வொரு
தெய்வத்துக்கும் நன்றி செலுத்துகிறேன்.
சூதுவாது அற்ற இந்தச் சாதுப் பெண்ணின்
உயிரை மட்டும் காப்பாற்றிக் கொடுங்கள்!...

இவ்வாறு மனத்துக்குள் பல்வேறு
தெய்வங்களையும் பிரார்த்தித்த வண்ணமாக
வந்தியத்தேவன் மணிமேகலையைப்
படித்துறையில் கொண்டுவந்து சேர்த்தான்.

ஏற்கனவே ஈட்டிக் காயத்தினால் மரணத்தின்
வாசலுக்குச் சென்று திரும்பி வந்தவன் நதி
வெள்ளத்தில் திடீரென்று குதித்த
அதிர்ச்சியினால் மேலும் பலவீனமுற்றிருந்தான்.
நீரில் மூழ்கியதனால் கனத்திருந்த
மணிமேகலையைத் தூக்கிக் கொண்டு நதியில்
நடந்த போது அவனுக்கு மூச்சு வாங்கியது.
அவளை மேலும் தூக்கிக் கொண்டு நடப்பது
இயலாத காரியமாகத் தோன்றியது. எனவே,
படித்துறையின் மேல்படி அகலமாக
இருந்ததைப் பார்த்து அதன் பேரில்
மணிமேகலையைப் படுக்க வைத்தான். பின்னர்
என்ன செய்வது என்று ஒரு கணம் யோசித்தான்.
மணிமேகலையின் உடம்பில் இன்னும்
உயிர்க்கனல் இருந்தது. ஆனால் அவளை
மூர்ச்சை தெளிவித்து உயிர்ப்பிக்கும் காரியம்
தன்னால் ஆகக் கூடியதில்லை. உடனே
யாராவது ஒரு பெண்ணின் உதவி தேவை.
அரண்மனைக்குள் சென்று அங்கிருந்து
யாரையாவது அழைத்து வரவேண்டும்.

படுத்துறைக்கு அரண்மனைக்குள்ளேயிருந்து

வருவதற்காக அமைந்த வாசல் அவன் கண்முன் காணப்பட்டது. அதன் அருகில் சென்று சாத்தியிருந்த கதவின் பேரில் தன் உடம்பில் மிச்சமிருந்த பலம் முழுவதையும் பிரயோகித்து மோதினான். அதிர்ஷ்டவசமாகக் கதவின் உட்புறத் தாழ்ப்பாள் தகர்ந்து கதவு திறந்து கொண்டது. திறந்த கதவின் வழியாகப் புகுந்து ஓடினான். சிறிது தூரம் அது குறுகிய பாதையாகவே இருந்தது. பின்னர் தாழ்வாரங்களும் முற்றங்களும் வந்தன. அங்கேயெல்லாம் யாரையும் காணவில்லை. "இங்கே யாரும் இல்லையா? ஒரு பெண்ணைக் காப்பாற்றுவதற்கு யாரும் இல்லையா?" என்று அலறிக் கொண்டே அங்குமிங்கும் ஓடினான். கடைசியாக ஒரு பெரிய மண்டபத்தின் வாசலில் சேவகர்கள் இருவர் அவனை வழி மடக்கி நிறுத்த முயன்றார்கள். அவர்களை மீறி தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே புகுந்தான். அங்கே சக்கரவர்த்தி உன்னதமான சிங்காதனத்தில் அமர்ந்திருப்பதையும் ஆடவர்கள், பெண்டிர்கள் பலர் சூழ்ந்து நிற்பதையும் கண்டு திகைத்துப்

போனான். முதலில் அவன் கண்களில்
எதிர்ப்பட்ட பெண்மணி பூங்குழலி என்று தெரிந்து
கொண்டதும், அவனுக்குச் சிறிது தைரியம்
உண்டாயிற்று."சமுத்திரகுமாரி! சமுத்திரகுமாரி!
மணிமேகலை ஆற்றில் விழுந்து விட்டாள்;
உடனே வந்து காப்பாற்று!" என்று அலறினான்.

பக்க தலைப்பு

எழுபத்தேழாம் அத்தியாயம்
நெடுமரம்சாய்ந்தது!

ஆஸ்தான மண்டபத்துக்குள் அந்தப்புரப்
பெண்கள் வருவதற்கென்று ஏற்பட்ட வாசல்
வழியாக வந்தியத்தேவன் புகுந்தான். அதனால்
அவன் முதலில் அங்கிருந்த பெண்களைப்
பார்க்கும்படி நேர்ந்தது. அவர்களில்
எல்லாருக்கும் பின்னால் ஒதுங்கி நின்ற

பூங்குழலி, ஏதோ சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப்
பார்த்தபோது, வந்தியத்தேவன்
ஈரத்துணிகளுடன் அலங்கோலமாக
உட்புகுந்ததைக் கண்டு திடுக்கிட்டான்.
அவளைப் பார்த்தவுடனேதான்
வந்தியத்தேவனும் மணிமேகலைக்கு நேர்ந்த
விபத்தைப் பற்றிக் கூறினான். அது
அவளுடைய காதில் விழுந்தது. அவள் அருகில்
இருந்த இளைய பிராட்டி குந்தவை வானதி
இவர்கள் காதிலும் விழுந்தது. அவர்கள்
மூவரும் வந்தியத்தேவன் புகுந்த வாசல்
வழியாக விரைந்து சென்றார்கள். தண்ணீர்
சொட்டியிருந்த அடையாளத்தைக் கொண்டு
அவன் வந்த வழியைக் கண்டு
பிடித்துக்கொண்டு சென்றார்கள்.

வந்தியத்தேவனுடைய வார்த்தைகள் அந்த
மண்டபத்திலிருந்த மற்றவர்களின் காதில்
தெளிவாக விழவில்லை. "காப்பாற்றுங்கள்!"
என்ற வார்த்தை மாத்திரம் சிலர் காதில் கேட்டது.
கந்தமாறன் பார்த்திபேந்திரன் இவர்கள் காதில்
அந்த வார்த்தைகூட விழவில்லை. ஏதோ

உருத்தெரியாத அலறல் சத்தம் மட்டுமே அவர்களுக்குக் கேட்டது. முதலில் அவ்விருவரும், அப்படி அந்தப்புர வழியில் புகுந்து வந்த உருவத்தை, இறந்துபோன வந்தியத்தேவனின் ஆவி வடிவமோ என்று நினைத்தார்கள். அகால மரணமடைந்தவர்களின் ஆவிகள் இந்த உலகை விட்டுப் போகாமல் இங்கேயே சுற்றி அலையும் என்ற நம்பிக்கை அக்காலத்தில் பலர் உள்ளத்தில் குடிகொண்டிருந்தது. "வடவாறு திரும்பினாலும் திரும்பும்!" என்று முதன்மந்திரி அநிருத்தர் கூறிவாய் மூடுவதற்குள் வந்தியத்தேவன் சொட்ட நனைந்த ஈரத் துணிகளுடன் அங்கே வந்து தோன்றியதும் அவர்களுக்கு அத்தகைய பிரமை ஏற்படக் காரணமாயிருந்தது.

ஆனால் வந்தியத்தேவனைத் தொடர்ந்து வந்த சேவகர்கள் பரபரப்புடன் உள்ளே புகுந்து அவனைப் பற்றிக் கொண்டதும், மேற்கூறிய பிரமை நீங்கியது. "சக்கரவர்த்தி! மன்னிக்கவேண்டும்; இந்தப் பைத்தியக்காரன் அரண்மனைப் படித்துறைக் கதவு வழியாகப்

புகுந்து ஓடி வந்தான்; நாங்கள் தடுத்தும் கேட்கவில்லை!" என்று அச்சேவகர்கள் சொல்லிவிட்டு, வந்தியத்தேவனைத் தங்களுடன் இழுத்துச் செல்ல முயன்றார்கள். அம்மம்மா! இந்த வந்தியத்தேவனுடைய உயிர்தான் எவ்வளவு கெட்டியானது? எப்பேர்ப்பட்ட ஆபத்திலிருந்தும் எப்படியோ தப்பித்து வந்து விடுகிறானே? இந்த வியப்பு பார்த்திபேந்திரன் உள்ளத்தில் எழுந்தது அத்துடன் குரோதமும் கொழுந்து விட்டெரிந்தது.

எங்கே போகிறோம் என்பது தெரியாமல் அவன் ஓடிவந்து இங்கே சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறான்! இனி ஒரு முறை அவன் தப்பித்துச் செல்வதற்கு இடந்தரலாகாது. இவ்வாறு ஒரு கணத்தில் முடிவு செய்துகொண்ட பார்த்திபேந்திரன், சக்கரவர்த்தியின் சந்நிதானம் என்பதையும் மறந்து பாய்ந்து சென்று வந்தியத்தேவனுடைய தோள்களில் ஒன்றைப் பலமாகப் பற்றிக் கொண்டான். "இவன் பைத்தியக்காரன் அல்ல; கொலைகாரன்! ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்ற வஞ்சகத் துரோகி!" என்று கூறிக் கொண்டே,

அவனைப் பிடித்து இழுக்க முயன்ற
சேவகர்களை ஜாடையினால்
அப்புறப்படுத்தினான்.

பார்த்திபேந்திரனைப் பின்தொடர்ந்து
கந்தமாறனும் ஓடிச் சென்று
வந்தியத்தேவனுடைய இன்னொரு தோளையும்
இறுகப் பிடித்துக்கொண்டான். இருவருமாக
அவனை இழுத்துக் கொண்டு வந்து சுந்தர சோழ
சக்கரவர்த்தி அமர்ந்திருந்த தர்ம பீடத்துக்கு
எதிரில் நிறுத்தினார்கள். சக்கரவர்த்தி
வந்தியத்தேவனை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு,
"பால் வடியும் முகமுள்ள இந்தப் பிள்ளையா
என் மகனைக் கொன்றதாகச் சொல்கிறீர்கள்?
என்னால் நம்ப முடியவில்லையே? இவன்
தானே ஆதித்த கரிகாலனிடமிருந்து எனக்கு
ஓலை கொண்டு வந்தான்?" என்றார்.

"ஆம்; ஐயா! இவன்தான் ஓலை கொண்டு
வந்தான்! இவன் தான் தஞ்சைக் கோட்டைக்கு
வெளியே மூடுபல்லக்கில் வந்த நந்தினி
தேவியைச் சந்தித்து இரகசியம் பேசினான்.

இவனேதான் இக்கோட்டையிலிருந்து
முன்னொரு தடவை தப்பி ஓடினான்.
இப்போதும் பாதாளச் சிறையிலிருந்து தப்பித்து
ஓடினான்!" என்றார் சின்னப் பழுவேட்டரையர்.
"என் முதுகிலே குத்திக் காயப்படுத்தி விட்டுத்
தப்பி ஓடியவன் இவன்தான்!" என்று
சொன்னான் கந்தமாறன். முதன்மந்திரி
அநிருத்தர் "ஏன், அப்பா! இவனைத் தானே நீ
முதுகில் வேலெறிந்து கொன்றதாகச் சற்று முன்
சொன்னாய்?" என்று கேட்டார். "ஆம்,
சொன்னேன்! தாங்கள் இக்கொலைகாரனுக்கு
ஓத்தாசை செய்து, இவனை உயிர்ப்பித்துக்
கொண்டு வந்து சேர்ப்பீர்கள் என்று நான்
கண்டேனா?" என்றான் கந்தமாறன்.

பொன்னியின் செல்வர் இத்தனை நேரமும்
செயலற்று நின்றார். வந்தியத்தேவன் மறுபடியும்
தப்பி ஓடப் பார்த்து நதியில் குதித்திருக்கிறான்
என்றும், நீச்சல் பயிற்சி போதிய அளவு
பெறாதபடியால் திரும்பக் கரையேறி இப்படித்
தெறிகெட்டு வந்து சபையில் புகுந்திருக்கிறான்
என்றும் அவர் எண்ணிக் கொண்டார். இதனால்

அவருக்கு வந்தியத்தேவன் மீது பிறந்த கோபம் தணிவதற்குச் சிறிது நேரம் ஆயிற்று.

கந்தமாறனுடைய கடைசி வார்த்தைகளைக் கேட்டதும், பொன்னியின் செல்வர் கம்பீரமாக நடந்து முன்னால் வந்து வந்தியத்தேவன் அருகில் நின்றார். "தந்தையே! இந்த வல்லத்து இளவரசர் என் உயிர்க்குயிரான நண்பர். இலங்கையிலும் நடுக்கடலிலும் எனக்கு நேர்ந்த அபாயங்களில் என்னைக் காப்பாற்றியவர். இவர் உயிர் பிழைத்து வந்தது பற்றி நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இவர் மீது குற்றம் சுமத்துவது என் மீது குற்றம் சுமத்துவது போலாகும்!" என்றார்.

அவருடைய குரலில் தொனித்த அதிகார தோரணை எல்லாரையும் சிறிது நேரம் மெளனமாக இருக்கச் செய்தது. பின்னர் முதன்மந்திரி அநிருத்தர், "பொன்னியின் செல்வ! சிறிது யோசித்துப் பாருங்கள்! இளம் சம்புவரையரின் வேலுக்கு இரையாகி மாண்டதாகச் சொல்லப்பட்டவர் எப்படியோ உயிரோடு வந்து குதித்திருக்கிறார். அவர் மீது

குற்றம் என்னமோ ஏற்கனவே சாட்டி விட்டார்கள். ஆகையால் விசாரித்து உண்மையைத் தெளிவாக்கி விடுவது நல்லதல்லவா?" என்றார்.

பார்த்திபேந்திரன், "ஆம், ஐயா! தாங்கள் நாளைச் சோழ சிங்காதனத்தில் ஏறப் போகிறவர்கள். எப்பேர்ப்பட்ட குற்றவாளியானாலும் தண்டிக்கவோ மன்னிக்கவோ தங்களுக்கு அதிகாரம் உண்டு. ஆனால் விசாரணையே வேண்டாம் என்று சொல்லுவது உசிதமா? வீண் சந்தேகங்களுக்கு இடம் தருமல்லவா?" என்றான். "அத்துடன் நம் இளங்கோ இன்னொரு விஷயத்தையும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இளவரசர் தாம் சிங்காதனம் ஏறுவதற்காக இந்த வந்தியத்தேவனை அனுப்பித் தம் தமையனைக் கொல்லச் சதி செய்ததாக ஒரு வதந்தி பரவி வருகிறது அதற்கு இடந்தரக் கூடாது அல்லவா?" என்றான் கந்தமாறன்.

இதைக் கேட்டு அங்கிருந்தோர் அனைவரும் பயங்கரமடைந்து நின்றார்கள். சம்புவரையர் மட்டும் முன் வந்து கந்தமாறனைக் கன்னத்தில் ஓங்கி ஓர் அறை அறைந்து, "அடே மூடா! உன்னால் நமது பழமையான வம்சமே நிர்மூலம் ஆகிவிடும் போலிருக்கிறதே! சமய சந்தர்ப்பம் தெரியாமல் உளறுவதில் உனக்கு நிகர் வேறு யாரும் இல்லை?" என்று கோபமாகச் சொன்னார்.

கந்தமாறன் அவனுடைய தந்தையை வெறித்து நோக்கினான்; அவனுடைய உதடுகள் துடித்தன. அடுத்த நிமிஷம் அவன் என்ன செய்திருப்பானோ, என்ன சொல்லியிருப்பானோ, தெரியாது! நல்லவேளையாக அச்சமயத்தில் பெரிய பழுவேட்டரையர் ஓர் அடி முன் வந்து சம்புவரையரைப் பிடித்துக் கொண்டார். தொண்டையை முன்போல் கனைத்துக் கொண்டு, "சம்புவரையரே! உமது மகன் செய்த மூடத்தனமான காரியங்களுக்கெல்லாம் பிராயச்சித்தம் செய்து விட்டான்! சோழ

சாம்ராஜ்யத்துக்கு ஒரு பெருந்தொண்டு செய்திருக்கிறான். அதைத் தொரிந்து கொள்ளும் போது தாங்களே அவனைப் பெற்றது குறித்துப் பெருமை அடைவீர்கள். கொஞ்சம் பொறுங்கள்! அவன் மீது சீற்றங்கொள்ள வேண்டாம்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே சம்புவரையரைப் பிடித்து இழுத்துச் சிறிது அப்பால் கொண்டுபோய் நிறுத்தினார். பின்னர் இளஞ் சம்புவரையனைப் பார்த்து, "நீ இந்த வந்தியத்தேவன் மீது வேல் எறிந்து கொன்றதாகச் சொன்னாய் அல்லவா? இவன்தான் அப்போது குதிரை மேல் நதியைக் கடந்தவன் என்று சொல்ல முடியுமா?" என்று கேட்டார்.

முதன்மந்திரி, "ஐயா! இது பற்றி என் சீடன் ஒரு வார்த்தை சொல்ல அனுமதிக்க வேண்டும்!" என்றார். ஆழ்வார்க்கடியான் முன்னால் வந்து, "பிரபுக்களே! என் குற்றத்தை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். இந்த வல்லத்து இளவரசர் குதிரை மேலேறி ஓடவே இல்லை. இவர் நமது உண்மையான மதுராந்தகத் தேவரைக் கொலைகாரனிடமிருந்து காப்பாற்றிவிட்டுக்

காயம் பட்டு விழுந்தார். இவரை நானே
மூடுபல்லக்கில் ஏற்றிக் கோட்டைக்குள் கொண்டு
வந்து சேர்த்தேன். நாலு நாளாக இங்கேதான்
இவர் இருந்து வருகிறார். ஆகையால் இளஞ்
சம்புவரையர் இவர் முதுகில் வேலெறிந்திருக்க
முடியாது!" என்றான்.

பெரிய பழுவேட்டரையர், "நானும்
அப்படித்தான் ஊகித்தேன், சம்புவரையரே!
உமது மகனுடைய தவறுகளை எல்லாம்
மன்னித்து விடுங்கள். சோழ சாம்ராஜ்யத்துக்கு
அவன் மகத்தான சேவை செய்திருக்கிறான்!
அவன் வேலெறிந்து கொன்றவன் வீர
பாண்டியனுடைய மகனாகவே இருக்க
வேண்டும். அன்று மாலை முதலாவது பழைய
மதுராந்தகனைக் காணவில்லையல்லவா?
ஓடிப்போக முயன்றவன் அவனாகவே
இருக்கவேண்டும். கடவுள் எத்தனை பெரிய
விபத்திலிருந்து இந்த இராஜ்யத்தைக்
காப்பாற்றினார்!" என்று கூறி நிறுத்தினார்.

இந்த வார்த்தைகளினால் ஏற்பட்ட வியப்பும்

திகைப்பும் தீர்வதற்குள் அந்த முதுபெரும்
கிழவர் மேலும் கூறினார்: "சக்கரவர்த்தி!
அடியேனுடைய கடைசி வார்த்தைகளைச் சிறிது
செவி கொடுத்துக் கேளுங்கள்! தூமகேது
தன்னுடைய தீய காரியத்தைச் செய்துவிட்டு
மறைந்துவிட்டது. தங்கள் தீர்ப் புதல்வர் ஆதித்த
கரிகாலரும் மறைந்துவிட்டார். ஆனாலும்
தங்கள் குலத்து முன்னோர்களும் என் குலத்து
முன்னோர்களும் இரத்தம் சிந்தி உயிரைக்
கொடுத்து ஸ்தாபித்த சோழ சாம்ராஜ்யத்துக்கு
நல்ல காலம் இருக்கிறது; இன்னும் நெடு நாள்
இந்தச் சாம்ராஜ்யம் நிலைத்திருக்கப்போகிறது;
விரிந்து பரவி மகோந்நத நிலையை
அடையப்போகிறது. ஆகையினாலேயே,
கதைகளிலே கூட கேட்டறியாத பெரிய
விபத்திலிருந்து இந்தச் சோழ குலமும்
சாம்ராஜ்யமும் தப்பியது. அவ்விதம்
தப்புவதற்கு முக்கிய காரணமாயிருந்தவன்,
இந்த வாணர் குல வீரன் வந்தியத்தேவன்தான்!
இவன் மூலமாகவே மோகத் திரையினால்
மூடப்பட்டிருந்த என் கண்கள் திறந்தன.
சம்புவரையர் மாளிகையில் நாங்கள் நள்ளிரவுக்

கூட்டம் நடத்திய அன்று இவன் தற்செயலாக அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அன்றைய தினம் இந்தச் சிறு பையனுக்குத் தெரியக்கூடாதென்று மூடி மறைத்து ஒரு காரியத்தை நாம் செய்ய வேண்டியிருக்கிறதே என்ற அவமான உணர்ச்சி எனக்கு உண்டாயிற்று. பிறகு இவன் தஞ்சைக் கோட்டைக்கு வெளியே நந்தினியைச் சந்தித்துப் பேசியதாக என் சகோதரன் கூறினான். நந்தினியின் உதவியினாலேயே இவன் கோட்டையை விட்டுத் தப்பிச் சென்றதாகவும் கூறினான். அதிலிருந்து என் உள்ளத்தில் சந்தேகத்தின் முளை தோன்றி வளர்ந்து வந்தது. என்னைச் சுற்றிலும் நடப்பனவற்றையும் அவற்றின் காரணங்களையும் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினேன். அடிக்கடி மாயை இருள் வந்து என் அறிவை மூடினாலும் மீண்டும் மீண்டும் உண்மை ஒளியின் கிரணங்கள் உட்புகுந்து இருளைப் போக்க முயன்றன. கடைசியில், துர்க்கா பரமேஸ்வரியின் கிருபையினால் மதுரை ஆபத்துதவிகளின் சதியாலோசனையைப் பற்றி அறிந்தேன். நானே மறைந்திருந்து அவர்களுடைய பேச்சுக்களைக்

கோட்டிராவிட்டால், நம்பியே இருக்க
மாட்டேன். அதற்குப் பிறகும், தங்கள் செல்வக்
குமாரி இளைய பிராட்டி என் உள்ளத்தை வேறு
விதத்தில், குழப்பி விட்டார். நந்தினி
அவருடைய சகோதரி என்றும், அவளுக்கு நான்
தீங்கு இழைக்கக் கூடாது என்றும், கூறினார்.
அவரும் ஒருவேளை ஏமாந்திருக்க முடியுமோ
என்று ஐயமுற்றேன். எனினும், மாறுவேடம்
பூண்டு கடம்பூர் சென்று உண்மையை அறிய
விரும்பினேன் காளாமுகச் சைவர்கள் என்னை
அவர்களுடைய தலைவனாகக்
கொண்டிருந்தார்கள். என் அவமானத்தைக்
கேளுங்கள். இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யத்துக்கு
நானே சக்கரவர்த்தியாக வேண்டுமென்ற
துரோகமான துராசையின் விதையை என்
மனத்தில் நந்தினி விதைத்தாள். காளாமுகக்
கூட்டத்தார் அந்தத் துராசைக்குத் தூபம் போட்டு
வந்தார்கள். மதுராந்தகருக்குப் பட்டம் கட்டுவது
போல் கட்டி விட்டுப் பிறகு அவரையும் துரத்தி
விட்டு நானே சக்கரவர்த்தியாகிவிட வேண்டும்
என்று அவர்கள் விரும்பினார்கள். அந்தக்
காளாமுகர்களிலே ஒருவனான இடும்பன்காரி,

சம்புவரையர் அரண்மனையில்
சேவகனாகயிருந்தான். மதுரை
ஆபத்துதவிகளுக்கும் அவன் ஒற்றனாக உதவி
வந்தான். அவனைப் பயமுறுத்தி, அச்சமயம்
கடம்பூர் அரண்மனையின் வேட்டை அறையில்
மதுரை ஆபத்துதவிகள் இருப்பதை அறிந்தேன்.
ஆதித்த கரிகாலர் நந்தினியின் அறைக்குச்
சென்றிருப்பதையும், மணிமேகலையும்,
வந்தியத்தேவனும் அங்கேயே ஒளிந்து
கொண்டிருப்பதையும் அறிந்தேன். நந்தினிக்கும்,
கரிகாலருக்கும் நடக்கும் சம்பாஷணையை
ஒட்டுக்கேட்டு அவர்களுடைய இரகசியத்தை
அறியும் ஆசை என் உறுதியைக்
குலைத்துவிட்டது. நந்தினியைப் பற்றிய
உண்மையையும் அறிந்து கொள்ளலாம் என்ற
ஆசை எழுந்தது. நந்தினியின் அறைக்குப் போக
யாழ்க் களஞ்சியத்தின் மூலம் ஓர் இரகசிய வழி
இருக்கிறதென்பதை அறிந்து அங்கே போய்ச்
சேர்ந்தேன். நல்ல சமயத்திலேதான் போய்ச்
சேர்ந்தேன். நந்தினியைப் பற்றிய உண்மையை
அவள் வாயாலேயே சொல்லக்கேட்டு
அறிந்தேன். ஆதித்த கரிகாலர் நடத்தையில்

களங்கமற்றவர் என்றும் தெரிந்து கொண்டேன்.
நந்தினியும் அவளைச் சேர்ந்தவர்களும்
வீரபாண்டியனுடைய சாவைப் பழி
வாங்குவதற்கு எவ்வளவு பயங்கரமான
திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் அறிந்து
கொண்டேன். அந்தச் சதி வெற்றி பெறாமல்
தடுக்க முயன்றேன். ஆனால் விதியை என்னால்
வெல்ல முடியவில்லை. கரிகாலர் என் கண்
முன்னாலேயே உயிரற்றுக் கீழே விழுந்ததைப்
பார்க்கும் துர்ப்பாக்கியம் பெற்றேன்...."

இவ்விதம் கூறிவிட்டுப் பெரிய
பழுவேட்டரையர் தம் முகத்தைக் கையால்
மூடிக்கொண்டு விம்மினார். அந்த விம்மலின்
ஒலி, புயல் அடிக்கும்போது அலை கடலில்
எழும் பேரோசையை ஒத்திருந்தது. யாரும்
அச்சமயம் வாய் திறந்து பேசத் துணியவில்லை.
அனைவருடைய உள்ளமும் அந்த வீரப்பெரும்
கிழவரின் மாபெரும் துயரத்தைக் கண்டு இளகிப்
போயிருந்தன.

பெரிய பழுவேட்டரையர் மேலும் மேலும்

பொங்கி வந்த விம்மலைத் தமது வைரம்
பாய்ந்த இரும்பு நெஞ்சின் உதவியால் அடக்கிக்
கொண்டார். முகத்திலிருந்து கையை எடுத்து
விட்டு சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். "விதி
வசத்தினால் ஆதித்த கரிகாலர் இறந்துவிட்டார்.
ஆனால் துர்க்கா பரமேசுவரியின்
கருணையினால், அதே சமயத்தில்
பேராபத்துக்குள்ளான பொன்னியின் செல்வர்
விதியையும் மதியினால் வென்று உயிர்
தப்பினார். பிரபு! சக்கரவர்த்தி! பிரம்மராயரே!
என் அருமைத் தோழர்களான சிற்றரசர்களே!
சோழ சிங்காதனத்தில் அருள்மொழிவர்மரை
ஏற்றி வைத்து முடிசூட்டுங்கள்! அவர் மூலமாக
இந்தச் சாம்ராஜ்யம் மகோந்நதத்தை அடையப்
போகிறது!" என்றார்.

முதன்மந்திரி அநிருத்தர், "ஐயா! தங்கள்
விருப்பம் நிறைவேறத்தான் போகிறது.
பொன்னியின் செல்வர்தான் அதற்குத்
தடையாயிருப்பார் என்று பயந்தோம். சோழ
நாட்டின் அதிர்ஷ்டத்தினால் அவரே
முடிசூட்டிக்கொள்ள இசைந்து விட்டார்! ஆனால்

கரிகாலர் எப்படி இறந்தார் என்று தாங்கள் கூறவில்லையே?" என்றார். "அதைப் பற்றி ஏன் கேட்கிறீர்கள்? கொன்ற கை யார் கையாயிருந்தால் என்ன? உண்மையில் அவருடைய மரணம் விதியினால் நேர்ந்தது!" என்றார் அந்த வீரக் கிழவர் நடுங்கிய குரலில்.

"அது தெரியாவிட்டால், இதோ குற்றம் சுமத்தப்பட்டு நிற்கும் வாலிபன் மீது ஏற்பட்டிருக்கும் சந்தேகம் நீங்காது. கரிகாலன் மரணத்துக்காக இவனைத் தண்டிக்கும்படி நேரிடும்!" என்றார் முதன்மந்திரி அநிருத்தர். "ஆகா! இவன் மீதா குற்றம் சுமத்துவது? யார் சுமத்துகிறார்கள்?" "கந்தமாறனும், பார்த்திபேந்திரனும் சுமத்துகிறார்கள்!" "ஆகா! முழு மூடர்கள்! கந்தமாறா! பார்த்திபேந்திரா! நீங்கள் இந்த வாலிபன் மீது குற்றம் சுமத்தக் காரணம் என்ன? எதைக்கொண்டு இவன் ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்றதாகச் சொல்லுகிறீர்கள்?"

இதற்கும் அநிருத்தரே பதில் கூறினார்; "இவன்

அச்சமயம் நந்தினி தேவியின் அந்தப்புரத்தில்
ஒளிந்து கொண்டிருந்திருக்கிறாள்.

மணிமேகலையும் அங்கே

இருந்திருக்கிறாள். மணிமேகலை, தான்
கொன்றதாகச் சொல்லுகிறாள், அவ்விதம்
இருக்க முடியாது. அவள் காட்டிய கத்தியில்
இரத்தக் கறையே இல்லை. வந்தியத்தேவனைக்
காப்பாற்றுவதற்காகவே அவள் அவ்விதம்
சொல்லியிருக்க வேண்டும் அல்லவா?
வந்தியத்தேவன் மறைவிடத்திலிருந்து
கரிகாலரைக் கொன்றதை அவள்
பார்த்திருக்கலாம் அல்லவா?"

"மணிமேகலை கொல்லவில்லை என்றால்,
வந்தியத்தேவன் மட்டும் எப்படிக்
கொன்றிருப்பான்? எந்த ஆயுதத்தைக்
கொண்டு?" "இந்த ஆயுதத்தைக் கொண்டு!
இரத்தம் தோய்ந்து காய்ந்திருக்கும் இந்தக் கூரிய
திருகுக் கத்தியைக் கொண்டு!" என்று கூறிப்
பார்த்திபேந்திரன் நாம் முன்னமே
பார்த்திருக்கும் திருகுக் கத்தியைக் காட்டினான்.
வந்தியத்தேவன் கரிகாலருடைய உடலைத்

தீப்பிடித்த மாளிகையிலிருந்து எடுத்து வந்து போட்டுவிட்டுத் தானும் மூர்ச்சையடைந்து விழுந்தபோது, அவனிடமிருந்து திருகுக் கத்தியைப் பார்த்திபேந்திரன் எடுத்துப் பத்திரமாக வைத்திருந்தான் அதை இப்போது எடுத்துக் காட்டினான்.

பெரிய பழுவேட்டரையர் அவனை நோக்கி, "எங்கே, இப்படி அந்தக் கத்தியைக் கொடு!" என்று சொல்லி அதை வாங்கிக் கொண்டார். அதை நன்றாக உற்றுப் பார்த்துவிட்டு "ஆகா! இது இடும்பன்காரியின் கத்திதான்!" என்று முணுமுணுத்தார். "கந்தமாறா! பார்த்திபேந்திரா! நீங்களும் நானும் இந்த வந்தியத்தேவனை மூன்று தரம் வலம் வந்து கும்பிட வேண்டும்! நந்தினியின் மோக வலையில் இந்தக் கிழவனைப் போலவே நீங்களும் விழுந்திருந்தீர்கள். ஆனால் இவன் ஒருவன் தான் அந்த மாயவலையில் சிக்கவில்லை. இவன் இந்தக் கத்தியை எறியவும் இல்லை; ஆதித்த கரிகாலரைக் கொல்லவும் இல்லை!"

"எதனால் அவ்வளவு நிச்சயமாகச் சொல்லுகிறீர்கள்?" என்று முதன்மந்திரி அநிருத்தர் கேட்டார். "ஆம், நிச்சயமாகத்தான் சொல்லுகிறேன் இந்தக் கத்தியை எறிந்து கரிகாலரைக் கொன்றவன் எவன் என்பது எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும்!" "யார்? யார்?" "ஆம், ஆம்! அதைச் சொல்லிவிட வேண்டியதுதான் சொல்லாவிட்டால் உங்கள் சந்தேகம் தீராது. எல்லாரும் கேளுங்கள், இந்த வாலிபன் யாழ்க் களஞ்சியத்தில் ஒளிந்து கொண்டிருந்தான். நான் அதன் வழியாக இறங்கி வந்தேன். இவன் என்னைப் பார்த்துச் சத்தமிடக்கூடாது என்பதற்காகப் பின்னாலிருந்து இவன் கழுத்தைப் பிடித்து நெருக்கினேன். இவன் விழி பிதுங்கி, உணர்விழந்து கீழே விழுந்து விட்டான். ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்றது யார் என்பது இவனுக்கு அச்சமயம் தெரிந்து கூட இருக்க முடியாது." "யார்? யார்? கொன்றது யார்?"

"இந்தத் திருகுக் கத்தியை நான்தான் இடும்பன்காரியிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்டு

வந்தேன்.இதை வீசி எறிந்தவன் நானேதான்!
இந்த என்னுடைய வலது கரந்தான்! சோழ
சக்கரவர்த்திகளுக்கு முடிசூட்டிய பரம்பரையில்
வந்த இந்தக் கரந்தான் கத்தியை எறிந்தது.
ஆனால் இளவரசர் கரிகாலர் மீது எறியவில்லை,
நந்தினியின் பேரில் எறிந்தேன். என்னை
மோகவலையில் ஆழ்த்தித் துரோகப்
படுகுழியில் வீழ்த்திய அந்த மாயப் பிசாசைக்
கொன்றுவிட எண்ணி எறிந்தேன்; குறி தவறிக்
கரிகாலர் மீது விழுந்தது!... " ஐயையோ!"
"ஆஹாஹா!" என்ற குரல்கள் பல அச்சபையில்
எழுந்தன.

"நூறு ஆண்டு காலமாகப் பழுவூர்க் குலம் சோழ
குலத்துக்குச் செய்திருக்கும்
தொண்டுகளுக்கெல்லாம் களங்கம் உண்டு
பண்ணி விட்டேன். அந்தக் களங்கத்தை எப்படி
நீக்கப் போகிறேனோ, தெரியவில்லை!"
"அண்ணா! இதோ அந்தக் களங்கத்தை நான்
போக்குகிறேன்!" என்று சின்னப்
பழுவேட்டரையர் கர்ஜித்துவிட்டுத் தமது
கத்தியை உருவிக்கொண்டு அண்ணன் அருகில்

விரைந்து வந்தான்." சோழ குலத்துக்குத் துரோகம் செய்கிறவர்கள் யாராயிருந்தாலும் அவர்களைப் பழி வாங்குவதாக நீயும் நானும் சபதம் ஏற்றிருக்கிறோம். அந்தச் சபதத்தை இப்போது நானே நிறைவேற்றுவேன். உன்னை இந்தக் கணமே கொன்று நம் குலத்துக்கு நேர்ந்த பழியைத் துடைப்பேன்!" என்று சின்னப் பழுவேட்டரையர் கத்தியை ஓங்கினார். "வேண்டாம்! வேண்டாம்! இங்கே இரத்தம் சிந்த வேண்டாம்!" என்றார் சுந்தர சோழச் சக்கரவர்த்தி.

இளவரசர் அருள்மொழிவர்மரும், முதன்மந்திரி அநிருத்தரும் பாய்ந்து சென்று சின்னப் பழுவேட்டரையரின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். அச்சமயத்தில் பெரிய பழுவேட்டரையர் கூறினார்; "தம்பி! நம் குலத்துக்கு என்னால் சேர்ந்த பழியைத் துடைக்கும் வேலையை உனக்கு வைக்க மாட்டேன். அத்துடன் 'தமையனைக் கொன்ற தம்பி' என்ற பழியை உனக்கும் ஏற்படுத்த மாட்டேன். இதோ துர்க்கா பரமேஸ்வரிக்கு என்

சபதத்தை நிறைவேற்றுவேன்!" என்று கூறிக்கொண்டே தம் கையிலிருந்து சிறிய திருகுக் கத்தியைத் தமது மார்பை நோக்கி ஓங்கினார். முன்னொரு தடவை அவர் ஓங்கிய பெரிய வாளை மறுபடியும் உறையில் போட்டிருந்தபடியால், அவர் தமது பழைய உத்தேசத்தை விட்டு விட்டதாக மற்றவர்கள் எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். பார்த்திபேந்திரனிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டிருந்த திருகுக் கத்தியை அவர் உபயோகிப்பார் என்று யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

"ஐயா! வேண்டாம்!" என்று அருள்மொழிவர்மர் கூவிக் கொண்டு அவர் அருகில் பாய்ந்து வருவதற்குள் பெரியப் பழுவேட்டரையர் தம் உத்தேசத்தை நிறைவேற்றி விட்டார். நெடுங்காலம் வேர் விட்டு நெடிது வளர்ந்திருந்த தேவதாரு மரம் வேருடன் பெயர்ந்து கப்பும் கிளையுமாகக் கீழே விழுவது போலத் தரையில் சாய்ந்தார். "ஹா ஹா!" "அடடா!" என்பவை போன்ற குரல்கள் அச்சபையில் ஒலிக்கத்

தொடங்கின. விழுந்த பெரிய
பழுவேட்டரையரை நோக்கிச் சிலர் ஓடி
வந்தார்கள். அதே சமயத்தில் கண்களை மூடிக்
கொண்டு சிங்காசனத்தில் சாய்ந்த சுந்தர சோழர்
சக்கரவர்த்தியை நோக்கி இன்னும் சிலர்
ஓடினார்கள். மந்திராலோசனை சபை கலைந்தது.

அன்றிரவு பெரிய பழுவேட்டரையர்
மரணத்துடன் போராடிக் கொண்டிருந்தபோது
பலர் வந்து அவரைப் பார்த்து விட்டுச்
சென்றார்கள். சக்கரவர்த்தியும்,
அருள்மொழிவர்மரும், அநிருத்தரும், இளைய
பிராட்டி குந்தவையும் கூட
வந்திருந்தார்கள். சோழ குலத்துக்கும்
சாம்ராஜ்யத்துக்கும் பெரிய பழுவேட்டரையர்
செய்திருக்கும் சேவைகளைப் பற்றிச்
சக்கரவர்த்தியும் மற்றவர்களும் பாராட்டிப்
பேசினார்கள். அவர் இளம் பிராயத்தில்
எத்தனையோ போர்க்களங்களில் செய்த தீரச்
செயல்களைப் பற்றிக் கூறினார்கள்.
தக்கோலத்தில் தோல்வியடைந்து சிதறி ஓடிய
சோழ சைன்யத்தை அவர் திரட்டி அமைத்துத்

தோல்வியை வெற்றியாக மாற்றிய செயலை வியந்து பாராட்டினார்கள். சோழ நாட்டின் தனாதிகாரியாக இருந்து திறமையாக நிர்வாகம் நடத்தியதைப் புகழ்ந்தார்கள்.

சென்ற மூன்று வருஷத்துச் சம்பவங்களைப் பற்றி ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டார்கள். பின்னர் அவர்கள் நால்வரும், பெரிய பழுவேட்டரையர் படுத்திருந்த அறைக்குள்ளேயே அவர் பார்க்க முடியாத இடங்களில் மறைந்து நின்று கொண்டார்கள். அச்சமயம், சின்னப் பழுவேட்டரையர் ஆழ்வார்க்கடியானை அழைத்துக்கொண்டு வந்தார். பெரிய பழுவேட்டரையருக்கு எதிரில் கொண்டு வந்து அவனை உட்கார வைத்து விட்டுத் தாமும் அருகில் அமர்ந்தார். பார்வை விரைவாக மங்கி வந்த கண்களினால் பெரிய பழுவேட்டரையர் ஆழ்வார்க்கடியானைப் பாத்துவிட்டு, "ஆகா! இந்த வைஷ்ணவன் இங்கு எதற்காக வந்தான்? நான் வைகுண்டத்துக்குப் போக விரும்பவில்லை, தம்பி! சிவபதம் அடைய

விரும்புகிறேன்!" என்றார்.

"ஐயா! நாளை உதயத்தில் வைகுண்ட ஏகாதசி புண்ணிய நாள்! தாங்கள் கைலாசத்துக்குப் போக விரும்பினாலும் வைகுண்டத்தின் வழியாகவே போக வேண்டும்!" என்றான் திருமலை.

"வேண்டாம்! வேண்டாம்! நீ உன் மகாவிஷ்ணுவிடம் திரும்பிச் சென்று..." "ஐயா! நான் மகாவிஷ்ணுவின் தூதனாக இப்போது வரவில்லை. என் சகோதரியிடமிருந்து செய்தி கொண்டு வந்தேன்." "அது யார் உன் சகோதரி?"

"என்னுடன் பல நாள் வளர்ந்த சகோதரி, நந்தினியைச் சொல்லுகிறேன். ஐயா! நந்தினி தங்களுக்கு அவளுடைய நன்றியைத் தெரியப்படுத்தும்படி என்னை அனுப்பினாள். கரிகாலரைக் கொன்ற பழி அவள் பேரில் விழாதிருக்கும் பொருட்டுத் தாங்கள் அதை ஏற்றுக்கொண்டதற்காக நன்றி தெரிவிக்க சொன்னாள். எத்தனை ஜன்மம் எடுத்தாலும் தங்கள் அன்பை மறக்க முடியாது என்று தெரிவிக்கும்படி சொன்னாள்!" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"ஆகா! அவள் இன்னும் அப்படி நினைக்கிறாளா! நினைத்துக் கொண்டு சந்தோஷப்பட்டட்டும். எவ்வளவுதான் அவள் வஞ்சகம் செய்து எனக்குத் தீங்கு புரிந்தாலும், அவளை என்னால் மறக்க முடியவில்லை. தன் உயிரைக் கொடுத்துச் சக்கரவர்த்தியைக் காப்பாற்றிய உத்தமியின் புதல்வி அல்லவா அவள்? உண்மையாகவே அடுத்த பிறவிகளிலும் அவள் என்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்துவிடுவாளோ, என்னமோ?" என்றார் பழுவேட்டரையர். ஏற்கனவே மரணத்தின் சாயை படர்ந்திருந்த அவருடைய முகத்தில் இப்போது இலேசான புன்னகை தோன்றியது.

"வைஷ்ணவனே! யாராவது ஒருவரிடம் என் உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும் உன்னிடம் சொல்லுகிறேன். நான் எறிந்த கத்தி இளவரசர் பேரில் விழவில்லை. அதற்கு முன்பே அவர் விழுந்து விட்டார். நானே இளவரசரைக் கொன்றதாக ஒப்புக் கொண்டதற்குக் காரணம்

நந்தினியின் பேரில் பழி விழாமல் தடுப்பதற்கு
மட்டுமல்ல; அதைவிட நூறு மடங்கு
முக்கியமான காரணம் உண்டு. அருகில் வா!
சொல்லுகிறேன்! உன் சிநேகிதன்
வந்தியத்தேவன் இருக்கிறானே, அவன்
அருமையான பிள்ளை! அவனுக்குச் சோழ
குலம் ரொம்பக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது.
இளைய பிராட்டியின் உள்ளத்தை அவன்
கவர்ந்து விட்டான். இளைய பிராட்டியிடம் நான்
அநாவசியமாகக் குரோதம் பாராட்டினேன்.
அதற்கெல்லாம் பரிகாரமாகக் குற்றத்தை நான்
ஒப்புக்கொண்டு என்னையும் பலி
கொடுத்திராவிட்டால், வந்தியத்தேவன் பேரில்
யாராவது களங்கம் கற்பித்துக் கொண்டே
இருப்பார்கள். இனி ஒருவரும் அவ்வாறு பேசத்
துணியமாட்டார்கள். வைஷ்ணவனே!
என்றாவது ஒரு நாள் இளைய பிராட்டியிடம்
அவரை நான் துவேஷித்ததற்காக என்னைத்
தயைகூர்ந்து மன்னிக்கும்படி சொல்லு!"

நெடுநேரம் பேசியதால் அந்தத் தீரக் கிழவருக்கு
மூச்சு வாங்கத் தொடங்கியது. அவர்

கூறியதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த
ஆழ்வார்க்கடியானின் உள்ளமே உருகி விட்டது
என்றால், பின்னால் மறைவிடத்தில் நின்று
கேட்டுக் கொண்டிருந்த குந்தவை
கண்ணிலிருந்து கண்ணீர் கலகலவென்று
பொழிந்ததில் வியப்பில்லை அல்லவா?
"வைஷ்ணவனே! இன்னும் ஒரு விஷயம்;
முதன்மந்திரி பிரம்மராயரிடம் சொல்லு!
இலங்கையிலிருந்து பாண்டியன் கிரீடத்தையும்,
இரத்தின ஹாரத்தையும் எப்படியாவது கொண்டு
வர வேண்டும். அதற்குத் தகுந்தவன் வல்லத்து
இளவரசன் தான்! அவனும், நீயும் போய்க்
கொண்டு வாருங்கள். பிறகு மதுரைக்குச் சென்று
அங்கே ஒரு தடவை பொன்னியின் செல்வருக்கு
மகுடாபிஷேகம் நடத்த வேண்டும் தெரிகிறதா?
அருள்மொழியிடம் எனக்காக ஒன்று
வேண்டிக்கொள்! என்பேரில் ஏற்படும் பழியை
என்சகோதரன்மீது சுமத்த வேண்டாம்.
அவனைப்போல் சோழ குலத்துக்கு உற்ற
துணைவன் வேறு யாரும் இல்லை என்று
சொல்லு! தேவி! துர்க்கா பரமேசுவரி! என்
சபதத்தை நிறைவேற்றி விட்டேன்! இதோ

வருகிறேன்! சோழ குலத்தைக் காப்பாற்று!"
வரவர மெலித்து கொண்டு வந்த பெரிய
பழுவேட்டரையரின் குரல் அடியோடு மங்கி
நின்றது. அந்தத் தீரப் பெருங் கிழவரின் உயிர்ச்
சுடரும் அணைந்தது.

[பக்க தலைப்பு](#)

எழுபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்
நண்பர்கள் பிரிவு

கொள்ளிடப் பெரு நதியின் படித்துறையை
நெருங்கி நாலு குதிரைகள் வந்து
கொண்டிருந்தன. நாலு குதிரைகள் மீதும் நாலு
வீரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் நமக்குத்
தெரிந்தவர்கள் தாம். பார்த்திபேந்திரன்,
கந்தமாறன், வந்தியத்தேவன், பொன்னியின்
செல்வர் ஆகியவர்கள். இவர்களில் முதலாவது

இருவரும் படகில் ஏறிக் கொள்ளிடத்தைக் கடந்து வடதிசை நோக்கிப் பிரயாணம் செய்ய ஆயத்தமாக வந்தனர்.மற்ற இருவரும் அவர்களுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்புவதற்கு வந்தார்கள். படகுத் துறையை அடைந்ததும் நண்பர்கள் நால்வரும் குதிரையிலிருந்து கீழே இறங்கினார்கள். "கந்தமாறா! உன் பழைய நண்பனிடம் உன் கோபமெல்லாம் போய் விட்டதல்லவா? இன்னமும் ஏதாவது மிச்சம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயா?" என்று பொன்னியின் செல்வர் கேட்டார்.

"ஐயா! அவன் மீது கோபம் வைத்துக் கொள்ளக் காரணம் என்ன இருக்கிறது? என் அறிவீனத்தை நினைத்து நினைத்துப் பச்சாதாபப்படுவதற்குத்தான் நிறைய காரணம் இருக்கிறது.நான் அவனுக்கு இழைத்த தீங்குகளையெல்லாம் மறந்து என்னிடம் பழையபடி சிநேகமாயிருக்க முன் வந்தேனே, அந்தப் பெருந்தன்மைக்கு இணையே கிடையாது.என் சகோதரியை நதி வெள்ளத்தில் முழுகிச் சாகாமல் காப்பாற்றினானே, அதற்கு

நான் இந்த ஜன்மத்திலே நன்றிக்கடன் செலுத்த முடியுமா? என் புத்தி எதனால் எப்படிக் கெட்டுப் போயிற்று என்பதை நினைத்துப் பார்த்தால், எனக்கே வியப்பாயிருக்கிறது. முதலில் உத்தேசித்தபடி மணிமேகலையை இவனுக்கு மணம் செய்து வைக்காமற் போனேனே? அப்படிச் செய்திருந்தால், இன்றைக்கு அவள் இவ்வாறு பிச்சியாகப் போயிருக்க மாட்டாள் அல்லவா?" என்றான் கந்தமாறன்.

"அது ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறாய்? நதி வெள்ளத்தில் விழுந்த அதிர்ச்சியினால் சிறிது நினைவுத் தவறு ஏற்பட்டிருக்கிறது. சில நாள் போனால் சரியாகி விடாதா?" என்றார் இளவரசர். "சாதாரண நினைவுத் தவறுதலாகத் தோன்றவில்லை. மற்ற எல்லாரையும் அவளுக்கு ஞாபகமிருக்கிறது; எல்லா விஷயங்களும் நினைவில் இருக்கின்றன. என்னையும், வந்தியத்தேவனையும் மட்டும் அவளுக்கு அடையாளம் தெரியவில்லை. என்னிடம் அவள் வைத்திருந்த அன்பு எத்தகையது என்பதை எண்ணும்போது என்

நெஞ்சு வெடித்து விடும் போலிருக்கிறது.

"ஐயோ! என் அருமை அண்ணனை
என்னுடைய கையினாலேயே கொன்று
விட்டேனே!" என்று அவள் ஓலமிடும் குரல் என்
காதிலேயே இருந்து கொண்டிருக்கிறது..." "அது
ஏன் அப்படி அவள் ஓலமிடவேண்டும்? நீதான்
உயிரோடு இருந்து வருகிறாயே?"

"நான் உயிரோடுதானிருக்கிறேன்! இறந்து
போயிருந்தால் எவ்வளவோ நன்றாக
இருந்திருக்கும். ஆம், ஐயா! வந்தியத்தேவனை
நான் கொன்று விட்டதாகவும், அதற்காக
என்னை அவள் கொன்று விட்டதாகவும் அவள்
உறுதி கொண்டிருக்கிறாள். ஒரு சமயம் என்னை
நினைத்துப் புலம்புகிறாள். இன்னொரு சமயம்
என் சிநேகிதனை நினைத்துக்கொண்டு, 'ஆற்று
வெள்ளம் திரும்பி வருமா? இறந்து
போனவர்களைக் கொண்டு தருமா?' என்று
புலம்புகிறாள். எவ்வளவுதான் சொன்னாலும்,
என்னை அவளுடைய அண்ணன் என்றும்
ஒப்புக்கொள்வதில்லை; வந்தியத்தேவனையும்
அடையாளம் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

'நீ யார்; வல்லத்து இளவரசரை நீ பார்த்தது உண்டா?' என்று இவனிடமே கேட்கிறாள்!..."

"அப்படியா?" என்று பொன்னியின் செல்வர் திரும்பிப் பார்த்தபோது, வந்தியத்தேவன் கண்களில் கண்ணீர் ததும்புவதைக் கண்டார்.

"அடாடா! இப்போது வந்தியத்தேவர் வல்லத்து இளவரசரல்ல, வல்லத்து அரசராகவே ஆகிவிட்டார் என்று தெரிந்தால் அவளுக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சி ஏற்படும்? அதற்குக் கொடுத்து வைக்காமல் போய்விட்டதே?" என்றான் பார்த்திபேந்திரன். இதைக் கேட்ட கந்தமாறன் முகத்தில் வியப்புக் குறியுடன் பொன்னியின் செல்வரை நோக்கினான்.

"ஆம், அப்பா! உன் நண்பனுக்கு வாணகப்பாடி நாட்டைத் திரும்பக் கொடுத்து வல்லத்து அரசனாக்கிவிடுவதென்று சக்கரவர்த்தி தீர்மானித்திருக்கிறார். அம்மாதிரியே உனக்கும் வாணகப்பாடிக்கு அருகில் வைதும்பராயர்கள் ஆண்ட பகுதியைத் தனி இராஜ்யமாக்கி அளிக்க எண்ணியிருக்கிறார். இனி, நீங்கள் இருவரும்

அக்கம் பக்கத்திலேயே இருந்து வாழ வேண்டியவர்கள். எப்பொழுதும் உங்கள் சிநேகத்துக்குப் பங்கம் நேராதபடி நடந்து கொள்ள வேண்டும்" என்றார் பொன்னியின் செல்வர்.

"சக்கரவர்த்தியின் கருணைக்கு எல்லையே இல்லை போலிருக்கிறது; அப்படியானால், நான் மறுபடி கடம்பூருக்கே போகவேண்டியதில்லை அல்லவா?" என்று கந்தமாறன் சிறிது உற்சாகத்துடன் கேட்டான். "வேண்டியதில்லை, அங்கே உங்களுடைய பழைய அரண்மனைதான் அநேகமாக எரிந்து போய்விட்டதே? மறுபடியும் அவ்விடத்துக்கு நீங்கள் போனால் பழைய ஞாபகங்கள் வந்துகொண்டேயிருக்கும். பாலாற்றின் தென் கரையிலே புதிய அரண்மனை கட்டிக்கொள்ளுங்கள். உன் சகோதரிக்கு உடம்பு சௌகரியமானதும், அங்கே வந்து அவளும் இருக்கலாம்."

"கோமகனே! இனி மணிமேகலை எங்களுடன்

வந்து இருப்பாள் என்று நான் கருதவில்லை. தங்கள் பாட்டியார் செம்பியன்மாதேவியார் அவளைத் தம்முடன் ஸ்தல யாத்திரைக்கு அழைத்துப் போவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். மணிமேகலைக்கும் பெரிய பிராட்டியை ரொம்பவும் பிடித்துப் போயிருக்கிறது. இன்றைக்குக் கூடப் பெரிய பிராட்டி திருவையாற்றுக்கு என் சகோதரியை அழைத்துப் போயிருக்கிறார்." "ஆமாம்; பெரிய கோஷ்டியாகத்தான் போயிருக்கிறார்கள். புதுமணம் புரிந்துகொண்ட என் சித்தப்பாவும் சிற்றன்னையும் கூடப் போயிருக்கிறார்கள். இந்த வேடிக்கையைக் கேளுங்கள்; சமுத்திர குமாரியை இனிமேல் என் சிற்றன்னையாக நான் கருதி வர வேண்டும்!" "சோழர் குலத்தில் இவ்வளவு அடக்கமாக ஒரு திருமணம் இதுவரையில் நடந்ததே கிடையாது, மதுராந்தகருக்கும் பூங்குழலிக்கும் நடந்த திருமணத்தைப்போல்!" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்." என்னுடைய மகுடாபிஷேகம் கூட அவ்வளவு அடக்கமாகத்தான் நடக்கப்போகிறது!" என்றார் அருள்மொழி.

"அது ஒரு நாளும் நடவாத காரியம்!..."
என்றான் வந்தியத்தேவன்.

பொன்னியின் செல்வர் திடுக்கிட்டது போல்
நடிப்புடன், "எது நடவாது என்று கூறுகிறாய்?
என்னுடைய பட்டாபிஷேகமா?" என்றார்.
வந்தியத்தேவன் சிறிது வெட்கத்துடன்,
"இல்லை, ஐயா! அடக்கமாக நடப்பது இயலாத
காரியம் என்றேன். இப்போதே மக்கள் தங்கள்
மகுடாபிஷேகத்தைப் பற்றி விசாரிக்கவும்,
பேசவும் ஆரம்பித்து விட்டார்கள்!" என்றான்.

"கோமகனே! தங்களுடைய முடிசூட்டு
விழாவுக்கு நாங்கள் இருக்க வேண்டாமா?
இந்தச் சமயம் பார்த்து எங்களை வடதிசைக்கு
அனுப்புகிறீர்களே, தை மாதம் பிறந்ததும்
பட்டாபிஷேகத்துக்கு நாள் குறிக்கப்படும் என்று
தஞ்சையில் பேசிக் கொண்டிருந்தார்களே!
வந்தியத்தேவன் கொடுத்து வைத்தவன்;
அதிர்ஷ்டசாலி.." என்றான் கந்தமாறன்." அப்படி
எல்லாம் ஒன்றுமில்லை வந்தியத்தேவரையும்
நான் சீக்கிரத்தில் ஈழத்துக்கு அனுப்பப்

போகிறேன். நண்பர்களே! ஒன்று நிச்சயமாக நம்புங்கள்! என் அருமை நண்பர்களாகிய நீங்கள் இல்லாமல் என் மகுடாபிஷேகம் நடைபெறாது!" என்று பொன்னியின் செல்வர்திடமாகக் கூறினார். "மிக்க நன்றி, ஐயா! மகுடாபிஷேகத்துக்கு நாள் குறிப்பிட்டவுடனே குதிரை ஆட்களிடம் ஓலை கொடுத்து அனுப்புங்கள், உடனே வந்து சேருகிறோம்" என்றான் கந்தமாறன்.

"நண்பா! அதைப்பற்றி என்ன கவலை? நீங்கள் வராமல் நான் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்ளப் போவதில்லை இதை நிச்சயமாக நம்புங்கள். நான் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்வது எதற்காக என்பதை மறந்து விடாதீர்கள். அரண்மனை நிலா மாடங்களிலும் உத்தியான வனங்களிலும் உல்லாசப் பொழுது போக்குவதற்காக நான் முடிசூட்டிக் கொள்ளப் போவதில்லை. நண்பர்களே! ஈழ நாடு சென்றதிலிருந்து நான் கண்டு வரும் கற்பனைக் கனவுகளை உங்களிடம் முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். இன்னும் ஒரு முறை

சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்! என் பாட்டனாரின் தந்தையான பராந்தகச் சக்கரவர்த்தியின் காலத்தில் சோழ சாம்ராஜ்யம் அடைந்திருந்த மகோந்நதத்தைக் காட்டிலும் நம்முடைய காலத்தில் அதிக மேன்மையை அடைய வேண்டும்.நாலா புறத்திலும் இராஜ்யத்தை விஸ்தரிக்க வேண்டும். வடக்கே கங்கை நதிக்கரை வரைக்கும், கிழக்கே கடல் கடந்து ஸ்ரீவிஜய ராஜ்யம் வரைக்கும், சோழ நாட்டுப் படைகள் சென்று புலிக் கொடியை நாட்ட வேண்டும்.மேற்கே மலை நாட்டையும் அப்பால் கடலில் உள்ள லட்சத்தீவுகளையும் கைப்பற்றி, நமது படைகளையும் அங்கே நிலைத்து இருக்கச் செய்யவேண்டும். மலை நாட்டில் 'சேர அரசன்' ஒருவன் எங்கிருந்தோ கிளம்பியிருக்கிறான். பாண்டி நாட்டிலும் யாராவது ஒரு பாண்டியன் திடீரென்று கிளம்புவான். இந்தப் புதிய சேர, பாண்டியர்களுக்குப் பலம் அளிப்பவர்கள் இலங்கை மன்னர்கள். ஆகையால் ஈழ நாட்டு மலைக் குகைகளில் ஒளிந்திருக்கும் மகிந்தனையும் அவனுடைய படைகளையும் தேடிப் பிடித்து அவர்களுடைய பலத்தை

அடியோடு அழித்து விடவேண்டும். இலங்கைத் தீவு முழுவதையும் நம் ஆட்சிக்குள் கொண்டு வர வேண்டும். இராஜ்யம் விஸ்தாரமானால் மட்டும் போதுமா? ஈழ நாட்டிலுள்ள புத்தரின் ஸ்தூபங்களைத் தோற்கடிக்கும்படியான பெரிய பெரிய சிவாலயங்களையும், விஷ்ணு ஆலயங்களையும் இந்தப் புண்ணிய பூமியில் எழுப்ப வேண்டும். இந்த வீரத் திருநாட்டில் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பாடு வரப்போகிறவர்கள் நாம் நம் காலத்தில் செய்த திருப்பணிகளை கண்டு பிரமிக்க வேண்டும். நண்பர்களே! இக்கனவுகள் எல்லாம் என் காலத்தில் நிறைவேறத்தான் போகின்றன; நிறைவேற்றியே தீருவேன். அதற்கு நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் உதவி செய்ய வேண்டும். பார்த்திபேந்திரரே! சோழ நாட்டிலேயே மிக உயர்ந்த சைன்யப் பதவியை, என் தமையனார் கரிகாலர் வகித்து வந்த வடதிசை மாதண்டநாயகர் பதவியைத் தங்களுக்கு அளித்திருக்கிறேன். அந்தப் பொறுப்பை நீர் சரிவர நிறைவேற்ற வேண்டும். என் தமையனாரின் அகால மரணம் நம்

பகைவர்களிடையே பலவித ஆசைகளை
மூட்டிவிட்டிருக்கும். வேங்கி அரசனும்
இராட்டிரகூட மன்னனும் சோழ நாட்டில் உள்
குழப்பங்கள் நேரிடும் என்றும்,
சிற்றரசர்களுக்குள்ளே போர் மூளும் என்றும்
எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆகையால்
வட பெண்ணைக் கரையில் நம் வீரர்கள் இரும்பு
அரணைப்போல் நின்று காவல் புரிய வேண்டும்.
பல்லவர் குலத்தோன்றலே!

வடபெண்ணைக்கரையில் வேண்டிய
ஏற்பாடுகள் செய்துவிட்டு, கந்தமாறனை அங்கே
தளபதியாக நிறுத்தி வைத்து விட்டு, தாங்கள்
உடனே காஞ்சிக்குத் திரும்புங்கள். அங்கே, என்
வீரச் சகோதரர் எடுப்பித்த பொன் மாளிகையைச்
சக்கரவர்த்தி வந்து தங்குவதற்கு உகந்ததாகச்
செய்து வையுங்கள். என்னுடைய தலையில்
கிரீடத்தை வைத்தவுடனே, சக்கரவர்த்தி
காஞ்சிக்குப் பிரயாணமாவதற்கு
விரும்புகிறார்!"

இதைக் கேட்டுக் கந்தமாறன் கண்களில் நீர்
ததும்ப, 'கோமகனே! போர்க்களத்தில் நான்

எனது போர்த் திறமையை இன்னும் நிரூபித்துக் காட்டவில்லையே? எல்லைக் காவல் படைக்கு என்னைத் தளபதியாக நியமிக்கிறீர்களே? நான் தகுதியுள்ளவனா?" என்று நாத்தமுதமுக்கக் கேட்டான். "நண்பா! எல்லாம் வல்ல இறைவன் எனக்குச் சில சக்திகளை அளித்திருக்கிறார். யார் யார், எந்தப் பணிக்குத் தகுதியுள்ளவர் என்பதை எளிதில் கண்டுபிடிக்கும் சக்தியையும் அளித்திருக்கிறார். உன்னை வடக்கு எல்லைப் படைக்குத் தளபதியாக நியமித்திருப்பது போல், உன் நண்பர் வல்லத்தரசரை ஈழப் படைக்குத் தளபதியாக நியமித்திருக்கிறேன்! இரண்டு பேரும் உங்கள் கடமைகளை நன்கு நிறைவேற்றுவிர்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது!" என்றார் பொன்னியின் செல்வர்.

"இன்னும் சில காலத்துக்கு இவர்களில் ஒருவரை வடக்கு எல்லையிலும், இன்னொருவரைத் தெற்கு எல்லையிலும் வைத்திருப்பது நல்ல யோசனைதான். எங்கேயாவது சேர்ந்திருந்தால், தாங்களும் அங்கே இல்லாமலிருந்தால், பழைய ஞாபகம்

வந்து இருவரும் மோதிக் கொண்டாலும்
மோதிக் கொள்வார்கள் என்றான்
பார்த்திபேந்திரன். "ஐயா! இனி அம்மாதிரி ஒரு
நாளும் நேரவே நேராது!" என்று கந்தமாறன்
சொல்லிக் கொண்டே வந்தியத்தேவன் அருகில்
சென்றான். "நண்பா! என்னுடைய தவறுகளை
எல்லாம் மன்னித்து விட்டாய் அல்லவா?" என்று
கேட்டான்.

வந்தியத்தேவன் அதற்கு வாயினால் மறுமொழி
கூறாமல் இரு கரங்களையும் நீட்டிக்
கந்தமாறனை மார்புறக் கட்டித் தழுவித்
கொண்டான். நண்பர்கள் இருவரும் சிறிது நேரம்
மௌனமாகக் கண்ணீர் உகுத்தார்கள். பின்னர்,
பார்த்திபேந்திரனும், கந்தமாறனும், சென்று
ஆயத்தமாக இருந்த படகில்
ஏறிக்கொண்டார்கள். படகு நதியில் பாதி தூரம்
போகும் வரையில் பார்த்துக்கொண்டிருந்து
விட்டுப் பொன்னியின் செல்வரும்,
வந்தியத்தேவனும் தஞ்சையை நோக்கிக்
குதிரைகளைத் திருப்பிவிடுத்தார்கள்.

எழுபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்
சாலையில் சந்திப்பு

பொன்னியின் செல்வரின் முடிசூட்டு விழா விரைவிலேயே நடைபெறப் போகிறது என்று நாடு நகரமெல்லாம் தெரிந்து போயிருந்தது. மக்கள் ஒரே ஆர்வத்துடன் அந்த வைபவத்தை எதிர் நோக்கியிருந்தார்கள். ஆதித்த கரிகாலரின் அகால மரணம், மந்தாகினியின் உயிர்த்தியாகம், பெரிய பழுவேட்டரையரின் சபத நிறைவேற்றம் ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் சக்கரவர்த்தியின் உள்ளத்தைப் பெரிதும் துன்புறச் செய்திருந்தன. ஆயினும், இராஜ்ய உரிமை சம்பந்தமான சச்சரவுகள் ஒரு மாதிரி தீர்ந்து போய், அருள்மொழிவர்மருக்கு முடிசூட்டுவதைச் சிற்றரசர்கள், பொதுமக்கள் அனைவரும் ஒருமுகமாக ஆதரித்தது,

அவருடைய நொந்து போன உள்ளத்துக்கு
ஓரளவு ஆறுதல் அளித்து வந்தது.

தை மாதம் பிறந்தவுடனே நல்ல நாள்
குறிப்பிட்டுப் பொன்னியின் செல்வரின்
தலையில் சாம்ராஜ்ய பாரத்தைச் சுமத்தி விட்டுக்
காஞ்சிக்குப் புறப்பட்டுச் செல்லச் சக்கரவர்த்தி
முடிவு செய்திருந்தார். அங்கே தமது வீரப்
புதல்வன் கரிகாலன் தமக்கென்று நிர்மாணித்த
பொன் மாளிகையிலே மிச்சமுள்ள தம்
வாழ்நாளைக் கழித்து விடவும்
தீர்மானித்திருந்தார். முடிசூட்டு வைபவத்தை
அதிக ஆடம்பரமில்லாமல் நடத்தி விட
வேண்டும் என்று சுந்தர சோழர் எண்ணியதிலும்
வியப்பில்லை அல்லவா?

இந்த விஷயத்தில் அருள்மொழிவர்மரும்
பரிபூரணமாகத் தந்தையின் விருப்பத்தை
நிறைவேற்ற எண்ணியிருந்தார். ஆகையால்,
முடிசூட்டு விழா முடியும் வரையில் நாடு
நகரங்களில் பொதுமக்களிடையில் அதிகமாகப்
போவதில்லை என்று தீர்மானித்திருந்தார்.

கொள்ளிடத்தின் படகுத் துறையிலிருந்து தஞ்சைக்கு நேர் வழியாகப் போவதென்றால், திருவையாறு நகரின் வழியாகப் போக வேண்டும். அந்த நகருக்குள் சென்றால், மக்கள் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு ஆரவாரம் செய்வார்கள் என்பது நிச்சயம். ஆகையால், நண்பர்கள் இருவரும் அந்த நகர் வழியாகப் புகாமல், சிறிது மேற்கே ஒதுங்கிச் சென்று காவேரி நதியைக் கடந்தார்கள். குடமுருட்டி நதியை அடைந்ததும், அதன் கரையோடு தஞ்சை ராஜபாட்டையை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

ஐந்து நதிகள் அடுத்தடுத்துப் பாயும் அந்த அற்புதமான பிரதேசத்தின் நீர்வளமும் நிலவளமும் மார்கழி மாதத்தில் கண்கொள்ளாக் காட்சியாகத் திகழ்ந்தன. இரு கரையும் தொட்டுக் கொண்டு வெள்ளம் ஓடும் காலத்தைக் காட்டிலும், அரை ஆறு இனிய புனலும், அரை ஆறு மணல் திடலுமாகத் தோன்றிய காட்சி வனப்பு மிகுந்ததாயிருந்தது. நதியின் இரு புறங்களிலும், தென்னையும், கமுகும், கதலியும், கரும்பும் செழித்து வளர்ந்திருந்தன. தோப்புக்கள்

இல்லாத இடங்களிலெல்லாம் நன்செய் வயல்களில் பொன்னிற நெற்பயிர்கள் செந்நிறக் கதிர்களின் பாரந்தாங்காமல் தலை சாய்ந்து கிடந்தன. இடையிடையே வாவிகளிலும் ஓடைகளிலும் தலை நிமிர்ந்து நின்ற தாமரைகளும், குழுதங்களும், செங்கழு நீர்களும் வர்ணச் சித்திரக் காட்சியாகத் திகழ்ந்தன.

இவற்றையெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்து வியந்து கொண்டு வந்த வந்தியத்தேவனை நோக்கி பொன்னியின் செல்வர் "நண்பரே! இவ்வளவு வனப்பும் வளமும் பொருந்திய இடம் இந்த உலகில் வேறு எங்கேனும் இருக்க முடியுமா? இப்படிப்பட்ட நாட்டின் சக்கரவர்த்தியாக முடிசூட்டிக் கொள்வது எவ்வளவு பெரிய பாக்கியம்? இந்தப் பாக்கியத்தைச் சில காலத்துக்கு முன்பு வரையில் நான் வேண்டாம் என்று மறுதளித்துக் கொண்டிருந்ததை நினைத்தால் எனக்கே வியப்பாயிருக்கிறது!" என்றார்.

"எனக்கு அதில் வியப்பு ஒன்றுமில்லை; ஐயா! அரச குலத்தவர்களின் சஞ்சல உள்ளத்தைப் பற்றி அடிக்கடி பெரியோர்கள் சொல்லிக் கேட்டிருக்கிறேன்!" என்றான் வந்தியத்தேவன். "நீர் ரொம்பவும் பொல்லாதவர்; அதோடு நன்றியும் இல்லாதவர். ஈழ நாட்டுப் போர்ப் படைக்கு உம்மைத் தளபதி ஆக்கியதற்கு இன்னும் நன்றி கூடச் செலுத்தவில்லை. என்னை சஞ்சல புத்தியுள்ளவன் என்று வசை கூறுகிறீர்!"

"சாதாரண மக்கள் விஷயத்தில் வசையாக இருப்பது அரச குலத்தவரிடையில் புகழுக்குக் காரணமாயிருக்கக் கூடும் அல்லவா? இன்றைக்கு ஒருவனுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கிறீர்கள். மறுநாள் அவனை மன்னித்துத் தளபதி ஆக்குகிறீர்கள். இத்தகைய சஞ்சல புத்தியினால் அரசர்களுடைய புகழ் அதிகமாகத்தானே செய்யும்? 'ஆகா! நம் மன்னர் எத்தனை கருணை உள்ளவர்!' என்று மக்கள் புகழ்வார்கள் அல்லவா?"

"ஆம், ஆம்! ஆனால் இன்றைக்கு தளபதியாகச்

செய்தவனுக்கு, நாளைக்கு மரண தண்டனையும் விதிக்கலாம் அப்போது ஜனங்கள் என்ன சொல்வார்கள்?" "நடுநிலைமை தவறாமல் நீதி வழங்கும் மன்னர் பெருமான் என்றும், மனு நீதிச் சோழரின் புனர் அவதாரம் என்றும் சொல்லிப் பாராட்டுவார்கள்!" பொன்னியின் செல்வர் கலகலவென்று சிரித்துவிட்டு, "அப்படியானால், உமக்கு அளித்த வாணகப்பாடி இராஜ்யத்தையும், ஈழத்துச் சேனையின் தளபதி பதவியையும் நான் திரும்பப் பிடுங்கிக் கொண்டால், உமக்கு அதில் அதிசயம் ஒன்றுமே இராதல்லவா?" என்றார்.

"அதிசயப்படவும் மாட்டேன்; துயரப்படவும் மாட்டேன். இப்போது கூடத் தாங்கள் என்னை ஈழ நாட்டுக்கு அனுப்புவது எனக்குப் பெரிய தளபதி பதவி தரும் நோக்கத்துடனா அல்லது என்னை இந்த அழகிய சோழ நாட்டில் இருக்கக் கூடாது என்று தேச பிரஷ்டனாக்கும் நோக்கத்துடனா என்பது எனக்குச் சந்தேகமாகவே இருக்கிறது!" "உண்மையில் இவ்வளவு சாமர்த்தியசாலியான உம்மை

எனக்கு முதலாவது மந்திரியாக்கிக் கொண்டு
என் அருகிலேயே வைத்துக்கொள்ளவே
எனக்குப் பிரியமாக இருக்கிறது. ஆனால்
முதன்மந்திரி அநிருத்தர் உமக்காகத் தமது
பதவியை விட்டு விலகிக் கொள்வார் என்று
தோன்றவில்லை"

"அது ஒன்றுதான் காரணமாயிருந்தால், நானே
முதன்மந்திரி அநிருத்தர் அவர்களிடம் கேட்டுக்
கொள்கிறேன்" பொன்னியின் செல்வர்
நகைத்துவிட்டு, "இல்லை; வேறு காரணமும்
இருக்கிறது!" என்றார். "அப்படித்தான் நானும்
நினைத்தேன்." "என்ன நினைத்தீர்?" "தாங்கள்
இப்போதெல்லாம் மனத்தில் ஒன்றை வைத்துக்
கொண்டு, வெளியில் ஒன்று சொல்கிறீர்கள்
என்று." "வல்லத்தரசரே! தங்களுடைய
குற்றசாட்டை மெய்பிக்க ஓர் உதாரணம் சொல்ல
முடியுமா?" "நன்றாக முடியும்; தங்களுடைய
மகுடாபிஷேக வைபவத்துக்குத் தை மாத
ஆரம்பத்திலேயே நாள் வைத்திருக்கிறது அது
தங்களுக்கு தெரியும். அப்படியிருக்கும்போது,
சற்று முன் நம்மைப் பிரிந்து சென்றவர்களிடம்,

'நீங்கள் இல்லாமல் என் மகுடாபிஷேகம் நடைபெறாது' என்றீர்கள். அதைப்பற்றி நான் வேறு என்ன நினைப்பது?" என்று கேட்டான்.

பொன்னியின் செல்வர் மறுபடியும் நகைத்துவிட்டு "ஆமாம், முன்னேயெல்லாம் நான் மனத்தில் தோன்றுவதை அப்படியே வெளிப்படையாகச் சொல்வது என்றுதான் வைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

வந்தியத்தேவரோடு சிநேகமான பிறகு மந்திர தந்திரங்களில் பயிற்சி பெற்று வருகிறேன்!" என்றார். "வீணாக எனக்கு புகழ்ச்சி கூறுகிறீர்கள்!. தங்களுக்குத் தெரியாத மந்திர தந்திரம் உலகில் வேறு என்ன இருக்க முடியும்? யானையின் காதில் ஓதிய மந்திரத்துக்கும், யானைப்பாகன் வேஷம் போட்டு உலகை ஏமாற்றிய தந்திரத்துக்கும் இணையானவை என்ன உண்டு?"

"அப்படியே இருக்கட்டும்! என்னிடமே நீர் இனி மந்திர தந்திரங்களைக் கற்றுக் கொள்ளலாம்."

"அவ்வாறு நான் அதிகமாகக் கற்றுக் கொண்டு

விடப் போகிறேனே என்றுதான் என்னை இலங்கைக்கு விரட்டிவிடப் பார்க்கிறீர்களோ?" "நண்பரே! ஈழ நாட்டுக்குப் போவதில் தங்களுக்கு ஒரு வேளை விருப்பம் இல்லையா, என்ன?" "யார் சொன்னார்கள்? இலங்கைக்கு அப்பால் இன்னும் தூரத்திலுள்ள இடங்களுக்குப் போகும்படி கட்டளையிட்டாலும் புறப்பட ஆயத்தமாயிருக்கிறேன். எவ்வளவு சீக்கிரம் அனுப்புகிறீர்களோ, அவ்வளவுக்கு மகிழ்ச்சி அடைவேன்!"

"என்னை விட்டுப் பிரிந்து போவதில் அவ்வளவு மகிழ்ச்சியா தங்களுக்கு?" "ஆம், ஐயா! பேரரசர்களிடமிருந்து எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறோமோ, அவ்வளவுக்கு நல்லது என்ற முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன். தூரத்தில் இருந்தால், அரசர்களுடைய சிநேகத்தை இழந்து விடாமல் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம்." "அப்படியானால் தாங்கள் ஏமாற்றத்துக்கு உள்ளாக நேரிடும்..." "எவ்வளவு தூரம் போனாலும் தங்கள் சிநேகத்தை நீடித்துக் காப்பாற்றிக் கொள்ள

முடியாது என்கிறீர்களா?"

"இல்லை, இல்லை, அதிக காலம் என்னைத் தாங்கள் பிரிந்திருக்க முடியாது என்று சொல்கிறேன். சில தினங்களுக்கெல்லாம் நானும் ஈழத்துக்கு வந்து தங்களுடன் சேர்ந்து கொள்வதாக உத்தேசித்திருக்கிறேன். தங்களை உடன் அழைத்துக் கொண்டு கடல்களைக் கடந்து அப்பாலுள்ள தீவாந்தரங்களுக்கெல்லாம் போகத் திட்டமிட்டிருக்கிறேன். நம்முடன் சமுத்திரக் குமாரியையும் அழைத்துப் போக முடியவில்லையே என்றுதான் வருத்தமாயிருக்கிறது..."

"ஐயா! என்னுடன் சேர்ந்து தாங்கள் மந்திர தந்திரங்கள் கற்றுக் கொண்டீர்கள். தங்களுடன் சிநேகமானதிலிருந்து நான் உண்மையைப் பேசுவது என்று விரதம் எடுத்துக் கொண்டேன். இப்போது என்னுடைய மனத்தில் உள்ளதைத் தங்களிடம் சொல்லட்டுமா?" "தாராளமாகச் சொல்லுங்கள்!" "என் நண்பர் சேந்தன் அமுதனாரிடமிருந்து, தங்கள் சித்தப்பா

மதுராந்தகத்தேவரிடமிருந்து சோழ சாம்ராஜ்யத்தை தாங்கள் எடுத்துக் கொள்கிறீர்கள். அதற்கு ஒரு மாதிரி நியாயம் உண்டு. தாங்களே முடிசூட வேண்டும் என்பது மக்களின் விருப்பம் என்று காரணம் காட்டலாம். ஆனால் அவரிடமிருந்து பூங்குழலியை அபகரித்திருந்தால், அது போன்ற பெரும் துரோகச் செயல் வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது. அதற்கு நியாயமே சொல்ல முடியாது. சமுத்திரகுமாரி இப்போது மதுராந்தகத்தேவரின் தர்ம பத்தினி என்பதைத் தாங்கள் நினைவு வைத்துக் கொள்ளுங்கள்!" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

பொன்னியின் செல்வர் கலகலவென்று சிரித்து விட்டு, "என்னைத் தசகண்ட இராவணனோடு சேர்த்து விடுவீர்கள் போலிருக்கிறதே!" என்றார். பின்னர், "தங்களுடைய நண்பருக்குப் பரிந்து தாங்கள் பேசுவது நியாயந்தான்! ஆனால், பூங்குழலியின் நிலைமை என்ன? அவள் என் சித்தப்பாவை மனமுவந்து கல்யாணம் செய்து கொண்டாளா?" என்று

கேட்டார் அருள்மொழிவர்மர்.

"அதற்கு என்ன சந்தேகம்? கோமகனே! தாங்கள் இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் சக்கரவர்த்தியாகலாம். இந்தப் பூமண்டலம் முழுவதையும் வென்று ஒரு குடை நிழலில் கொண்டு வந்து ஆட்சி புரியலாம். ஆனால் பூங்குழலி அம்மையை மட்டும் அவருடைய விருப்பத்திற்கு விரோதமாக எந்தக் காரியமும் செய்யும்படி கட்டாயப்படுத்த முடியாது. செம்பியன்மாதேவியின் செல்வப்புதல்வரிடம் பூங்குழலி அம்மை கொண்டிருந்த அன்பின் ஆழத்தை நான் அறிந்துகொள்ளும் பேறு பெற்றேன். அதற்கு இணையான அன்பை இன்னும் ஓரிடத்திலே தான் கண்டிருக்கிறேன்!"

"அது எங்கே கண்டீர்கள்? என்னிடம் அதைப் பற்றிச் சொல்லலாம் என்றால், சொல்லுங்கள்!"

"கொடும்பாளூர் இளவரசி வானதியிடந்தான் கண்டேன்; அத்தகைய அன்பை வேறு எங்கே காணமுடியும்?" "பொய்! பொய்! உண்மை பேசும் விவரத்தை அதற்குள்ளே மறந்து

விட்டீரோ? மனத்தில் ஒன்றை ஒளித்து வைத்துக் கொண்டு, வெளியில் ஒன்றைத் திரித்துச் சொல்லுகிறீரே?" "இல்லவே இல்லை, ஐயா! மனத்தில் எண்ணியதைத்தான் சொல்கிறேன்!" "வேறு எங்கேயும் அத்தகைய காதலை நீர் கண்டதில்லையா?" "இல்லை என்றுதான் சொல்கிறேனே?" "அடே பாதகா! இரக்கமற்ற அரக்கனே! உனக்காக ஒரு பெண் தன் உயிரைத் தியாகம் செய்ய முன் வந்து மதியை இழந்து பிச்சியாகியிருக்கிறாள்! அவளுடைய காதல் பெரியதாகத் தோன்றவில்லையா?" என்று பொன்னியின் செல்வர் உண்மையான கோபத்துடன் கேட்டார்.

வந்தியத்தேவன் சிறிது நேரம் வரை மெளனமாக இருந்தான். பின்னர், "ஐயா! தாங்கள் காரண காரியங்களை மாற்றிச் சொல்கிறீர்கள்.

மணிமேகலையிடம் எனக்கு இரக்கம் இல்லாமற் போகவில்லை. அவளை நினைத்துக் கண்ணீர் வடிக்கிறேன். ஆனால் அவள் 'பிச்சி'யாகப் போனதற்குக் காரணம் நான் அல்ல; அவளுடைய சகோதரன் கந்தமாறன்தான்!

மேலும் நாங்கள் இருவருமே அந்தப் பெண்ணுக்கு இறந்தவர்களாகிவிட்டோம் இனி அதைப் பற்றிப் பேசி என்ன பயன்?" என்றான்.

"நான் சற்றுமுன் கோபமாகப் பேசியதற்காக வருத்தப்படுகிறேன்..." என்று பொன்னியின் செல்வர் ஆரம்பித்தார். "எனக்கு அதில் வருத்தமும் இல்லை, வியப்புமில்லை. இம்மாதிரி திடீர்க் கோபத்தை எதிர் நோக்கித்தான் சீக்கிரமே இலங்கைக்குப் புறப்பட விரும்புவதாகச் சொன்னேன்." "தங்களை இலங்கைக்கு அனுப்புவதற்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டு என்று சொன்னேன் அல்லவா?" "ஆம், பிரபு!" "சில காலம் தாங்கள் தூரதேசத்தில் இருந்துவிட்டுத் திரும்பி வந்தால், ஒருவேளை தங்களை மணிமேகலை அடையாளம் கண்டு கொள்ளலாம் என்று என் தமக்கையார் கருதுகிறார்!" "தெரிந்து கொண்டேன், ஐயா! என்னைத் தூர தேசத்துக்கு அனுப்புவதில் தங்களைவிட இளைய பிராட்டிக்கு அதிக சிரத்தை இருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன்! நாம் யாரைப் பற்றிப்

பேசிக் கொண்டிருக்கிறோமோ, அவர்களே
அதோ வருகிறார்கள்!" என்று வந்தியத்தேவன்
சுட்டிக்காட்டினான்.

குடமுருட்டி நதிக்கரையோடு வந்த அந்த
நண்பர்கள் இருவரும் அச்சமயம்
திருவையாற்றிலிருந்து தஞ்சாவூர் போகும்
இராஜபாட்டையை நெருங்கிக்
கொண்டிருந்தார்கள். அந்த இராஜபாட்டையில்
முன்னும் பின்னும் பரிவாரங்கள் புடைசூழப்
பல்லக்கு ஒன்று வந்து கொண்டிருந்தது. அதில்
குந்தவை தேவியும், கொடும்பாளூர்
இளவரசியும் வீற்றிருந்தார்கள். குதிரைகள் மீது
வந்த நண்பர்கள் இருவரையும் பார்த்ததும்
அப்பெண்மணிகளின் கண்கள் வியப்பினால்
விரிந்தன; அவர்களுடைய முகங்கள்
மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்தன.

[பக்க தலைப்பு](#)

எண்பதாம்அத்தியாயம் நிலமகள்காதலன்

இளவரசிகள் வீற்றிருந்த பல்லக்கைப்
பொன்னியின் செல்வரின் குதிரை நெருங்கியது.
சற்று பின்னால் குதிரையை நிறுத்திய
வந்தியத்தேவன், "ஐக்கிரதை! இளவரசிகளின்
அந்தப் பொல்லாத பல்லக்கு நம் சாது
குதிரையை மோதிவிடப் போகிறது!" என்றான்.
கிட்டத்தட்ட அதே இடத்தில் முன்னொரு
தடவை நந்தினியின் மூடுபல்லக்கின் மீது அவன்
குதிரையைக் கொண்டு போய் மோதிவிட்டுக்
"குதிரையைப் பல்லக்கு மோதுகிறது!" என்று
கூக்குரலிட்டது அவனுக்கு நினைவு வந்தது.
அச்சம்பவம் நடந்து ஆறு மாதம் கூட
முழுமையாக ஆகவில்லை. ஆனால் இந்தச்
சிறிய காலத்துக்குள் எத்தனை எத்தனை
முக்கியமான நிகழ்ச்சிகள் நடந்தேறி விட்டன!

குந்தவை வந்தியத்தேவனுடைய

வார்த்தைகளினால் ஏற்பட்ட பூரிப்பை அடக்கிக்
கொண்டு, "தம்பி! உங்களைப் பார்த்தால் ஏதோ
குதூகலமான விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசிக்
கொண்டு வருவதாகத் தோன்றுகிறதே!
உங்களுடைய திருமுகங்கள் அவ்வளவு
மலர்ச்சியுடன் விளங்குகின்றன!" என்றாள்.
"ஆம், அக்கா! குதூகலமான விஷயம்
பற்றித்தான் பேசிக் கொண்டு வந்தோம். ஆனால்
அது உன் தோழி வானதிக்கு அவ்வளவு
குதூகலம் தராது. என்னுடைய திருமண நாள்
நெருங்கி வந்து கொண்டிருக்கிறதல்லவா? நான்
காதல் கொண்டு மணந்து கொள்ளப்போகும்
மங்கையைப் பார்த்து மகிழ்ந்தோம்.
அவளுடைய ரூப லாவண்யங்களை பற்றிப்
பேசிக் கொண்டு வருகிறோம்!" என்றார்
பொன்னியின் செல்வர்.

சற்றுமுன் பிரகாசமாக விளங்கிய இரு
பெண்களின் முகங்களும் உடனே
வாட்டமுற்றன. வானதி தலையைக் குனிந்து
கொண்டாள். குந்தவையின் முகத்தில் கோபம்,
வியப்பு, ஐயம், ஆத்திரம் முதலிய வெவ்வேறு

பாவங்கள் தோன்றி மறைந்தன. "இது என்ன வெட்கமற்ற பேச்சு? இந்தப் பெண்ணின் மனத்தை வருத்தப்படுத்துவதில் உனக்கு என்ன சந்தோஷம்?" என்றாள். வானதி குனிந்த தலையை நிமிர்த்திக் குந்தவையைப் பார்த்து, "அக்கா! இது என்ன வார்த்தை? எனக்கு எதற்காக வருத்தம்?" என்றாள். ஒன்றுக்கும் மறுமொழி சொல்லாமல் பொன்னியின் செல்வர் புன்னகை பூத்த முகத்துடன் நிற்பதைக் கண்ட இளையபிராட்டி "கொள்ளிடக்கரைக்கல்லவா போய்த் திரும்புகிறீர்கள்? அங்கே எந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தீர்கள்? எந்த ஊர்? என்ன பேர்? என்ன குலம்?" என்று கேட்டுக் கொண்டே போனாள்.

இப்போது வந்தியத்தேவன் குறுக்கிட்டு, "தேவி! இளவரசர் மணக்கப்போகும் குலமகள் யாரையும் நாங்கள் பார்த்துவிட்டு வரவில்லை. இந்தப் பஞ்சநதி தீரத்தில் பொலிந்து விளங்கும் நிலமாமகளைத்தான் நெடுகிலும் பார்த்து வியந்துகொண்டு வந்தோம். சோழ வளநாட்டின் இயற்கை அழகுகளைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டு

வந்தோம். இளவரசர் இந்த அழகிய நாட்டின் சக்கரவர்த்தியாக முடிசூட்டிக்கொள்ளும் நாள் நெருங்கி வருகிறதல்லவா? இவர் இந்த இரு நிலமடந்தையின் பேரில் கொண்ட காதலைப் பற்றித்தான் குறிப்பிட்டார்!" என்றான்.

"ஆகா! என் சகோதரனுக்கு இப்படியெல்லாம் விகசிதமாகப் பேச முன்னெல்லாம் தெரிந்திருக்கவில்லை. அவனுக்குத் தாங்கள் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறது!" என்றான். அருள்மொழிவர்மர் சிரித்துவிட்டு, "நண்பரே! தங்களுக்கு நன்றாக வேண்டும்! தங்களுடைய சிநேகத்துக்குப் பிறகு எனக்குத் தந்திர மந்திரமெல்லாம் வந்திருக்கிறது என்று முன்னமே நான் சொல்லவில்லையா? என் தமக்கையாருக்கும் அவ்விதமே தோன்றியிருக்கிறது, பாருங்கள்!" என்றார். "இது என்ன வீண் பழி! தமக்கையும், தம்பியும் ஒத்துப் பேசிக் கொண்டதுபோல் ஒரே மாதிரி என் பேரில் குற்றம் சுமத்துகிறீர்களே?" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"இன்னும் தங்கள் பேரில் பல குற்றங்கள் இருக்கின்றன. என் தம்பி சொல்லியிருக்க முடியாத குற்றங்களும் இருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் நடுச் சாலையில் நின்று சொல்ல முடியாது!" என்றாள் குந்தவை. வந்தியத்தேவன், "நான் சந்தேகித்தது சரியாய்ப் போய் விட்டது!" என்றான். "என்ன சந்தேகித்தீர்கள்?" "என்னை ஈழ நாட்டுப் படைக்குச் சேனாதிபதியாக்கி அனுப்புவது என் குற்றங்களுக்காக எனக்குத் தீவாந்தர சிட்சை விதிப்பதேயாகும் என்று சந்தேகித்தேன்." "பார்த்தீர்களா, அக்கா! சோழ குலத்தாரின் நன்றியறிதலில் இவருக்கு எவ்வளவு நம்பிக்கை இருக்கிறது என்று தெரிகிறது அல்லவா?" "நமக்கு இவரிடம் நன்றி சிறிதும் இல்லை என்பது உண்மை தான்!" "இது என்ன, நீங்களும் இப்படிச் சொல்லுகிறீர்களே?"

"அன்னியர்கள் செய்யும் உதவிக்கு நன்றி செலுத்தலாம். நண்பர்களுக்குள் நன்றி எப்படி ஏற்படும்? திருவள்ளுவர் சொல்லியிருப்பது ஞாபமில்லையா? 'உடுக்கை இழந்தவன்

கைபோல் ஆங்கே இருக்கண் களைவதாம்
நட்பு!" நழுவிய உடையை எடுத்துக்
கட்டிவிட்டதற்காக இடை கைக்கு நன்றி செலுத்த
வேணுமா?" என்றாள் குந்தவை."தேவி! நன்றி
செலுத்த வேண்டியதேயில்லை. தண்டனை
விதிக்காமலிருந்தால், அதுவே பெரிய
நன்றியாகும்!" "தம்பி! நீயும் சரி, இவரும் சரி,
ஒன்று நினைவு வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.
இவரை எனக்கு உதவியாயிருக்கும்படியாக நம்
தமையன், வீர சொர்க்கம் எய்திய கரிகாலன்,
அனுப்பி வைத்தான். அந்தக் கடமையிலிருந்து
இவரை நான் விடுதலை செய்து விடவில்லை!"
என்றாள் குந்தவை.

"இவருக்கு விடுதலை தரவே வேண்டாம்,
அக்கா! ஆயுள் தண்டனையாகவே அளித்தாலும்
எனக்குச் சம்மதந்தான்!" என்றார் இளவரசர்.
"இலங்கையில் இவரால் எனக்கு ஆகவேண்டிய
காரியங்கள் சில இருக்கின்றன" என்றாள்
குந்தவை."போவதற்கு முன்னால் தங்களிடம்
விடைபெற்றுச் செல்வேன், தேவி!" என்றான்
வந்தியத்தேவன். "அப்படியானால்,

பழையாறைக்குத் தாங்கள் வந்து என்னிடம் விடைபெறும்படி இருக்கும்" என்றாள் குந்தவைப் பிராட்டி.

"அக்கா! இப்போது எங்கே புறப்பட்டீர்கள்?" என்று அருள்மொழிவர்மர் சிறிது வியப்புடன் கேட்டார். "திருவையாறுக்குப் போகிறோம் இன்று மார்கழித் திருவாதிரைத் திருநாள் அல்லவா? செம்பியன்மாதேவியும் மதுராந்தகரும் பூங்குழலியும் காலையிலேயே சென்றார்கள் நீங்களும் வருகிறீர்களா?" என்றாள் குந்தவை. "இல்லை; நாங்கள் இப்போது வரவில்லை திருவையாறு நகருக்குள் போகக் கூடாதென்றுதான் ஆற்றங்கரையோடு மேற்கே சென்று திரும்பி வந்தோம்." "அப்பர் பெருமான் திருவையாற்றில் கைலாசத்தையே கண்டு பரவசமடைந்தார். உங்களுக்கு அங்கே போகவே பிடிக்கவில்லை போலிருக்கிறது. ஒருவேளை நீங்களும் வீர வைஷ்ணவர்கள் ஆகி விட்டீர்களா என்ன?" "அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை; திருவையாறு சென்றால், அப்பர் பெருமானைப்போல், அங்கே போக

வேண்டுமென்பது என் எண்ணம்." "அப்பர்
எப்படிச் சென்றார்?"

"அவருடைய பாடலிலேயே
சொல்லியிருக்கிறாரே! 'யாதும் சுவடு படாமல்'
சென்றார். ஆடம்பரம் எதுவுமில்லாமல், தாம்
திருநாவுக்கரசர் என்பதைக் காட்டிக்
கொள்ளாமல், பூஜைக்காகப் புஷ்பமும் நீரும்
கொண்டு சென்ற அடியார் கூட்டத்தின் பின்னால்
சென்றார். அதனால் திருவையாற்றில்
கைலாசத்தையே அவர் காண முடிந்தது.நாம்
அங்கே இந்த ராஜரீக ஆடம்பரங்களுடன்
சென்றால், நாமும் இறைவனைத் தரிசிக்க
முடியாது; ஜனங்களும் சுவாமி தரிசனத்தை
மறந்துவிட்டு நம்மைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டு
நிற்பார்கள்!..."

"ஆமாம், ஆமாம்! உன்னுடைய ஜாதக
விசேஷம் அப்படி! உன்னைக் கண்டதும் மக்கள்
சூழ்ந்து கொண்டு 'மன்னர் மன்னருக்கு ஜே!
பொன்னியின் செல்வருக்கு ஜே!' என்று
கோஷமிடத் தொடங்குவார்கள். ஆனால்

எங்களுக்கு அவ்வளவு அபாயம் இல்லை.
மேலும் நாங்கள் ஜனக்கூட்டத்துக்கு மத்தியில்
போகவும் மாட்டோம். திருவாதிரைத்
திருநாளுக்காகச் சுவாமி எழுந்தருள்
நடக்கும்போது, திருவையாற்றிலுள்ள நம்
அரண்மனை மேல் மாடத்திலிருந்து ஐயாறுடை
இறைவனைத் தரிசித்துக் கொள்வோம்."

"அக்கா! ஒரு பழம் பாடல் நினைவு
இருக்கிறதா? அண்ட சராசரங்களையும், அகில
புவனங்களையும், ஆகாச வெளியிலுள்ள
எல்லா நட்சத்திரங்களையும் படைத்தவர்
இறைவன்; அவரை 'ஆதிரையான்' என்றும்,
'திருவாதிரை நட்சத்திரத்துக்கு மட்டும்
உரியவன்' என்றும், மக்கள் கருதுவது என்ன
பேதைமை? இப்படிப்பட்ட கருத்துள்ள அந்தப்
பாடல் தங்களுக்கு நினைவு இருக்கிறதா?"

"நினைவிருக்கிறது, தம்பி! ஆனால் எல்லா
நட்சத்திரங்களுக்கும் உரியவன்
திருவாதிரைக்கும் உரியவன்தானே?" "சரி,
நீங்கள் போய் வாருங்கள்! எப்போது
தஞ்சைக்குத் திரும்பி வருவீர்கள்?" "தஞ்சைக்கு

இப்போது நாங்கள் திரும்பப் போவதில்லை
திருவையாற்றிலிருந்து பழையாறை
போகிறோம்."

"என்ன, என்ன? என்னுடைய
மகுடாபிஷேகத்துக்கு இல்லாமலா
போகிறீர்கள்?" என்றார் இளவரசர். "ஆம், ஆம்!
உன்னுடைய மகுடாபிஷேக வைபவத்தில்
எனக்கும், வானதிக்கும் என்ன வேலை?"
"ஆகா! தாங்கள் இல்லாமல் என்னுடைய
பட்டாபிஷேகம் நடைபெறாது!" "எல்லாம்
நடைபெறும், ஏன் நடைபெறாது?
பட்டாபிஷேகத்துக்கு நாள் வைத்துக்
கொடுத்தவர் யார்? இராமருடைய
பட்டாபிஷேகத்துக்கு நாள் பார்த்துச்
சொன்னவரின் சந்ததியில் வந்தவர் அல்லவே?"

"எனக்கு நாள் நட்சத்திரம், சோதிடம் ஆருடம்
எதிலும் நம்பிக்கை இல்லை, அக்கா! நம்
கடமையைச் செய்யும் எல்லா நாளும் நல்ல
நாள்தான்! சோம்பியிருக்கும் நாட்களே கெட்ட
நாட்கள்!" என்றார் பொன்னியின் செல்வர்.

"உன்னுடைய வாழ் நாட்கள் எல்லாம் அத்தகைய நல்ல நாட்களாகவே இருக்கட்டும், தம்பி! நாங்கள் சென்று ஐயாறப்பரிடமும் அறம் வளர்த்த நாயகியிடமும் உனக்காகப் பிரார்த்தனை செய்கிறோம்!" என்றாள் குந்தவை. "எனக்காக என்ன பிரார்த்தனை செய்யப் போகிறீர்கள்?" "நிலமகள் மேல் நீ கொண்டிருக்கும் காதல் பூர்த்தி ஆகட்டும்; உன் மகுடாபிஷேகம் விக்கினமின்றி நடைபெறட்டும்" என்று ஐயாறுடைய இறைவரிடம் பிரார்த்திக்கிறோம். உன் உள்ளம் சோழர் தொல்குடிக்கு உரிய அற வழியிலிருந்து விலகாமலிருக்கட்டும் என்று அறம் வளர்த்த நாயகியின் சந்நிதியில் பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறோம்." "அப்படியானால், நீங்கள் எனது பட்டாபிஷேகத்துக்கு நிச்சயமாக இருக்கப் போவதில்லையா?" "பழையாறையிலிருந்து அகக்கண்ணால் கண்டு மகிழ்கிறோம்."

"அக்கா! தாங்கள் இந்தக் கொடும்பாளூர்க் கோமகளின் பிடிவாதத்துக்குச் சப்பைக் கட்டுக் கட்டுகிறீர்கள். இவள் என்னுடன் சோழ

சிங்காதனம் ஏறுவதற்கு மறுத்தால், உலகமே அஷ்டமித்து விடும் என்று எண்ணுகிறாள்! இவளுடைய வீண் பிடிவாதம் விபரீதத்தில் முடியப்போகிறது. இவளுக்குப் பதிலாகச் சோழரின் சிங்காதனத்தில் வேறொரு பெண் அமர்ந்து விடப் போகிறாள்! அப்புறம் என் பேரில் குற்றம் சொல்லிப் பயன் ஒன்றுமில்லை" என்றார் இளவரசர் பொன்னியின் செல்வர்.

"நான் இவர் மீது என்றும் குற்றம் சொன்னதில்லை; இனிமேலும் குற்றம் சொல்லப் போவதில்லை, அக்கா!" என்றாள் கொடும்பாளூர் இளவரசி."நீ சொன்னாலும் பயனில்லை, வானதி! மண்ணாசை கொண்டவர்களின் காதில் வேறு எதுவும் ஏறாது!" என்றாள் இளைய பிராட்டி குந்தவை. "இந்த மண்ணாசையை என் மனதில் உண்டாக்கியவர் தாங்கள்தான் என்பதை மறந்து விடவேண்டாம். பெண்ணாய்ப் பிறந்த தாங்களே இந்த அழகிய சோழ நாட்டை விட்டுப் போக மனம் வரவில்லையென்றும், அதற்காகவே கலியாணம் செய்து கொள்ளப்

போவதில்லையென்றும் பலமுறை என்னிடம் சொன்னதில்லையா?" என்றார் அருள்மொழி.

"அப்போதெல்லாம் என் வார்த்தைகள் உன் காதில் ஏறவே இல்லை. உலகத்தில் இன்னும் எத்தனையோ அழகிய நாடுகள் இருக்கின்றன என்று சொல்லி வந்தாய்! இந்த வாணர் குலத்து வீரரின் போதனைதான் உன்னை இப்படி நிலமடந்தையின் காதலன் ஆக்கிவிட்டது!"

என்றாள் குந்தவைப்பிராட்டி. "தெய்வமே! அந்தப் பழியும் என் பேரிலேதானா வந்து விழ வேண்டும்?" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"எவ்வளவோ பெரிய பயங்கரமான பழியைச் சுமந்தீர்களே? இந்தச் சிறிய பழிகளுக்கா பயந்துவிடப் போகிறீர்கள்? தம்பி! வெகு நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டோம்! சுவாமி எழுந்தருளும் நேரம் நெருங்கி விட்டது, போகிறோம்!" என்று கூறிக் குந்தவை சிவிகையாளருக்குச் சமிக்ஞை செய்தாள். பல்லக்கு மேலே சென்றது.

சிறிது நேரம் அங்கேயே நின்று பார்த்துக்

கொண்டிருந்து விட்டு பொன்னியின் செல்வரும்
தஞ்சையை நோக்கிக் குதிரையைச்
செலுத்தினார். சற்றுத் தூரம் சென்றதும் பக்கத்தில்
நெருங்கி வந்துகொண்டிருந்த வந்தியத்தேவனை
நோக்கி, "நண்பரே! இந்தப் பெண்மணிகள்
உண்மையில் சுவாமி தரிசனத்துக்குப்
போகிறதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை.
குடந்தை சோதிடர் இப்போது திருவையாற்றுக்கு
அருகில் குடி வந்து விட்டாராம்! அவரைப்
பார்த்துச் சோதிடம் கேட்பதற்காகவே
போகிறார்கள்!" என்றார் "ஐயா! குடந்தை
சோதிடரை விடத் தாங்களே பெரிய
சோதிடராயிருக்கிறீர்களே!" என்றான்
வந்தியத்தேவன்.

[பக்க தலைப்பு](#)

This file was last revised on Apr. 12, 2003
Please send your comments to the
[webmasters of this website.](#)